

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

lusu. Ziyaret ettiğin her yaşamın hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey öğrenmelisin. Belki sonuçta her şeyi bir araya getirebilirsin. Belki Daniel ile birlikte olabilirsin... Ya da belki de hayatta çok daha önemli şeylerin olduğunu...”

Bir hışırtı ikisini de korkuttu. Luce gardırobun kapısından çaktırmadan dışarı baktı.

Ak düşmüş keçi sakalı ve ufak bir göbeği olan elli yaşlarında bir adam, üzerinde kostüm olan bir oyuncunun hemen arkasında duruyordu. Fısıldaşıyorlardı. Kız başını hafifçe çevirince sahne ışıkları profilini aydınlattı. Luce onu görür görmez olduğu yerde dondu: Narin bir burnu ve pembe pudra sürdüğü küçük dudakları vardı. Koyu kahverengi peruğunun altında siyah saçlarının birkaç tutamı görünüyordu. Üzerinde altın rengi muhteşem bir elbise vardı.

Anne Boleyn kostümünü kuşanmış sahneye çıkmak üzere olan Lucinda tam karşısındaydı.

Luce gardıroptan çıkmaya yeltendi. Gergin ve dili tutulmuş gibiydi, fakat tuhaf bir şekilde kendini güçlü hissediyordu. Bill’in ona söyledikleri doğruysa, çok fazla zamanı kalmamıştı.

“Bill?” diye fısıldadı. “Yine zamanı durdurmana ihtiyacım var, böylelikle...”

“Şşşş!” Bill’in tıslaması öylesine keskindi ki Luce, Lucinda’yı yalnız başına yakalamak için bu adamın dışarı çıkmasını bekleyecekti.

Lucinda beklenmedik bir şekilde Luce’un saklandığı gardıroba doğru hareket etti. Elini içeri uzattı. Eli Luce’un omzunun hemen yanındaki altın rengi pelerine doğru gitti. Luce nefesini tutup elini uzatarak parmaklarını Lucinda’nın parmaklarına kenetledi.

Lucinda şaşkınlıkla kapıyı açtı ve Luce’un gözlerinin içine baktı, açıklanamaz bir kavrayışın eşiğindeydi. Ayaklarının altındaki zemin titriyor gibiydi. Sersemlediğini hissedenden Luce, gözlerini kapatıp ruhunun bedenini terk etmesine odaklandı. Kendisini dışarıdan görebiliyordu: Bill’in elinin değdiği tuhaf elbisesini, Lucinda’nın gözlerindeki saf korkuyu. Avcunun içindeki eli o kadar yumuşaktı ki Luce zar zor hissedebiliyordu.

Gözlerini kırptırdı, Lucinda da gözlerini kırptırdı ve sonra Luce artık onun elini tuttuğunu hissetmemeye başladı. Aşağı baktığında eli boştu. Elini tuttuğu kız oluvermişti. Hemen gardıroptan pelerini alıp omzuna geçirdi.

Onun haricinde giyinme odasında olan tek kişi az önce Lucinda’ya fısıldayan adamdı. Luce onun William Shakespeare olduğunu biliyordu. *William Shakespeare*. Onu tanıyordu. Üçü - Lucinda, Daniel ve Shakespeare - arkadaşlardı. Bir yaz günü öğleden sonra Daniel Lucinda’yı Stratford’daki evinde Shakespeare’i ziyarete götürmüştü. Gün batımına doğru kütüphaneye geçmişlerdi ve Daniel pencerenin yanında çizimleri üstünde çalışırken, Will ona Daniel ile ne zaman tanıştığı, ona karşı ne hissettiği gibi sorular sormuştu.

Daniel haricinde, Lucinda’nın kimliğinin - cinsiyetinin - sırrını ve iki oyuncunun sahne dışında yaşadıkları aşkı bilen tek kişi Shakespeare’di. Bu sırra karşılık, Lucinda da o gece Shakespeare’in Globe’da olduğu sırrını tutuyordu. Topluluktaki herkes onun Stratford’da olduğunu, tiyatronun dizginlerini Üstat Fletcher’a verdiğini sanıyordu. Ancak Will o gece oyunun galasını izlemek için gizlice tiyatroya gelmişti.

Yanına döndüğünde, Shakespeare Lucinda'nın gözleri-
nin içine baktı. "Değişmişsin."

"Ben... Hayır, ben hâlâ..." Omuzlarına attığı yumuşak
sırmalı kumaşa dokundu. "Evet, pelerini buldum."

"Pelerin, öyle mi?" Ona gülümseyip göz kırptı. "Yakış-
mış."

Sonra Shakespeare yönetmenlere özgü bir şekilde tali-
mat verirken yaptığı gibi elini Lucinda'nın omzuna koy-
du. "Beni dinle, buradaki herkes senin hikâyeni biliyor.
Seni bu sahnede görecekler, çok fazla şey söylemene ya
da yapmana gerek olmayacak. Ama Anne Boleyn sarayda
yükselen bir yıldız. Onların her birinin senin kaderinde
payı olacak." Yutkundu. "Ayrıca, repliğinin sonunu vur-
gulamayı unutma. Dansın başlaması için sahneden inmen
gerekıyor."

Luce oyundaki repliklerinin aklından geçtiğini hisset-
ti. Tüm bu insanların karşısına, sahneye çıktığında ihtiyaç
duyduğu kelimeler aklına gelecekti. Hazırdı.

Seyirciler bir kez daha alkışlamaya başladılar. Bir dizi
oyuncu sahneyi terk edip Luce'un etrafını doldurmaya
başladı. Shakespeare çoktan gitmişti. Luce sahnenin diğer
kanadında olan Daniel'ı görebiliyordu. Diğer oyunculara
kıyasla daha yapılıydı ve kesinlikle kusursuz görünüyor-
du.

Sahneye çıkma sırası ondaydı. Kralın - Daniel'ın - Anne
Boleyn'in elini ilk kez tuttuğu maskeli balonun düzenlen-
diği Lord Wolsey'in malikânesindeki parti sahnesini can-
landıracaklardı. Dans ettikleri sırada aniden birbirlerine
âşık olmaları gerekiyordu. Bu, her şeyi değiştiren bir aşkın
başlangıcı olacaktı.

Başlangıç.

Ama Daniel için bu bir başlangıç sayılmazdı.

Yine de Lucinda ve canlandırdığı karakter için bunun
ilk görüşte aşk olduğunu söylemek mümkündü. Daniel'a
bakmak bile - Sword & Cross'ta Luce'a olduğu gibi - Lu-
cinda için başına gelen ilk gerçek şey gibiydi. Tüm dünyası
aniden daha önce hiç olmadığı kadar anlam kazanmıştı.

Luce Globe'a bu kadar çok insanın gelmiş olmasına
inanamıyordu. Neredeyse oyuncuların üstüne çıkacaklar-
dı, insanlar sahne önünde birbirlerine o kadar yakın duru-
yorlardı ki izleyicilerden en az yirmisi dirseklerini sahne-
nin kenarına koymuştu. Luce onların kokusunu alabiliyor,
nefes alışlarını duyabiliyordu.

Yine de kendini nedense sakin, hatta enerji dolu his-
sediyordu - sanki tüm bu dikkatin karşısında paniklemek
yerine Lucinda canlanıyordu.

Bu bir parti sahnesiydi. Etrafı Anne Boleyn'in nedi-
meleriyle kuşatılmıştı. Nedimelerinin ne kadar komik
göründüklerini görünce Luce neredeyse gülecekti. Sahne
ışıklarının parlaklığının altında bu on çocuğun adem elma-
ları bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dolgulu elbiselerinin
içinde kollarının altında ter halkaları oluşmuştu. Sahnenin
öteki tarafında, Daniel ve saraylıları arsızca ona bakıyorlar-
dı. Luce rahatlıkla rolünü oynarken hem onun hem de se-
yircilerin ilgisini canlı tutmak adına Daniel'a arada sırada
hayranlık dolu kaçamak bakışlar atmaya ihmal etmiyordu.

Yanına gelen iki oyuncu Luce'un kollarına girdi. Oyu-
nun soyluları, Lord Sands ve Lord Wolsey'di bu ikili.

"Bayanlar, keyifsiz görünüyorsunuz. Baylar, sizce bu kimin
suçu?" Lord Wolsey'in sesi gürledi. Partinin ev sahibiydi -
ve oyunun kötü adamıydı - ve inanılmaz bir sahne duruşu
vardı.

Sonra Luce'a bakmak için döndü. Luce o an donup kaldı.

Lord Wolsey'i Cam oynuyordu.

Luce'un bağırması, lanet etmesi ya da kaçması imkânsızdı. O artık profesyonel bir oyuncuydu, bu nedenle sakinliğini koruyup repliklerini kahkahalar eşliğinde dile getiren Wolsey'in dostu Lord Sands'e döndü.

"Kırmızı şarap öncelikle onun solgun yanaklarını renklendirmeli, lordum," dedi adam.

Konuşma sırası ona geldiğinde titreyen Luce çaktırmadan Daniel'a baktı. Menekşe renkli gözlerinde beliren bakış rahatlamasını sağladı. Ona inanıyordu.

"Çok neşeli görünüyorsunuz, Lord Sands," dedi Luce kulsursuz tiz bir tonlamayla.

Sonra Daniel öne çıktı ve bir trompet, ardından da davul sesi duyuldu. Dans başlıyordu. Daniel onun elinden tuttu. Konuşmaya başladığında, seyircilere doğru değil, diğer oyuncuların aksine ona bakarak konuştu.

"Dokunduğum en güzel el," dedi Daniel. *"Güzelliğın ne olduğunu şimdiye dek bilmiyormuşum."* Sanki bu satırlar onlar için yazılmıştı.

Dans etmeye başladılar ve tüm bu süre içinde Daniel bir kez olsun gözlerini ondan ayırmadı. Gözleri son derece berrak ve mordu, bakışlarını ondan ayırmayışı Luce'un yüreğini sızlattı. Onu hep seveceğini biliyordu ama tüm bu insanların karşısında sahnede onunla dans ettiği bu anadək, bunun ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti.

Bu her hayatında onu ilk kez gördüğünde, Daniel'ın çoktan ona âşık olduğu anlamına geliyordu. Her defasında. Ve her defasında Luce ona âşık oluyordu. Luce her defasında ona en başından âşık olmak zorundaydı. Daniel

ona baskı yapmıyor ya da onu sevmesi için Luce'u zorlamıyordu. Daniel her defasında onu yeniden kazanmak zorundaydı.

Daniel'ın sevgisi, upuzun ve kesintisiz bir akarsu gibiydi. Aşkın en saf haliydi, Luce'un ona karşı hissettiği sevgiden bile daha saftı. Onun sevgisi hiç durmadan akıyordu. Luce'un ki ise her ölümle birlikte sonsuzlukta siliniyordu. Yüzlerce yaşama sığan aşkı birbiri üstüne istiflediği düşünülürse, o halde sevgisi şimdiye kadar akıl almaz derecede güçlenmiş olmalıydı. Neredeyse Luce'un anlayamayacağı kadar büyük bir duyguydu.

Daniel onu öylesine çok seviyordu ki her defasında tekrar tekrar Luce'un ona yetişmesini beklemek zorunda kalıyordu.

Bu sırada oyuncu topluluğunun diğer üyeleriyle birlikte dans ediyorlar, müzikteki iniş çıkışlara uyum sağlıyorlar ve daha süslü adımların olduğu uzun setlerle tüm topluluğu dans etmeye teşvik ediyorlardı.

Perdenin inmesine doğru senaryoda olmamasına ve Cam tam karşısında onu izliyor olmasına rağmen Luce Daniel'ın elinden sıkıca tutup onu saksıların içindeki portakal ağaçlarına doğru çekti. Ona deliymişçesine bakan Daniel, onu sahne yönetiminin belirlediği yere çekmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldadı.

Daniel ondan daha önce de şüphelenmişti - kuliste, açıkça Luce ona karşı hislerini dile getirmeye çalıştığında. Luce Daniel'ın ona inanmasını sağlamak zorundaydı. Özellikle de Lucinda'nın bu gece öleceği düşünülürse, sevgisinin derinliğini hissetmek Daniel için çok şey ifade edecekti. Devam etmesine, karşılaşacağı tüm acı ve zor-

luklara rağmen onu şimdiki zamana gelene dek yüzlerce yıl daha sevmesine yardımcı olacaktı.

Luce bunun senaryoda olmadığını bilse de kendine engel olamadı. Daniel'ı tutup öptü.

Daniel'ın buna engel olmasını bekledi ancak Daniel onu kollarının arasına alıp öpücüğüne karşılık verdi. Onu öylesine sert ve tutkulu bir şekilde öpüyordu ki Luce ayaklarının yere değdiğinin farkında olsa da birlikte uçtuklarında olduğu gibi hissediyordu.

Bir an için seyircilerden çıt çıkmadı. Sonra tezahürat yapıp alkışlamaya başladılar. Biri Daniel'a ayakkabısını fırlattı ama o umursamadı. Öpücükleri Luce'a ona inandığını, aşkının büyüklüğünü anladığını söylüyordu, fakat Luce bundan tamamen emin olmak istiyordu.

"Seni hep seveceğim, Daniel." Ancak bu pek yeterli değildi. Daniel'ın bunu anlamasını sağlamalıydı - sonuçları ne olursa olsun, tarihi değiştirirse değiştirsin. "Hep seni seveceğim." Evet, doğru kelime buydu. "Her yeni hayatta, seni seveceğim. Tıpkı senin beni seçtiğin gibi. Sonsuza dek."

Daniel'ın dudakları aralandı. Ona inanmış mıydı? Tüm bunları zaten biliyor muydu? Bu bir seçimdi, Luce'un erişebileceğinden çok daha eskiye dayanan, çok derin bir seçimdi. Bu seçimin ardında güçlü bir şey vardı. Güzel ve...

Tepedeki sahne teçhizatının etrafında gölgeler dolaşmaya başladı. Sıcaklık bedenini sararken Luce kasılıyor ve yaklaştığını bildiği ateşli özgürlük için sabırsızlanıyordu.

Daniel'ın gözleri acıyla parladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Lütfen şimdi gitme."

Nedense her defasında ikisi de bu duruma hazırlıksız yakalanıyorlardı.

Eski benliğinin bedeni alev alınca, top atışı duyuldu. Parlaklıktan gözleri kamaşan Luce bedeninden havaya, karanlığın içine fırlamış gibiydi.

Duyurucunun duvarları etrafında kapanırken, "Hayır!" diye çığlık attı Luce. Artık çok geçti.

"Bu kez sorun ne?" diye sordu Bill.

"Hazır değildim. Lucinda'nın ölmesi gerektiğini biliyordum ama ben... Ben sadece..." Daniel'ı sevmeye kararını almasıyla ilgili bir şeyi anlamak üzereydi. Ama şimdi, Daniel ile olan son dakikaları eski benliğiyle birlikte alevler içinde kalmıştı.

"Daha fazla görebileceğin bir şey yoktu," dedi Bill. "Her zamanki gibi binanın alev alması... Duman, ateşten duvarlar, çığlık atan, çıkışa doğru koşan ve bu sırada talihsiz olanları ayaklarının altında ezen insanlar... Gerisi hayal gücüne kalmış. Globe yanıp kül oldu."

"Ne?" dedi Luce, midesi bulanıyordu. "Globe'daki yangını ben mi başlattım?" İngiliz tarihindeki en ünlü tiyatronun yanmasına sebep olmak tarihte büyük yankı uyandırmış olmalıydı.

"Ah, kendini o kadar önemseme. Zaten öyle olacaktı. Sen alev almamış olsaydın bile sahnedeki top yanlışlıkla patlayınca tüm binayı yerle bir edecekti."

"Bu beni ve Daniel'ı aşan bir şey. Onca insan..."

"Dinle, Rahibe Teresa, o gece kimse ölmedi... Senden başka. Kimsenin canı yanmadı. Üçüncü sıradan sana sataşan sarhoşu hatırlıyor musun? Pantolonu tuttu. Olan en kötü şey buydu. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Peki ya şuna ne diyeceksin: Buraya suçluluk duygunu

kabartmak ya da geçmişini değiştirmek için gelmedin. Ortada bir senaryo ve senin sahneye giriş ve çıkış anın var.”

“Sahneyi terk etmeye hazır değildim.”

“Neden olmayasın? Zaten *Sekizinci Henry* berbat bir oyun.”

“Daniel’a *umut vermek* istiyordum. Hem onu seçeceğimi, her zaman onu seveceğimi bilmesini istiyordum. Ama ben onun anladığından emin olamadan Lucinda öldü.” Gözlerini kapattı. “Lanetin Daniel’a düşen kısmı benimkinden çok daha kötü.”

“Bu harika, Luce.”

“Ne demek istiyorsun? Bu *korkunç* bir şey!”

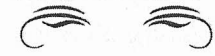
“Demek istediğin, bu olaydan da *Daniel’ın ıstırapı benimkinden çok daha büyük* kısmını öğrendin. Bazı şeyleri anladıkça lanetin kaynağına daha çok yaklaşacaksın ve eninde sonunda lanetten kurtulmanın yolunu bulacaksın, öyle değil mi?”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Şimdi gel, oynaman gereken daha büyük roller var.”

Lanetin Daniel’ın payına düşen kısmı daha kötüydü. Luce artık bunu daha iyi anlıyordu. Fakat bu ne anlama geliyordu? Laneti ortadan kaldırmaya yaklaşmış sayılmazdı. Cevap her defasında ondan kaçıyordu. Ama en azından Bill’in bir konuda haklı olduğunu biliyordu: Bu hayatta yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Yapması gereken tek şey geçmişe gitmeye devam etmekte.

ON DÖRT

Sarp Yamaç

Merkez Grönland

Kış, 1100

Daniel Duyurucudan dışarı çıktığında gökyüzü karanlıktı. Arkasındaki portal, eski püskü bir perde gibi rüzgârda dalgalanarak kendisini ayırıp gece mavisine dönük karın üstünde paramparça oldu.

Daniel’ın vücuduna bir ürperti yayıldı. İlk bakışta, burada hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Sonsuza dek süren ve en sonunda çok az gün ışığı vaad eden arktik gecelerden başka hiçbir şey yoktu.

Hatırlıyordu: O ve diğer düşen melekler toplantılarını bu fiyortlarda yapıyorlardı: Kasvetli loşluğun ve keskin soğğun hüküm sürdüğü, ölümlülerin yaşadığı Brattahlio Kasabası’ndan iki günlük yürüme mesafesinde olan kuzeydeki topraklarda. Ama onu burada bulamayacaktı. Bu topraklar hiçbir zaman Lucinda’nın geçmişinin bir parçası

olmamıştı, o nedenle Duyurucularının onu buraya getirmesi için hiçbir sebep yoktu.

Daniel. Ve diğerleri hariç.

Soğuktan ürperdi ve karlı kaplı fiyortta ufuktaki sıcak bir ışığa doğru ilerlemeye başladı. Yedisi birden parlak turuncu alevlerin etrafında toplanmıştı. Uzaktan bakınca, kanatlarının yuvarlaklığı karın üzerinde kocaman bir hale oluşturuyor gibiydi. Daniel'in, hepsinin orada olduğundan emin olması için kanatlarının ıslıl ıslıl hatlarını saymasına gerek yoktu.

Daniel'in karın üstünde onlara doğru ilerlemekte olduğunu hiçbiri fark etmemişti. Her ihtimale karşı hepsi ellerinde birer tane yıldız iğnesi tutuyordu, fakat toplantılarına davetsiz bir misafirin dahil olma ihtimali öylesine düşüktü ki gerçek bir tehdit sayılmazdı. Üstelik kendi aralarında tartışmakla o kadar meşgullerdi ki kronolojik bir hatanın donmuş bir kayanın arkasında gizlenip onlara kulak misafiri olduğunu fark etmeleri mümkün değildi.

"Zamanımızı boşa harcadık." Daniel ilk olarak Gabbe'nin sesini duydu. "Hiçbir yere varamayacağız."

Gabbe'nin sabrı kısa ömürlüydü. Savaşın başında isyanı Daniel'inkine kıyasla bir saniye sürmüştü. O zamandan beri tarafına bağlılığı çok kuvvetliydi. Cennet'e geri dönmüştü ancak onun inandığı her şeye Daniel tereddütle yaklaşıyordu. Ateşin etrafında daire çizerken, beyaz tüylü kocaman kanatlarının ucu arkasında karın üstünde sürükleniyordu.

"Bu toplantıyı yapmak isteyen sendin," diye hatırlattı ona kısık bir ses. "Şimdi de sona mı erdirmek istiyorsun?" Roland, Daniel'in arkasına çömeldiği kayanın birkaç metre ilersindeki kısa, siyah bir kütüğün üstünde oturuyordu.

du. Esmer profili ve pürüzsüz, altın yaldızlı siyah kanatları ateşin ışığında kor gibi parlıyordu.

Her şey Daniel'in hatırladığı gibiydi.

"Bu toplantıyı *onlar* için istedim." Gabbe yürümeyi bırakıp Roland'ın karşısında ateşin önünde yan yana oturmakta olan iki meleği işaret etti.

Arriane'in ısıltılı zarif kanatları köprücük kemiklerinden yukarı doğru yükseliyordu. Renksiz gecede kanatlarının ısıltısı neredeyse fosforlu görünüyordu, fakat kısa siyah saçlarından, solgun incecik dudaklarına kadar Arriane'e dair her şey rahatsız edici derece ağırbaşlı ve sakindi.

Arriane'in etrafındaki melekler de her zamankinden daha sessizlerdi. Annabelle boş boş karanlık uzaklara bakıyordu. Koyu gri kanatları neredeyse kurşun rengindeydi. Geniş ve kaslılardı, etrafına yayılarak Arriane'i büyük, koruyucu bir kavis içine alıyorlardı. Daniel onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Gabbe, Arriane ve Annabelle'in arkasında durup öteki tarafa baktı: Roland, Molly ve Cam kalın kürk bir battaniyeyi paylaşıyorlardı. Battaniyeyi kanatlarının üstüne doğru çekmişlerdi. Ateşin öteki tarafındaki meleklerin aksine şeytanlar üşüyorlardı.

"Bu gece sizi görmeyi beklemiyorduk," dedi Gabbe onlara. "Sizi gördüğümüze de sevinmedik."

"Bu işte bizim de payımız var," dedi Molly sertçe.

"Bizim olduğu kadar değil," dedi Arriane. "Daniel bu işe bulaşmanıza asla izin vermez."

Bin yılı aşkın bir süre önce bu toplantı sırasında Daniel nerede oturduğunu hatırlamıyor olsaydı, eski benliğini tamamen göz ardı edebilirdi. Eski benliği grubun ortasında tek başına oturuyordu, kaya parçasının tam karşısındaydı.

Daniel daha iyi görebilmek için saklandığı kayanın arkasında yerini değiştirdi.

Eski benliğinin kanatları gece kadar sakın, büyük beyaz yelkenler gibi sırtından yükseliyordu. Diğerleri sanki orada değilmişçesine onun hakkında konuşurken, Daniel dünyada kendisinden başka kimse yokmuş gibi davranıyordu. Ateşe bir avuç dolusu kar atıp donmuş yığınların tıslayarak buhar haline gelmesini seyretti.

“Ah, gerçekten mi?” dedi Molly. “O halde, her yeni havatta neden bizim tarafımıza biraz daha yaklaştığını açıklar mısın? Ya da Luce her patladığında Tanrı’ya lanet etmesini? Bahse girerim, yukarıdaki bu tavrını hiç hoş karşılamıyordur.”

“O acı çekiyor!” diye bağırdı Annabelle Molly’ye. “Sevginin ne olduğunu bilmediğin için bunu anlayamazsın.” Daniel’a doğru yaklaştı, kanatlarının ucu karın üstüne sürtünyordu, doğrudan ona hitap etti. “Bunlar sadece geçici sözler. Bizler ruhunun saf olduğunu biliyoruz. Bir saf seçmek istiyorsan, *bizi* seç, Daniel... Ne olursa olsun...”

“Hayır.”

Annabelle bu kesin tavır karşısında sanki Daniel ona silah çekmişçesine ondan uzaklaştı. Daniel’ın eski benliği hiçbirinin yüzüne bakmıyordu. İri kaya parçasının arkasından onları seyreden Daniel ise bu görüşme sırasında ne olduğunu hatırlayıp hafızasına gömdüğü dehşetin etkisiyle ürperdi.

“Onlara katılmayacaksan,” dedi Roland Daniel’a. “O halde neden bize katılmıyorsun? Anladığım kadarıyla onu her kaybettiğinde yaşadıkların Cehennem’den daha kötü olamaz.”

“Ah, Roland!” dedi Arriane. “Ciddi olamazsın. Buna

inanıyor olamazsın...” Ellerini ovuşturdu. “Sırf beni kıskırtmak için böyle söylüyorsun.”

Arriane’in arkasında duran Gabbe elini onun omzuna koydu. Kanatlarının uçları birbirine dokununca aralarında parlak gümüşü bir kıvılcım belirdi. “Arriane’in demek istediği Cehennem’in hiçbir zaman daha iyi bir seçenek olmayacağı. Daniel’ın acısı ne kadar dayanılmaz olursa olsun. Daniel için sadece tek bir yer var. Hepimiz için sadece tek bir yer var. Sürgünlerin ne kadar pişman olduklarını görünüyorsunuz.”

“Vaaz vermeyi bırak, olur mu?” dedi Molly. “Şu tarafta beyin yıkama yöntemleriyle ilgilenebilecek bir koro var ama ben ilgilenmiyorum, Daniel’ın da ilgileneceğini hiç sanmıyorum.”

Melekler ve şeytanlar, sanki hâlâ anlaşmazlığın bir parçasıymışlar gibi dönüp ona baktılar. Yedi çift kanat gümüşü ve altın rengi ışıklardan oluşan parlak bir aura gibi görünüyordu. Daniel’ın kendisi kadar iyi tanıdığı yedi ruh.

Daniel, gizlendiği kayanın ardında olmasına rağmen boğuluyormuş gibi hissediyordu kendini. Bu anı hatırlıyordu: Ondan çok fazla şey talep etmişlerdi. Hem de kırılan kalbi yüzünden güçsüz düştüğü sırada. Gabbe’nin tekrar Cennet’e katılması için ona yalvarmasını aşırı derecede ısrarcı bulmuştu. Aynı şekilde Roland’ın da Cehennem’e katılma isteği onun için çok fazlaydı. Daniel bir kez daha toplantı sırasında söylediği o tek kelimeyi anımsadı, ağzının içindeki tuhaf bir hayalet gibiydi: *Hayır*.

İçine kötü bir his dolarken, Daniel yavaşça bir şeyi daha hatırladı: O *hayır* kelimesini söylerken ciddi değildi. O an, Daniel aslında *evet* demek üzereydi.

O gece neredeyse her şeyden vazgeçecekti.

Ve şimdi, omuzları yanıyordu. Aniden bastıran kanatlarını serbest bırakma isteği onu neredeyse diz çöktürecekti. Benliği utançla karışık korkuyla kıvranıyordu. Uzun zamandır bastırmaya çalıştığı bu istek içinde güçleniyordu.

Ateşin etrafındaki dairede, Daniel'in eski benliği Cam'e baktı. "Bu gece hiç olmadığın kadar sessizsin."

Cam hemen karşılık vermedi. "Ne söylememi isterdin?"

"Bu durumla bir kez karşı karşıya kalmıştın. Nasıl olduğunu bilirsin..."

"Peki ne söylememi istiyorsun?"

Daniel nefesini tuttu. "Etkileyici ve ikna edici bir şeyler."

Annabelle gülümsedi. "Ya da hileli ve son derece kötü bir şeyler."

Herkes beklemeye başladı. Daniel saklandığı kayanın ardında fırlayıp eski benliğini oradan kurtarmak istiyordu. Ama yapamazdı. Duyurucusunun onu buraya getirmesinin bir sebebi olmalıydı. Daniel her şeyi baştan yaşamak zorundaydı.

"Kapana kısıldın," dedi Cam en sonunda. "Bir zamanlar bir başlangıç olduğunu ve şimdi ortalarda bir yerlerde olduğunu ve elbette bir sonun olacağını düşünüyorsun. Ama bizim dünyamız teleolojiye dayanır. Bu kaostur."

"Bizim dünyamız seninkine benzemiyor..." diyecek oldu Gabbe.

"Bu döngüden kaçış yok, Daniel," diye devam etti Cam sözlerine. "Luce laneti ortadan kaldıramaz, sen de kaldıramazsın. Cennet'i ya da Cehennem'i seçmen umrumda değil, senin de umrunda değil. Hiçbir şey değişmeyecek..."

"Yeter." Gabbe'nin sesi çatlıyordu. "Elbette değişecek.

Daniel ait olduğu yere dönerse, o zaman Lucinda... O zaman Lucinda..."

Ama gerisini getiremedi. Bu sözleri dile getirmek Tanrı'ya saygısızlık olurdu ve Gabbe böyle bir şey yapmayacaktı. Karın üzerinde dizlerinin üstüne çöktü.

Daniel kayanın arkasından, eski benliğinin elini uzatıp Gabbe'yi yerden kaldırdığını gördü. Tıpkı hatırladığı gibi her şey bir kez daha gözlerinin önünde canlanıyordu.

Gabbe'nin ruhunun derinliklerine bakınca, için için yandığını gördü. Arkasına dönüp diğerlerine baktı ve bu epik trajediye onlarla birlikte sürüklenmesinin ne kadar uzun zaman aldığını düşündü.

Peki ne için?

Lucinda. Ve ikisinin uzun zaman önce yaptıkları - birçok kez - seçim yüzünden: Aşklarını her şeyden üstün tutacaklardı.

Fiyortlardaki o gece, Lucinda'nın ruhu yeni bir bedende hayat bulmak üzereydi. Ya onu aramaktan vazgeçerse? Daniel çok yorulmuştu. Artık içinde onu bulmaya dair bir istek olup olmadığından emin değildi.

Önceki çabalamalarını izleyip kaçınılmaz hayal kırıklığının yaklaştığını hissederken, Daniel ne yapması gerektiğini hatırladı. Bu tehlikeliydi. Yasaktı. Ama son derece gerekliydi. Artık en azından, neden gelecekte gelen versiyonunun o geceye geri döndüğünü anlamıştı - güç bulması, saflığını koruması için. Geçmişte tam bu anda güçsüz düşmüştü. Fakat gelecekte gelen Daniel bu zayıflığın tarihe yayılmasına, hem kendisinin hem de Lucinda'nın şansını azaltmasına izin veremezdi.

O nedenle dokuz yüz sene önce başına gelenleri tekrar-

ladı. Bu gece geçmişine katılarak, hayır, *geçmişiyse birleşerek* bazı şeyleri telafi edecekti.

Dilinin.

Başka yolu yoktu.

Omuzlarını geriye atıp titreyen kanatlarını karanlıkta serbest bıraktı. Sırtında, kanatlarının rüzgâra tutunuşunu hissedebiliyordu. Kendisinden yüz metre kadar yüksekte gökyüzünü bir ışık demeti aydınlattı. Bir ölümlüyü kör edecek ve tartışmakla meşgul olan yedi meleğin dikkatini çekecek kadar parlaktı.

Kaya parçasının öteki tarafından bir gürültü koptu. Bağrışlar, şaşkınlıkla tutulan nefesler ve yaklaşan kanat sesleri.

Daniel yerden yükseldi, hızla uçup kayanın üstüne konduğu sırada Cam arkasına geçmişti. Birbirlerini kıl payı kaçırmışlardı ama Daniel durmayıp Luce'a duyduğu sevginin gücüyle hızla eski benliğine doğru alçaldı.

Eski benliği geri çekilip ellerini uzattı ve Daniel'ı kormaya çalıştı.

Tüm melekler dilinin ne kadar riskli olduğunu biliyorlardı. Bir kez birleştiklerinde, eski benliğinden ayrılması neredeyse imkânsızdı, iki farklı hayat bir araya gelmiş olacaktı. Ama Daniel daha önce de kendi bedeniyle bütünleşmiş ve bu deneyimi sağ salim atlatmıştı. O nedenle yeniden denemek zorundaydı.

Bunu Luce'a yardımcı olmak için yapıyordu.

Daniel kanatlarını birleştirip bir kez daha eski benliğine yöneldi, ona öylesine sert bir şekilde çarptı ki ezilmiş olması gerekirdi - tabii bedeninin içine girmemiş olsaydı. Ürperdi, eski benliği de ürperdi, tüm vücudunu saran tuhaf ve rahatsızlık verici hisse katlanabilmek için Daniel

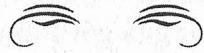
gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini sıktı. Bir tepeden aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu kendini: Düşüncesizce ve durdurulamaz bir şekilde. Dibe vurmadan yukarı çıkması imkânsızdı.

Ve sonra aniden her şey durdu.

Daniel gözlerini açtığı anda sadece nefes alışını duyabiliyordu. Yorgun ama tetikteydi. Diğerleri ona bakıyordu. Az önce ne olduğuna dair bir fikirleri olup olmadığından emin değildi Daniel. Hepsi de yanına gelmeye ya da onunla konuşmaya çekiniyor gibi görünüyordu.

Daniel kanatlarını iki yana açıp başını gökyüzüne doğru çevirerek kendi etrafında döndü. "Lucinda'ya olan aşkımı seçiyorum," diye yere, göğe, etrafındaki meleklerle ve orada olmayanlara seslendi. Her neredeyse, en çok sevdiği şeyin ruhuna. "Tercihimi tekrarlıyorum: Lucinda'yı *hiçbir* şeye değişmeyeceğim. Bu sonsuza kadar böyle olacak."

ON BEŞ

Kurban

Chichén Itzá, Mezoamerika

5 Wayeb'

(yaklaşık olarak milattan sonra 20 Aralık, 555)

Duyurucu Luce'ı bunalıcı bir yaz gününe çıkardı. Ayaklarının altındaki zemin çatlamış sıcak toprak ve sarımsı kahverengi kuru otlardan oluşuyordu. Gökyüzü masmaviydi, bir tane bile yağmur bulutu yoktu. Rüzgâr bile susamış gibiydi.

Luce üç tarafı tuhaf, yüksek bir duvarla çevrili bir düzlüğün ortasında duruyordu. Burası uzaktan, kocaman boncuklarla yapılmış bir mozağe benziyordu. Tam olarak küre değildiler, gelişigüzel bir şekilde biçimlendirilmişlerdi, renkleri fildişinden açık kahverengiye kadar uzanıyordu. Boncukların arasındaki yer yer küçük çatlaklardan öteki tarafın ışığı sızıyordu.

Kaygısız bir şekilde havada daireler çizen yarım düzine kadar yırtıcı kuşun dışında, etrafta kimse yoktu. Rüzgâr ılık ılık esiyordu ve kokusu... Luce kokusundan tam olarak emin değildi ama metalik ve neredeyse paslı bir tadı vardı.

Versay'daki balodan beri üzerinde olan ağır elbise terden sırlıslam olmuştur. Luce her nefes aldığı anda kül, duman ve ter kokusunu içine çekiyordu. Elbiseden kurtulmak zorundaydı. Bağcıklarına ve düğmelerine ulaşmak için çabaladı. Biri ona yardım etse iyi olacaktı - küçük, taş gibi kaskatı bir ele bile razıydı.

Gerçekten, Bill *nerede*ydi? Sürekli ortadan kaybolup duruyordu. Bazen Luce yaratığın kendi planları olduğu ve bizzat *onun* programına göre hareket ettiği fikrine kapılıyordu.

Elbiseyle boğuşmaya başladı ve yürürken yakasıyla kanca saran yeşil bağcığı koparttı. Neyse ki etrafta onu görebilecek kimse yoktu. En sonunda dizlerinin üstüne çöküp kıpırdanarak eteği başından çıkardı.

İnce pamuklu iç eteğinin içinde topuklarının üstünde oturunca, Luce ne kadar yorgun olduğunu fark etti. En son ne zaman uyumuştur? Duvarın gölgesine doğru sendeleyerek ilerledi, ayaklarının altındaki kuru otlar hışırdıyordu, belki de biraz uzanıp gözlerini kapatabilirdi.

Göz kapakları kapanıyordu, çok uykusu vardı.

Sonra aniden gözlerini açtı. Ve teni karıncalanmaya başladı.

Kafalar.

Luce nihayet duvarın neden yapıldığını anladı. Uzaktan oldukça masum görünen kemik rengi çitler aslında kazıklara oturtulmuş *insan kafalarından* oluşuyordu.

Çığlık attı. Aniden rüzgârın taşıdığı kokunun ne olduğunu anladı - çürümüş kan ve bozulmuş et kokusuydu.

Çitlerin alt kısmındaki kafataslarının rüzgâr ve güneşten renkleri açılmıştı. Üst taraftaki kafatasları yeni görünüyor-
du. Bu da hâlâ insanlara ait olduklarının anlaşılır olduğu anlamına geliyordu - gür siyah saçları ve derileri büyük ölçüde sağlamdı. Ama orta kısımdaki kafatasları ölümlü ve canavar arasında bir yerlerdeydi: Yıpranan derileri dö-
külmiş, kemiklerinin üstünde kuru, kahverengi kan izleri kalmıştı. Yüzler korkudan ya da öfkeden iyice gerilmişti.

Luce geriye doğru sendeledi, çürük et kokusu sinme-
miş bir soluk almayı umdu ama başarılı olamadı.

“Gördüğünü kadar korkunç değil.”

Luce dehşetle arkasına döndü. Ama karşısındaki Bill’den başkası değildi.

“Neredeydin? Neredeyiz?”

“Aslında bu şekilde kazığa oturtulmak bir şereftir,” dedi Bill en alçak çite doğru yürürken. Kafalardan birinin göz-
lerinin içine baktı. “Bu küçük masum koyunların hepsi doğruca Cennet’e gittiler. İnançlıların istediği de bu.”

“Neden beni burada yalnız bıraktın...”

“Ah, hadi ama. Korkmana gerek yok, ısırılmazlar.” Yan gözle ona baktı. “Elbisene ne yaptın?”

Luce omuzlarını silkti. “Hava çok sıcak.”

Bill abartılı bir yorgunluk sergileyerek uzun bir iç çekti. “Şimdi bana nerede olduğumu tekrar sor. Fakat bu kez sesin yargılayıcı bir ton barındırmasın.”

Luce’un dudakları seğirdi. Bill’in arada sırada ortada kaybolmasının tuhaf bir yanı vardı. Ama şimdi küçük pen-
çelerini arkasına götürmüş ona masumca gülümsüyordu işte. Luce derin bir nefes aldı. “Neredeydin?”

“Alışveriş yapıyordum!” Bill neşeli bir şekilde kanatları-
nı yanlara doğru uzattı, bir kanadının ucunda açık kahve-
rengi bir etek, diğerinde ise etekle uyumlu kısa bir tunik sallanıyordu. “Ve işte öldürücü darbe!” dedi ve arkasından kocaman beyaz bir kolye çıkardı. Kolye kemiktendi.

Luce tuniği ve eteği aldı ama kolyeyi istemedi. Yeterin-
ce kemik görmüştü. “Hayır, o kalsın.”

“İnsanların içine karışmak istiyorsan bunu takmak zo-
rundasın.”

Tiksintiyle yutkunan Luce kolyeyi boynuna geçirdi. Cilalı kemik parçaları tuhaf bir tür ipe dizilmişti. Uzun ve ağır kolyenin aslında çok güzel olduğunu Luce’un kabul etmesi gerekirdi.

“Ve sanırım bunu da...” Ona boyanmış metal bir bant uzattı. “Saçlarına takacaksın.”

“Tüm bunları nereden buldun?” diye sordu Luce.

“Bunlar senin. Demek istediğim, Lucinda Price’in de-
ğiller ama kozmik anlamda düşünüldüğünde hepsi sana ait. Bu hayatın bir parçası olan versiyonuna aitler... İx Cuat’a.”

“İx kim?”

“İx Cuat. Bu hayattaki ismin ‘Küçük Yılan’ anlamına geliyor.” Bill onun yüz ifadesinin değişmesini seyretti. “Bu, Maya kültüründe sevgi belirten bir terimdir.”

“Kazığa oturtulmanın bir şeref olması gibi mi?”

Bill gözlerini devirdi. “Etnik merkezli olmayı bırak. Bu kendi kültürünün diğerlerinden daha üstün olduğunu dü-
şündüğün anlamına gelir.”

“Ne demek olduğunu biliyorum,” dedi Luce saç ban-
dını kirli saçlarına takmaya çalışırken. “Ama ben üstünlük taslamıyorum. Ben sadece başımın bu kazıklardan biri-

ne oturtulmasını pek iyi bir fikir olarak görmüyorum.” Uzaktan gelen davul sesine benzer belli belirsiz bir ritim duyuldu.

“Bu tam da Ix Cuat’ın söyleyebileceği türden bir şey! Zaten *hep* biraz çağdıydın!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen - Ix Cuat - Wayeb’de, yani takvimin dışında kaldığı için herkesin batıl inançlı olduğu Maya yılının sonundaki beş artık gün sırasında doğdun. Artık yıl gibi düşün. Wayeb’ sırasında doğmuş olmak pek şanslı bir durum sayılmaz. O nedenle büyüdüğünde yaşlı bir kız olmana kimse şaşırmadı.”

“Yaşlı kız mı?” diye sordu Luce. “On yedi yaşımdan sonrasını hiç görmediğimi sanıyordum...”

“Chichén’de on yedi yaş *yaşlı* sayılır,” dedi Bill kafaların önünde süzülürken, uçuşan kanatları vızıldıyordu. “Fakat haklısın, *hiçbir zaman* on yedi seneden daha uzun yaşamadın. Lucinda Price olarak neden bu kadar uzun yaşadığın hâlâ bir sır.”

“Daniel vaftiz edilmediğim için böyle olduğunu söyledi.” Luce artık davul sesi duyduğundan emindi ve ses gidecek yaklaşıyordu. “Ama bunun bir önemi var mı? Demek istediğim, Ix Ca - ya da her neyse - vaftiz edilmişti...”

Bill umursamaz bir şekilde elini salladı. “*Vaftiz edilmek* dinsel bir tören ya da anlaşmadır, ruhunu bir yere adarsın. Hemen hemen her dinde buna benzer bir adet vardır. Hristiyanlık, Yahudilik, İslam, hatta yanımızdan geçmek üzere olan Maya dininde bile...” Davul sesinin geldiği yöne doğru başıyla işaret etti, ses o kadar yüksekti ki Luce bir yerlere saklanması gerekip gerekmediğini düşünmeye

başlamıştı. “Hepsinin bir insanın tanrısına olan bağlılığını gösteren dini törenleri vardır.”

“O halde Thunderbolt’taki yaşamımda hâlâ hayatta olmamın sebebi ailemin beni vaftiz etmemiş olması mı?”

“Hayır,” dedi Bill. “Ailen seni vaftiz etmediği için Thunderbolt’taki yaşamın *sona ermiyor*. Hâlâ *hayattasın* çünkü... Aslına bakarsan kimse bunun sebebini bilmiyor.”

Ama bir sebebi *olmalıydı*. Belki de Milano’daki hastanede Daniel’in bahsettiği gözden kaçan nokta yüzündendi. Fakat o bile Luce’un Duyurucular aracılığıyla nasıl seyahat edebildiğini anlamıyordu. Ziyaret ettiği her hayatında, Luce geçmişin o parçasını bulmaya yaklaştığını hissedebiliyordu... Ancak henüz oraya varmamıştı.

“Köy nerede?” diye sordu. “İnsanlar nerede? Daniel nerede?” Davul sesi öylesine yükselmışti ki bağırarak zorunda kalmıştı.

“Ah,” dedi Bill. “Onlar *tzompantlis*’in öteki tarafındalar.”

“*Neyin* öteki tarafında?”

“Kafalardan oluşan duvarın. Hadi - bunu görmelisin!”

Kafataslarının arasındaki boşlukta renkler dans ediyordu. Bill Luce’u kafatası duvarının kenarına yönlendirdi ve bakması için ona işaret etti.

Duvarın ardında, adeta tüm uygarlık yürüyüş yapıyordu. Upuzun bir sıra oluşturan insanlar dans ediyor ve ayaklarını kemik bahçesine doğru giden toprak yola vuruyorlardı. İpeksi siyah saçları ve kestane rengi tenleri vardı. Yaşları üç ila tahmin edilmeyecek kadar yaşlı olanlar arasında değişiyordu. Hepsi hayat dolu, güzel ve ilginçti. Kıyafetleri yırtık pırtıktı, yıpranmış hayvan derileri çıplaklıklarını zar zor örtüyor, dövmeleleri ve boyalı yüzlerini açıkta

bırakıyordu. Dövmeleri oldukça göz alıcıydı - rengârenk tüylü kuşlar, güneşler ve geometrik şekiller sırtlarını, kollarını ve göğüslerini süslüyordu.

Uzakta binalar vardı - güneşte renkleri açılmış taşlarla örülmüş yapılar ve düz saz çatıları olan ufak evlerden oluşan bir topluluk. Evlerin ardında ise orman bulunuyordu ama ağaçların yaprakları kuru ve cansız görünüyordu.

Kendilerini dansa kaptıran kalabalık onun önünden geçti, kimse Luce'u fark etmemişti. "Hadi!" dedi Bill ve onu insanların arasına itti.

"Ne?" diye bağırdı Luce. "*Oraya mı* gitmemi söylüyorsunuz? Onların arasına mı?"

"Çok eğlenceli olacak!" Bill önden gitti. "Dans etmeyi biliyorsun, değil mi?"

Pazar yerine benzer bir yerden geçtikleri sırada Luce ve hilkat garibesi kalabalığın arasına katıldı. Tahta fiçiler ve satılık malzemelerin bulunduğu kâselerle dolu olan uzun, dar bir yoldu burası: Siyah avokadolar, koyu kırmızı mısır koçanları, demetler halinde sarılmış kurutulmuş otlar ve Luce'un tanımadığı birçok şey vardı. Yürürken etrafındakileri olabildiğince görebilmek için kafasını sağa sola çevirip duruyordu ama durması mümkün değildi. Kalabalık onu acımasızca ileri doğru itiyordu.

Mayalar aşağı doğru kıvrılıp geniş, düz bir ovaya açılan yolu takip ettiler. Gürültülü dansları son buldu ve sakin bir şekilde bir araya toplanıp fısıldaşmaya başladılar. Sayıları yüzlerle ifade edilebilirdi. Bill'in keskin pençelerini omuzlarında hisseden Luce, diğerleri gibi dizlerinin üstüne çöktü ve kalabalığın bakışlarını takip etti.

Pazar yerinin arkasındaki binalardan biri diğerlerinden daha yüksekti: Beyaz taşlardan yapılmış basamaklı bir pi-

ramitti. Luce'un görebildiği kadarıyla piramidin her iki yanındaki dik basamaklar merkezine dek yükselerek mavi ve kırmızıya boyalı tek katlı bir yapıda son buluyordu. Hem takdir ettiği hem de açıklanamaz bir korku duyduğu için Luce'un içi ürperdi.

Bu piramidi daha önce de görmüştü. Tarih kitaplarındaki resimlerde bulunan, yıkılan Maya tapınağıydı. Fakat şu an hiç de yıkıntı gibi durmuyordu. Son derece görkemliydi.

Piramidin tepesindeki kenarda tahta ve gerilmiş hayvan derisinden yapılmış davullarıyla dört adam duruyordu. Esmer suratlarını maske şeklinde kırmızı, sarı ve mavi renklerle boyamışlardı. Davullarını uyum içinde çalıyorlardı, ritim gittikçe hızlanırken en sonunda kapının girişinde biri belirdi.

Adam davulculardan daha uzundu; kırmızı ve beyaz tüylerden oluşan upuzun başlığının altındaki suratı labirenti andıran turkuvaz şekillere boyalıydı. Boynu, el ayak bilekleri ve kulakları Bill'in Luce'a takması için verdiği kolyeye benzeyen kemik mücevherlerle süslüydü. Elinde bir şey vardı: Boyanmış tüyler ve parlak beyaz şeritlerle dekore edilmiş uzun bir sopaydı. Ucunda, gümüşü bir şey parlıyordu.

İnsanların karşısına çıkınca kalabalık neredeyse büyülmüş bir şekilde sessizleşti.

"O adam da kim?" diye fısıldadı Luce Bill'e. "Ne yapıyor?"

"O kabilenin lideri, Zotz. Çok vahşi, değil mi? Halkı üç yüz altmış dört gündür yağmur görmediğinden zor zamanlar yaşıyor. O taş takvimin üstünde günleri saydık-

larından değil elbette.” Üzerinde siyah isle yapılmış yüzlerce çizgi bulunan gri kaya parçasını işaret etti.

Neredeyse bir sene boyunca bir damla yağmur yağmamış mıydı? Luce kalabalığın susuzluğunu hissedebiliyordu. “Ölüyorlar,” dedi.

“Ölmemeyi umuyorlar. Ve işte bu noktada devreye sen giriyorsun,” dedi Bill. “Sen ve birkaç talihsiz gariban. Daniel da... Onun da ufak bir rolü var. Chaat şimdiye kadar çok acıkmış olmalı, o nedenle herkes iş başına!”

“Chaat mı?”

“Yağmur tanrısı. Mayalıların acımasız tanrının en sevdiği yiyeceğin kan olduğuna dair saçma bir inançları var. Nereye varmaya çalıştığımı anlayabiliyor musun?”

“İnsan kurban etme töreni,” dedi Luce yavaşça.

“Evet. Gün boyunca insanlar kurban edilecek. Bu da kazıklara oturtulacak daha fazla kafatası demek. Heyecan verici, değil mi?”

“Lucinda nerede? Demek istediğim, Ix Cuat?”

Bill tapınağı işaret etti. “Diğer kurbanlarla birlikte orada tutuluyor ve top oyununun bitmesini bekliyor.”

“Top oyunu mu?”

“Bu kalabalık da oyunu izlemeye gidiyor. Kabile lideri büyük törenden önce top oyunu düzenlemekten hoşlanır, anlarsın ya.” Bill öksürüp kanatlarını geriye attı. “Basketbol ve futbol arası bir oyun, fakat her iki takımın sadece iki oyuncusu var ve top yaklaşık bir ton ağırlığında, ayrıca kaybedenlerin kafaları kesilip kanları Chaat’a sunuluyor.”

“Avluya!” Zotz tapınağın en tepesindeki basamaktan seslendi. Maya dilindeki sözcükler tuhaf bir şekilde boğuk gelse de Luce söylenenleri anlayabiliyor ve Zotz’un arka-

sındaki odada tutulan Ix Cuat’ın neler hissettiğini merak ediyordu.

Kalabalıktan büyük bir tezahürat koptu. Mayalılar grup halinde ayağa kalkıp düzlüğün ilerisindeki kocaman taş bir amfi tiyatroya benzeyen yere doğru koşmaya başladılar. Uzunca ve alçak olan kahverengi toprak oyun alanının etrafını sıralı taş tribünler çevreliyordu.

“Ah, işte bizim çocuk!” Stadyuma yaklaştıkları sırada Bill kalabalığın liderini işaret etti.

Diğerlerinden daha hızlı koşan zayıf, kaslı bir çocuktü; sırtı Luce’a döndüktü. Koyu kahverengi, parlak saçları vardı, güneşte bronzlaşmış omuzlarının üstüne birbirine giren kırmızı ve siyah şeritler boyanmıştı. Başını hafifçe sola çevirince, Luce profilini görebildi. Ailesinin arka bahçesinde bıraktığı Daniel’a hiç benzemiyordu. Ama yine de...

“Daniell!” dedi Luce. “O çok...”

“Farklı ama yine de aynı görünüyor, öyle değil mi?” diye sordu Bill.

“Evet.

“Senin tanıdığın şey onun ruhu. Dışarıdan nasıl görünürseniz görünün, her zaman birbirinizin ruhlarını tanırırsınız.”

O ana dek her yaşamında Daniel’ı tanımış olmasının ne kadar inanılmaz olduğu Luce’un aklına gelmemişti. *Ruhu* onun ruhunu buluyordu. “Bu... Muhteşem.”

Daniel amfi tiyatrodan gözden kaybolduğu sırada kalabalığa doğru başını çevirerek, “Daniel’ın da bir şekilde törene dahil olduğunu söylemiştin. O oyunculardan biri, değil mi?” dedi Luce.

“Evet,” dedi Bill. “Küçük bir seromoni yapılacak.” Kaş-

larından birini kaldırdı. “Kazananlar kurban edilecek kişilere bir sonraki hayatlarında rehberlik edecek.”

“Kazananlar mahkûmları mı öldürecek?” dedi Luce sessizce.

Amfi tiyatroya akan kalabalığı izliyorlardı. İçeriden davul sesleri duyuluyordu. Oyun başlamak üzereydi.

“Öldürmeyecekler. Onlar sıradan katiller değiller. *Kurban edecekler*. Önce kafaları keserler. Kafalar da oraya gider.” Bill omzunun üzerinden kafataslarının oturtulduğu kazıkları işaret etti. “Vücutlar ise ormandaki çirkin - affedersin, kutsal - bir kireçtaşı obruğuna atılır.” Burnunu çekti. “Ben ne mi düşünüyorum? Bunun yağmur yağdıracağını sanmıyorum ama ben kimim ki onları yargılayabileyim?”

“Daniel kazanacak mı, kaybedecek mi?” diye sordu Luce, ancak kelimeler dudaklarından çıkmadan alacağı cevabı biliyordu.

“Daniel’in senin kafanı kopartmasının pek romantik olmadığını anlayabiliyorum,” dedi Bill. “Ama yanarak ya da kılıç darbesiyle ölmek arasında ne fark var ki?”

“Daniel böyle bir şey yapmaz.”

Bill Luce’un karşısında havada uçuştı. “Yapmaz mı?”

Amfi tiyatrodan büyük bir gürültü koptu. Luce oyun sahasına koşup Daniel’in yanına gitmeyi, onu kollarına alıp ona Globe’dayken söyleyemediği şeyi söylemek istiyordu. Onunla birlikte olabilmek için yaptığı onca şeyi artık çok iyi anladığını. Yaptığı tüm fedakârlıkların onu aşklarına daha çok bağladığını. “Yanına gitmeliyim.”

Fakat bir yanda da Ix Cuat vardı. Piramidin tepesindeki bir odaya kapatılmış öldürülmeyi bekliyordu. Laneti ortadan kaldırmak için Luce’un ihtiyaç duyduğu o çok değerli bilgiyi ona verebilecek bir kız.

Luce tereddüt etti - bir ayağı amfi tiyatroyu diğeri ise piramidi gösteriyordu.

“Neye karar vereceksin?” diye sordu Bill. Suratında kocaman bir gülümseme vardı.

Bill’in yanından ayrılıp piramide doğru koşmaya başladı Luce.

“İyi seçim!” diye arkasından seslendi Bill ve ona yetişmek için hemen havalandı.

Piramit karşısında tüm heybetiyle yükseliyordu. Tepesindeki boyalı tapınak - Bill, Ix Cuat’ın orada olduğunu söylemişti - bir yıldız kadar uzak görünüyordu. Luce çok susamıştı. Susuzluktan boğazı acıyordu; zemin ayaklarının altında kaynıyordu. Tüm dünya yanıyormuş gibi hissediyordu.

“Burası çok kutsal bir yer,” diye kulağına mırıldandı Bill. “Bu tapınak bir önceki tapınağın üstüne inşa edildi, o da başka bir tapınağın üstüne inşa edilmişti ve aynı şekilde ondan öncekiler de. Her biri ilkbahar ve sonbahar ekinokslarını belirtecek şekilde konumlandırılıyor. O iki günün gün batımında, piramidin kuzey kanadının merdivenlerinden yukarı doğru bir yılan gölgesinin çıktığı görülebiliyor. Çok hoş, değil mi?”

Ona sadece oflayarak karşılık veren Luce merdivenlerden çıkmaya başladı.

“Mayalılar dahilerdi. Uygarlıklarının bu noktasında, çoktan dünyanın 2012’de son bulacağını tahmin etmişlerdi.” Abartılı bir şekilde öksürdü. “Ama bu hâlâ belirsizliğini koruyor. Zaman gösterecek.”

Luce tepeye yaklaşırken, Bill bir kez daha onun yanına gitti.

“Şimdi beni dinle,” dedi. “Bu kez, olur da üç boyut deneyimi yaşamaya kalkarsan...”

“Şşşş,” dedi Luce.

“Senden başka kimse benim sesimi duymaz!”

“Kesinlikle. Şşşş!” Piramidin merdivenlerinde bir basamak daha yükseldi ve sessizce en tepedeki kenara çıktı. Tapınağın sıcak duvarına sırtını dayadı, açık kapıdan sadece birkaç santim uzaktaydı. İçeride biri şarkı söylüyordu.

“Yerinde olsam bunu şimdi yapardım,” dedi Bill. “Muhafızlar hâlâ avludayken.”

Luce kapının girişine yaklaşıp içeri göz attı.

Kapı aralığından içeri süzülen gün ışığı tapınağın merkezindeki geniş tahtı aydınlatıyordu. Jaguar biçimindeydi ve kırmızıya boyalıydı, açık yeşil benekleri vardı. Tahtın sol tarafında bir eli karnının üzerinde yan yatan büyük bir heykel vardı. Taştan yapılmış ve yağla dolu olan küçük kandiller heykelin etrafını sararak etrafa titrek bir ışık saçıyorlardı. Odanın bir köşesinde bileklerinden birbirlerine bir halatla bağlı üç kızdan başka kimse yoktu.

Luce’un nefesi kesildi, o sırada üç kız kafalarını kaldırıp ona baktılar. Örgülü koyu renk saçları ve kulaklarındaki açık yeşil küpeleriyle hepsi çok güzeldi. Sol taraftakinin teni daha koyuydu. Sağ taraftaki kızın kolları koyu mavi çizgilerle boyanmıştı. Ortadaki ise... Luce’tu.

İx Cuat ufak tefek ve narindi. Ayakları kirlenmiş, dudakları çatlamıştı. Dehşete kapılmış üç kızın arasında, en çılgınca bakan koyu gözler onunkilerdi.

Heykelin kafasında oturduğu yerden, “Ne bekliyorsun?” diye seslendi Bill.

Dişlerinin arasından, “Beni görmeyecekler mi?” diye fısıldadı Luce. Eski benliklerinin bedenlerine girdiği ön-

ceki denemelerinde ya tek başınaydı ya da Bill gizlenmesine yardımcı olmuştu. Luce İx Cuat’ın bedenine girerse bu kızlar kim bilir ne düşünürlerdi?

“Bu kızlar kurban edilmek üzere seçildiklerinden beri yarı deli haldeler. Acayip bir şey gördükleri için çığlık atsa-lar bile sence kaç kişi umursar?” Bill parmaklarıyla saymaya başladı. “Tabii ya. *Sıfır*. Kimse onları duymaz bile.”

“Kimsin sen?” diye sordu kızlardan biri, ses tonuna korku hâkimdi.

Luce cevap veremedi. İleri doğru adım atarken, İx Cuat’ın gözleri dehşetle ışıldadı. Ama sonra Luce tam yere eğildiği sırada, eski benliği yukarı doğru hamle yapıp ellerini tuttu ve onu şaşırttı. İx Cuat’ın titreyen elleri sıcak ve yumuşaktı.

Luce bir şeyler söylemeye çalıştı. İx Cuat da bir şeyler söylemeye yeltendi...

Götür beni buradan.

Luce bu sözleri zihninde duyduğu sırada ayaklarının altındaki zemin sallanmaya ve her şey bulanıklaşmaya başladı. İx Cuat’a, şansız doğan kıza baktı. Kızın gözleri Luce’a Duyurucular hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyordu. Fakat İx Cuat kurtuluşu oymuş gibi Luce’un ellerini tutmuştu.

Sonra Luce dışarıdan kendisini gördü. Yorgun, aç, bakımsız ve perişan haldeydi. Ve nedense daha yaşlı. Ve daha güçlü.

Sonra dünya tekrar yerine oturdu.

Bill heykelin başında değildi ama Luce onu arayamazdı. Bağlı bilekleri soyulmuştu ve siyah kurban dövmeleleriyle işaretliydi. Ayak bileklerinin de bağlı olduğunu fark etti. Bu şekilde bağlı olması durumu pek değiştirmiyordu -

ruhunu sımsıkı bağlayan korku herhangi bir halattan çok daha güçlüydü. Bu eski benliklerinin bedenine girdiği önceki denemelerinden daha farklıydı. Ix Cuat başına nelelerin geleceğini çok iyi biliyordu. Ölecekti. Ancak Versay'da Lys'in yaptığı gibi ölümü memnuniyetle karşılayacak gibi görünmüyordu.

Ix Cuat'ın iki yanındaki mahkûmlar ondan uzaklaşmaya çalıştılar ama sadece birkaç santim gidebilmişlerdi. Sol tarafındaki koyu tenli kız - Hanhau - ağlıyordu. Vücudu mavi boyayla boyanmış diğer kız ise - Ghanen - dua ediyordu. Hepsisi de ölmekten korkuyordu.

"İçine kötü ruh girmiş!" Hanhau gözyaşlarıyla hıçkırdı. "Tanrı'ya sunulan adağı kirleteceksin!"

Ghanen ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Luce kızlara aldırış etmeyip Ix Cuat'ın korkusuna odaklanmaya çalıştı. Aklından bir şeyler geçiriyordu: Bir dua. Ama kurban edilme töreniyle ilgili bir dua değildi bu. Hayır, Ix Cuat, Daniel için dua ediyordu.

Luce onu düşününce teninin kızardığını ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ix Cuat tüm hayatı boyunca onu sevmişti - ama sadece uzaktan. Daniel, onun ailesinin evinden birkaç ev uzakta büyümüştü. Pazarda bazen Ix Cuat'ın annesiyle avokado takas ederdi. Ix Cuat yıllardır onunla konuşabilmek için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Şu an oyun sahasında olduğunu bilmek onun için işkenceden farksızdı. Luce, Ix Cuat'ın, Daniel'in kaybetmesi için dua ettiğini anladı. Tek dileği ölümün onun ellerinden gelmemesiydi.

"Bill?" diye fısıldadı Luce.

Küçük hilkat garibesi hemen tapınağa girdi. "Oyun bitti! Halk obruğa doğru ilerliyor. Kurban verme töreninin

yapılacağı kireçtaşı havuzu orada. Zotz ve kazanan oyuncular sizleri seremoninin yapılacağı yere götürecekler."

Kalabalığın gürültüsü hafiflediğinde, Luce titremeye başladı. Merdivenlerdeki ayak sesleri yaklaşıyordu. Daniel her an o kapıdan içeri girebilirdi.

Kapının girişinde üç gölge belirdi. Kırmızı ve beyaz tüylü başlığıyla lider Zotz tapınağa girdi. Kızların hiçbir kımıldamıyordu; hepsi liderin elinde tuttuğu uzun, süslü sopaya korkuyla bakıyordu. Gümüşü sivri ucunda bir insan kafası vardı - gözleri açıktı, zorlanmaktan ötürü şaşkınlıkla bakıyordu ve boynundan kan damlıyordu.

Luce bakışlarını kaçırdı, o sırada gözleri içeri giren oldukça kaslı bir adama ilişti. Onun da elinde boyalı bir sopa ve sivri ucuna oturtulmuş bir kafa vardı. En azından bu kafanın gözleri kapalıydı. Tombul, ölü dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme fark ediliyordu.

"Kaybedenler," dedi Bill ve incelemek için kafaların yanına uçtu. "Daniel'in takımı kazandığı için sevinmedin mi? Şu adamın sayesinde." Kaslı adamın omzuna vurdu ama Daniel'in takım arkadaşı herhangi bir şey hissetmiş gibi görünmüyordu. Sonra Bill tekrar dışarı çıktı.

Nihayet Daniel tapınağa girdiğinde, başı öne eğikti. Elleri bomboş ve göğsü açıktaydı. Saçları ve teni koyuydu, duruşu ise Luce'un görmeye alışık olduğundan daha dikti. Karın ve göğüs kaslarının birleşme biçiminden, cansız bir şekilde iki yanında tuttuğu ellerine kadar her şeyi oldukça farklıydı. Hâlâ muhteşem görünüyordu, Luce'un gördüğü en güzel şeydi, fakat Luce'un aşına olduğu çocuğa hiç benzemiyordu.

Sonra kafasını kaldırdı ve gözlerindeki menekşe tonları her zamanki gibi parladı.

“Ah,” dedi Luce kısık bir sesle, sonra onu bağlayan hatlardan kurtulmaya çalıştı. Bu hayatta takılıp kaldıkları hikâyeden - kafatasları, kuraklık ve kurban töreni - kurtulmak ve sonsuza dek ona sarılmak için sabırsızlanıyordu.

Daniel hafifçe kafasını salladı. Ona bakan gözleri ışıldıyordu. Bakışları Luce’u sakinleştiriyordu. Sanki ona endişelenmemesini söylüyor gibiydi.

Zotz serbest eliyle kızlara ayağa kalkmalarını işaret etti, sonra kafasını salladı ve herkes tapınağın kuzey kapısından dışarı çıktı. Aralarındaki halat kızların bileklerini ancak Zotz’un yanında tutacak kadar uzundu. Daniel Luce’un yanında, diğer galip oyuncu ise Ghanan’ın yanında yürüyordu.

Bir an için Daniel’in parmak uçları Luce’un bileklerine değdi. Dokunuşunun etkisiyle Ix Cuat’ın teni karıncalandı.

Tapınak kapısının hemen dışında dört davulcu kenarda bekliyorlardı. Topluluğun arkasına dizilmiş Luce’un bu hayata ilk vardığında duyduğu telaşlı ritmi çalışıyorlardı. Yürümeye odaklanan Luce, piramitten aşağı inerken bir dalganın üstünde süzülüyormuş gibi hissediyordu kendini. Çok geçmeden basamakların sonunda ölümüne giden geniş toprak yola vardı.

Daniel eğilip kulağına, “Seni kurtaracağım,” diye fısıldayana dek Luce’un duyabildiği tek şey davullardı.

Ix Cuat’ın içinde bir umut belirdi. Bu hayatında Daniel ilk kez onunla konuşmuştu.

“Nasıl?” diye fısıldayarak karşılık verdi Luce, ona doğru eğildi, Daniel’in onu kurtarıp uzaklara kaçırmasını istiyordu.

“Endişelenme.” Parmak uçları yine tenini bulup hafifçe ona dokundu. “Söz veriyorum, seninle ilgileneceğim.”

Gözyaşları gözlerini acıtıyordu. Zemin hâlâ ayak tabanlarını yakıyordu ve hâlâ Ix Cuat’ın ölmesi gereken yere doğru ilerliyordu, fakat bu hayata vardığından beri Luce ilk kez korkmuyordu.

Patika bir dizi ağacın arasından ormana doğru uzanıyordu. Davulcular durdular. İlahiler Luce’un kulaklarını doldurdu. Ormanın iyice içindeki obrukta bekleyen kalabalığın ilahileri. Ix Cuat’ın çocukken söylediği yağmur duası. Diğer iki kız da sesleri titreyerek şarkıyı söylemeye başladılar.

Luce, Ix Cuat’ın bedenine girdiğinde söylediği şarkının sözlerini düşündü: *Götür beni buradan*, diye kafasının içinde bağırmıştı. *Götür beni buradan*.

Hepsi aynı anda yürümeyi bıraktılar.

Kurumuş ve susamış ormanın derinliklerine giden patika önlerinde uzanıyordu. Luce’un yüz metre kadar önünde suyla dolu kocaman bir kireçtaşı krateri vardı. Etrafında ise Mayalılar. Yüzlerceydiler. İlahi okumayı bırakmışlardı. Bekledikleri an gelmişti.

Obruk kireçtaşından bir çukurdu, yosun tutmuştu ve açık yeşil suyla doluydu. Ix Cuat daha önce de buraya gelmişti - tıpkı bunun gibi on iki insanın kurban verildiğini görmüştü. Durgun suyun altında yüzlerce çürüyen beden vardı, doğrucu Cennet’e gitmesi gereken yüzlerce ruh - ancak o anda Luce Ix Cuat’ın bunlara inandığından emin olmadığını anladı.

Ix Cuat’ın ailesi obruğun kenarında duruyordu. Annesi, babası, kollarında bebeklerini tutan iki küçük kız kardeşi. Onlar bu ayine, kızlarını alıp götürecek ve kalplerini

kıracak olan kurban verme törenine inanıyorlardı. Onu seviyorlardı ama onun şansız olduğunu düşünüyorlardı. Bunun onun kendisini kurtarması için en iyi yol olduğunu düşünüyorlardı.

Uzun altın küpeleri olan dişsiz bir adam, Ix Cuat'ı ve diğer iki kızı, kireçtaşı havuzunun yanında belirli bir yere geçen Zotz'un önüne götürdü. Suyun derinliklerine baktı. Sonra gözlerini kapatıp yeni bir duaya başladı. Topluluk ve davulcular da ona katıldı.

Dişsiz adam Luce ve Ghanan'ın arasında durup onları birbirlerine bağlayan halata baltasını indirdi. Luce ileri doğru çekildiğini hissettiği anda halat koptu. Bilekleri hâlâ bağlıydı ama artık sadece sağ tarafındaki Hanhau'ya bağlıydı. Tek başına kalan Ghanan, Zotz'un yanına doğru gitti.

Kız ileri ve geriye doğru sallanırken ağzının içinde bir dua mırıldanıyordu. Ensesinden aşağı ter damlaları süzülüyordu.

Zotz yağmur tanrısına dua etmeye başladığında, Daniel Luce'a doğru eğildi. "Bakma."

Böylece Luce bakışlarını Daniel'a kilitledi ve o da Luce'a. Obruğun etrafındaki kalabalık nefeslerini tutmuştu. Daniel'ın takım arkadaşı homurdanarak baltasını sertçe kızın boynuna indirdi. Luce baltanın temiz bir şekilde keşişini ve Ghanan'ın toprağın üstüne düşen başının sesini duydu.

Bir kez daha kalabalık tezahürata başladı: Ghanan'a teşekkür ediyor, ruhunun Cennet'e gitmesi için dua ediyor ve yağmur yağması için dileklerde bulunuyorlardı.

İnsanlar nasıl olur da masum bir kızı öldürerek sorunlarının çözüleceğini düşünebilirlerdi? Bill genelde tam bu sırada olaya dahil olurdu. Ama Luce onu hiçbir yerde gö-

remiyordu. Daniel belirttiğinde, ortadan kaybolma gibi bir huyu vardı.

Luce Ghanan'ın başına ne olduğunu görmeyi istemiyordu. Sonra tok, yankılanan bir su sesi duyunca kızın bedeninin son durağına vardığını anladı.

Dişsiz adam ona yaklaştı. Bu kez Ix Cuat ve Hanhau arasındaki bağı kopardı. Luce kabile liderinin yanına giderken titriyordu. Ayaklarının altındaki taşlar keskindi. Kireçtaşının ortasındaki obruğun içine göz attı. Kusacağını sandı ama o sırada Daniel yanında belirince kendisini daha iyi hissetti. Daniel, Zotz'a bakması için ona işaret etti.

Kabile lideri Luce'a gülümseyince, ön iki dişindeki to-pazlar göründü. Chaat'ın onu kabul etmesi ve halka aylarca yetecek kadar yağmur göndermesi için bir dua okumaya başladı.

Hayır, diye içinden geçirdi Luce. Tüm bu olanlar çok yanlıştı. İçinden, *götür beni buradan*, diye Daniel'a seslendi. Daniel sanki onu duymuş gibi ona doğru döndü.

Dişsiz adam bir parça hayvan derisiyle Ghannan'ın kanını baltasından temizledi. Büyük bir hevesle baltayı Daniel'a uzattı, Daniel dönüp Luce'a baktı. Daniel baltanın ağırlığıyla yere çekiliyormuş gibi yorgun görünüyordu. Bembeyaz dudakları büzüşmüştü, menekşe renkli gözlerini ondan bir an olsun ayırmıyordu.

Sessizce bekleyen kalabalık nefeslerini tutmuştu. Balta güneşte ışıldarken ılık bir rüzgâr ağaçları hışırdattı. Luce sonunun geldiğini hissedebiliyordu, fakat nedenini anlamamıştı. Neden ruhu onu buraya sürüklemişti? Kafasının kesilmesiyle geçmiş ya da laneti ortadan kaldırmakla ilgili ne öğrenebilirdi?

O sırada Daniel baltayı yere bıraktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Luce.

Daniel cevap vermedi. Omuzlarını geriye atıp başını gökyüzüne çevirdi ve kollarını iki yana açtı. Zotz araya girmek üzere adımını attı ama Daniel’in omzuna dokunduğunda, eli yanmış gibi çığlık atıp geri çekildi.

Ve sonra...

Daniel’in beyaz kanatları omuzlarından çıktı. Sirtında tamamen açılan, kahverengi tonların hâkim olduğu çorak topraklarda kocaman ve şaşırtıcı şekilde parlak görünen kanatları Mayalıları toplu halde geriye doğru gönderdi.

Obruğun etrafında bağrıışlar yükseldi.

“O da ne?”

“Çocuğun kanatları var!”

“O bir tanrı! Chaat’ın bize gönderdiği bir tanrı!”

Luce el ve ayak bileklerini saran halatlardan kurtulmaya çalıştı. Daniel’a koşmaya ihtiyacı vardı. Ona doğru hareket etmeye çalıştı, ta ki...

Ta ki hareket edemeyecek hale gelene dek.

Daniel’in kanatları o kadar parlaktı ki Luce neredeyse onlara bakmaya dayanamıyordu. Ancak parlayan tek şey Daniel’in kanatları değildi. Daniel *bir bütün* halinde ışıldıyordu. Güneşi yutmuş gibi tüm bedeni parlıyordu.

Müzik sesi etrafa yayıldı. Hayır, müzik değildi, ahenkli tek bir akordu. Sağır edici, sonu gelmeyen, muhteşem ve korkutucu.

Luce bunu daha önce de *bir yerlerde* duymuştu. Sword & Cross’taki son gecesinde, Daniel mezarlıkta Cami ile dövüşürken ve Luce’un onları izlemeye izni olmadığına, Bayan Sophia’nın onu alıp götürdüğü, Penn’in öldüğü ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladığı gece. Her şey

bu akorla başlamıştı ve ses Daniel’dan geliyordu. O kadar parlaktı ki Daniel’in vücudu uğulduyordu.

Luce durduğu yerde sallanmaya başladı, gözlerini ondan ayıramıyordu. Vücudunu yoğun bir ısı dalgası sardı.

Luce’un arkasında biri çığlık attı. Bu çığlığı başka bir çığlık izledi ve sonra başka bir tane daha ve en sonunda herkes haykırmaya başladı.

Bir şey yanıyordu. Keskin ve boğucu kokusu anında Luce’un midesini bulandırmıştı. Sonra göz ucuyla Zotz’un saniyeler önce durduğu yerde bir patlama olduğunu gördü. Patlama onu geriye doğru fırlatınca, bakışlarını Daniel’in göz kamaştıran parlaklığından kaçırdı, kara kül ve keskin duman kokusu öksürmesine neden oldu.

Hanhau gitmişti, az öncesine kadar durduğu yer kapkaraydı. Dişsiz adam suratını gizleyerek Daniel’in ısıltısına bakmamaya çalışıyordu. Ama karşı konulmazdı. Luce parmaklarının arasından kaçamak bakışlar atan adamın aniden alev aldığını gördü.

Obruğun etrafındaki Mayalılar Daniel’a bakakalmışlardı. Parlaklığı teker teker onları tutuşturuyordu. Çok geçmeden parlak bir ateş halkası tüm ormanı aydınlattı, Luce hariç herkes yanıyordu.

“İx Cuat!” Daniel ona doğru gitti.

Parlaklığı nedeniyle Luce acıyla haykırdı ama nefessiz kalmak üzere olduğunu hissetmesine rağmen kelimeler dudaklarından döküldü. “*Harikuladesin.*”

“Bana bakma,” diye yalvardı Daniel. “Bir ölümlü bir meleğin esas halini gördüğünde neler olduğunu gördün. Beni yine bu kadar çabuk terk etmene izin veremem. Her defasında çok çabuk gidiyorsun...”

Luce, “Hâlâ buradayım,” diyerek ona hatırlattı.

“Hâlâ buradasın...” Ağlıyordu. “Beni görebiliyor musun? Gerçek beni?”

“Seni görebiliyorum.”

Luce bir saniyelğine de olsa onu görebilmişti. Görüş alanı açıldı. Işıltısı hâlâ göz alıcıydı ama artık kör edici değildi. *Ruhunu* görebiliyordu. Bembeyaz ve kusursuzdu ve - bunu başka türlü tarif etmesi imkânsızdı - *Daniel’a* benziyordu. Kendisini evindeymiş gibi hisseden Luce’un içini eşsiz bir neşe kapladı. Aklının bir köşesinde, bir çan çalmaya başladı. Onu daha önce de bu şekilde görmüştü.

Öyle değil mi?

Unuttuğu geçmişi hatırlamaya çalıştığı sırada, Daniel’ın ışığı onu etkisi altına almaya başladı.

Luce alevlerin kalbini ve vücudunu bir şeyden özgür bıraktığını hissederken, “Hayır!” diye bağırdı.

“Evet?” Bill’in çatlak sesi Luce’un kulağını çınlattı.

Luce soğuk bir taşın üstüne yatıyordu. Duyurucu mağaralarından birine geri dönmüştü ve yine dışarıdaki herhangi bir şeye tutunmasının zor olduğu soğuk bir yere takılıp kalmıştı. Çaresizce Daniel’ın - asıl ruhunun ihtişamının - neye benzediğini hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Çoktan unutmaya başlamıştı bile. Böyle bir şey gerçekten olmuş muydu?

Luce gözlerini kapatıp Daniel’ın tam olarak neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Bunu tarif edebilecek bir kelime yoktu. İnanılmaz, muhteşem bir bağdı.

“Onu gördüm.”

“Kimi, Daniel’ı mı? Evet, onu ben de gördüm. Kafa ko-

parma sırası ona geldiğinde kocaman baltayı indiren çocuktuktu. Büyük hata. Çok büyük bir hata.”

“Hayır, onu *gerçekten* gördüm. Gerçek halini.” Sesi titriyordu. “O kadar güzeldi ki.”

“Ah.” Bill sinirli bir şekilde başını çevirdi.

“Onu *tanıdım*. Sanırım onu daha önce de görmüştüm.”

“Hiç sanmıyorum.” Bill öksürdü. “Bu onu ilk ve son kez o şekilde görüşündü. Onu gördün ve sonra öldün. Ölümlü biri, bir meleği tüm ihtişamıyla gördüğünde böyle olur. *Ani bir ölüm*. Meleğin güzelliği karşısında yanıp kül olur.”

“Hayır, öyle bir şey değildi.”

“Diğerlerine ne olduğunu gördün. *Puf*. Hepsi gitti.” Bill onun yanına oturup dizine hafifçe vurdu. “Bu olaydan sonra Mayalıların ateşe kurban vermelerini nasıl açıklıyor-sun? Komşu kabilelerden biri yanık kalıntılarını keşfedince bir şekilde açıklama getirmek zorunda kaldı.”

“Evet, herkes anında tutuştu. Ama ben daha uzun süre dayandım...”

“Birkaç saniye daha mı? Başını çevirdiğin için mi? O halde tebrikler.”

“Yanılıyorsun. Ayrıca bunu daha önce de gördüğümünden eminim.”

“Daha önce bir ihtimal *kanatlarını* görmüş olabilirsin. Ama Daniel’ın insan formundan çıkıp sana melek halini göstermesi her zaman ölümünle sonuçlanır.”

“Hayır.” Luce kafasını salladı. “Bana hiçbir zaman gerçek halini gösteremeyeceğini mi söylüyorsun?”

Bill omuzlarını silkti. “Seni ve etrafındaki herkesi buharlaştırmadan, bu mümkün değil. Neden seni öperken Daniel’ın o kadar temkinli davrandığını sanıyorsun? İkiniz

ON ALTI

Sağdıç

Kudüs, İsrail

27 Nisan 2760

(yaklaşık olarak milattan önce 1 Nisan 1000)

Daniel tam olarak kendinde değildi.

Grönland'ın karanlık fiyortlarında birleştiği bedeninden henüz ayrılmamıştı. Duyurucudan çıkarken yavaşlamaya çalıştı ama hızı çok fazlaydı. Dengesiz bir şekilde karanlığa dalıp taşlı toprağın üstünde yuvarlanarak kafasını sertçe bir yere çarptı. Sonra durdu.

Eski benliğinin bedenine girmesi çok büyük bir hataydı.

Aynı bedende bulunan iki ruhu birbirinden ayırmanın tek yolu bedeni öldürmekten geçiyordu. Bedenin kafesinden kurtulan ruh, gerisini tek başına hallediyordu. Fakat Daniel'ın kendisini öldürmek gibi bir seçeneği yoktu. Yine de...

Yıldız iğnesi.

Daniel Grönland'dayken meleklerin yaktığı ateşin kenarında, karın üstünde duran yıldız iğnelerinden birini kapmıştı. Gabbe sembolik bir koruma aracı olarak silahı yanına almıştı ama Daniel'ın eski benliğinin bedenine girmesini ya da yıldız iğnesini çalmasını asla beklemezdi.

Daniel gerçekten de yıldız iğnesinin gümüş ucunu göğsüne sokarak ruhunun o bedenden çıkacağını ve eski benliğini geçmişte bırakabileceğini mi düşünmüştü?

Bu aptallıktı.

Hayır. Büyük ihtimalle başarısız olacaktı ve ruhlarını birbirinden ayırmak yerine yanlışlıkla onu öldürecekti. Ruhsuz bir şekilde, Daniel'ın dünyevi maskesi, bu boş beden ebediyen dünyada dolaşacak ve bildiği en iyi şeye, Luce'a odaklanacaktı. Bu durum Luce'u öleceği güne dek, belki de sonrasında bile rahatsız edecekti.

Daniel'ın ihtiyacı olan şey bir eşti. Ve ihtiyaç duyduğu şey imkânsızdı.

Homurdanarak sırtüstü döndü ve tepesindeki güneşe gözlerini kısarak baktı.

"Gördün mü?" dedi yukarıdan gelen bir ses. "Sana doğru yerde olduğumuzu söylemiştim."

"*Bunun* bazı şeyleri doğru yaptığımızın nasıl kanıtı olabileceğini anlayamıyorum," dedi başka bir ses, bu kez ses bir erkeğe aitti.

"Ah, hadi ama, Miles. Daniel'ı çekememezliğinin Luce'u bulmamıza engel olmasına izin verme. Daniel elbette onun nerede olduğunu biliyor."

Sesler giderek yaklaşıyordu. Daniel gözlerini hafifçe aralayınca ona doğru uzanan bir kolun güneş ışığını engellediğini gördü.

"Merhaba. Yardım etmemi ister misin?"

Shelby. Luce'un Shoreline'daki Nefilim arkadaşı.

Ve Miles. Luce'un öptüğü çocuk.

"Burada ne arıyorsunuz?" Hemen doğrulan Daniel, Shelby'nin uzattığı eli reddetti. Alnını ovuşturup arkasına baktı - çarptığı şey bir zeytin ağacının gri gövdesiydi.

"Sence burada *ne yapıyor* olabiliriz? Luce'u arıyoruz elbette." Shelby şaşkınlıkla Daniel'a bakıp burnunu buruşturdu. "Senin *neyin* var?"

"Hiçbir şeyim yok." Daniel ayağa kalkmaya çalıştı ama o kadar sersemlemişti ki çok geçmeden tekrar yere uzandı. Dilinim - özellikle de eski bedenini geçmiş bir zamana taşımaya kalkması - onu hasta etmişti. O bedeninin içindeyken geçmişiyile mücadele etmiş, hapsediği bedenini teni ve kemiklerine çarptıkça ruhu yaralanmıştı. Nefilimlerin başına açıklanamaz bir şey geldiğini hissettiklerini biliyordu. "Evinize dönün, sizi davetsiz misafirler. Buraya kimin Duyurucusu ile geldiniz? Nasıl bir belaya bulaştığınızı biliyor musunuz?"

Aniden gümüşü bir şey burnunun altında parladı.

"Bizi Luce'a götür." Miles Daniel'ın boynuna bir yıldız iğnesi doğrultmuştu. Beysbol şapkasının kenarı gözlerini gizliyor olsa da dudaklarındaki gergin ifade görülmüyordu.

Daniel afallamıştı. "Sen... Elinde bir yıldız iğnesi var."

"Miles!" Shelby öfkeyle fısıldadı. "*O şeyle ne yaptığını sanıyorsun?*"

Okun kör ucu titriyordu. Miles'ın gergin olduğu belliydi. "Sürgünler gittikten sonra bunu bahçede unuttun," dedi Daniel'a. "Bir tanesini Cam aldı ve o karışıklıkta kimse bunu aldığını fark etmedi. Sen Luce'un peşinden gidince biz de senin peşine düştük." Shelby'ye döndü.

"Buna ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm. Kendimizi korumak için."

"Sakin onu öldürmeye kalkma," dedi Shelby Miles'a.

"Sen tam bir aptalsın."

"Hayır," dedi Daniel ve yavaşça yerinden doğruldu.

"Sorun değil."

Zihni hâlâ bulanıktı. Ne bekliyordu ki? Daha önce bunun yapılışını sadece bir kez görmüştü. Daniel dilinim konusunda uzman sayılmazdı ve bu şekilde devam edemezdi. Tek bir çözümü vardı. Miles'ın ellerinde tuttuğu şey.

Ama çocuğa her şeyi açıklamadan ona saldırmamasını nasıl sağlayacaktı? Ayrıca Nefilimlere güvenebilir miydi?

Daniel omuzları ağacın kütüğüne değene dek geri çekildi. Doğrulup ellerini iki yana açarak Miles'a korkmasına gerek olmadığını gösterdi. "Eskrim dersi almış mıydın?"

"Ne?" Miles şaşırılmış görünüyordu.

"Shoreline'da. Eskrim derslerine girdin mi girmedin mi?"

"Hepimiz o dersi aldık. Çok gereksiz bir dersti ve hiç de iyi sayılmazdım, fakat..."

Daniel'ın bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Gardını al!" diye bağırdı ve sakladığı yıldız iğnesini bir kılıç edasıyla çıkardı.

Miles'ın gözleri kocaman oldu. Vakit kaybetmeden o da okunu çekti.

"Ah, lanet olsun," dedi Shelby yollarından çekilerek. "Siz ciddi misiniz? Kesin şunu."

Yıldız iğneleri eskrim kılıçlarından kısıydı ama normal oklardan birkaç santim daha uzundu. Tüy kadar hafif, elmas kadar serttiler ve ancak Daniel ile Miles çok ama çok dikkatli olurlarsa, ikisi de bu mücadeleden sağ çıkabilirler-

di. Miles'in yardımıyla Daniel eski benliğinden bu şekilde kurtulabilirdi.

Yıldız iğnesiyle havayı yararak Nefilime doğru birkaç adım attı.

Miles da okunu sertçe sağa savurarak Daniel'in hamlesine karşılık verdi. Yıldız iğneleri çarpışınca, eskrim kılıçları gibi metalik bir ses yerine dağlardan yankılanan ve ayaklarının altındaki zemini sarsan güçlü bir ses çıktı.

"Eskrim dersleri gereksiz değildi," dedi Daniel okunu Miles'inkiyle havada çarpıştırdı. "Böyle bir ana karşı hazırlıklı olman içindi."

"Böyle bir anmış..." Miles hamle yaparken homurdandı ve yıldız iğnesini Daniel'inkini havada sıyrına dek yuvarladı. "Ne gibi?"

Kolları kasıldı. Yıldız iğneleri havada donup kalmış bir X işareti oluşturdular.

"Ruhumu birleştirdiğim eski benliğimden beni kurtarmaya ihtiyacım var," dedi Daniel.

"Sen neden bahsediyorsun..." diye mırıldandı Shelby kenardan.

Yüzünde şaşkın bir ifade beliren Miles'in kolları gevşedi. Yıldız iğnesi yere düştü. El yordamıyla iğnesini bulmaya çalışırken dehşet içinde Daniel'a bakıyordu.

"Peşinizden gelmeyeceğim," dedi Daniel. "Sizin benim peşimden gelmeniz gerekiyor." Meydan okurcasına sırtı. "Hadi. İstediginizi biliyorsunuz. Uzun bir süredir bunu istiyorsunuz."

Miles yıldız iğnesini bir kılıç gibi değil ok gibi tutup hazırlandı. Daniel da hazır, tam zamanında yana doğru eğilip etrafında dönerek Miles'in yıldız iğnesine vurdu.

Birbirlerine kenetlendiler: Daniel yıldız iğnesini

Miles'in omzuna doğrultmuş tüm gücüyle Nefilim çocuğu geride tutmaya çalışıyordu. Miles'in yıldız iğnesi ise Daniel'ın kalbinden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu Daniel.

"Bizim ne çıkarımız olacak?" diye sordu Miles.

Daniel bir süre düşünmek zorunda kaldı. "Luce'un mutluluğu," dedi en sonunda.

Miles *evet* demedi. Ama *hayır* da dememişti.

"Şimdi..." Onu yönlendirirken Daniel sesini alçalttı. "Dikkatle göğsümün ortasından aşağıya doğru okunla düz bir çizgi çek. Sakın tenime batırma yoksa beni öldürürsün."

Miles terliyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Shelby'ye bir bakış attı.

"Yap şunu, Miles," diye fısıldadı Shelby.

Yıldız iğnesi titriyordu. Bu çocuğun elinde tuttuğu her şey titriyordu. Yıldız iğnesinin kör ucu Daniel'ın tenine dokunup aşağı indi.

"Aman Tanrım." Shelby'nin dudakları korkudan büzüşmüştü. "Eriyor."

Daniel da hissedebiliyordu, sanki kemiklerinin üstünden bir deri tabakası kalkmıştı. Eski benliğinin bedeni yavaşça onunkinden ayrılıyordu. Bu ayrılışın acısı tüm bedenine, hatta kanatlarındaki tüm tüylere yayılmıştı. O kadar yoğun bir acıydı ki Daniel'ın midesi bulanıyor, içinde kocaman gelgitler oluşuyordu. Görüş alanı bulanıklaştı ve kulakları çınlamaya başladı. Elindeki yıldız iğnesi büyük bir gürültüyle yere düştü. Sonra aniden büyük bir itiş ve keskin, soğuk bir hava hissetti. Uzun bir sızlanma ve iki ses duyuldu, sonra da...

Görüş alanı netleşti. Kulaklarının çınlaması kesildi. Kendini hafıflemiş hissediyordu.

Özgürdü.

Miles yerde yatıyordu, göğsü kalkıp iniyordu. Daniel'ın elindeki yıldız iğnesi yok olmuştu. Daniel arkasını döner dönmez eski benliğini karşısında buldu, derisi grileşmişti ve tüm vücudu berbat görünüyordu, gözleri ve dişleri simsiyahtı, yıldız iğnesini sımsıkı elinde tutuyordu. Ilık rüzgârda eski bir televizyondaki görüntü misali olduğu yerde sendeledi.

“Özür dilerim,” dedi Daniel ve ona doğru uzanıp eski benliğini kanatlarının dibinden tuttu. Daniel'ın gölgesi yerden kalktığında, vücudu halsiz ve yetersizdi. Parmakları ayrılmadan önce her iki Daniel'ın da seyahat ettiği Duyurucunun grileşen portalını buldu. “Günün gelecek,” dedi.

Sonra eski benliğini Duyurucunun içine gönderdi.

Boşluğun kızgın güneşin altında belirsizleşmesini izledi. Bedeni, uçurumdan düşüyormuş gibi zamanın içinde gürültülü bir şekilde ilerlerken ışığa benzer bir ses çıkardı. Duyurucu küçücük parçalara bölünerek ortadan kayboldu.

Miles'ın ayağa kalkmasına yardım ederken, “Az önce ne oldu öyle?” diye sordu Shelby.

Nefilim bembeyaz olmuştu, şaşkınlıkla ellerine bakıyor ve daha önce hiç görmemiş gibi ellerini çevirerek inceliyordu.

Daniel Miles'a döndü. “Teşekkür ederim.”

Nefilim çocuğun mavi gözleri hem hevesli hem de korkmuş görünüyordu. Miles sanki az önce olanlar hakkında Daniel'dan tüm detayları öğrenmek istemesine rağmen heyecanını belli etmemeye çalışıyor gibiydi. Shelby'nin cıvı çıkmıyordu ve bu oldukça sıra dışı bir durumdu.

Daniel o ana dek Miles'tan hiç hoşlanmamıştı. Sür-günleri neredeyse kendi eliyle Luce'a götüren Shelby'ye ise sinir oluyordu. Ama o anda, zeytin ağacının altında, Luce'un neden onlarla arkadaş olduğunu anlamıştı. Ve buna minnettardı.

Uzaktan bir boru sesi duyuldu. Miles ve Shelby olduk-ları yerde sıçradılar.

Bu bir koç boynuzuydu. Uzun, boğuk bir ses çıkaran kutsal bir koç boynuzu - genellikle dini törenler ve kutla-malarda kullanılırdı. O ana dek Daniel nerede olduklarını anlayacak kadar etrafına bakma fırsatı bulamamıştı.

Üçü birlikte alçak bir tepenin kenarındaki zeytin ağa-cının gölgesinde duruyorlardı. Önlerinde, tepe aşağıya doğru inerek uzun yeşil otların bir kez olsun kesilmediği geniş, düz bir vadiye varıyordu. Vadinin ortasındaki dar nehrin iki yanında yabani çiçekler büyüyordu.

Nehir yatağının doğusunda, örgülü ahşap çatılı beyaz taştan bir yapının karşısında küçük bir grup çadır bir araya toplanmıştı. Koç boynuzu sesi o tapınaktan gelmiş olma-lydı.

Dizlerinin üstüne çöken, rengârenk pelerinli bir dizi kadın tapınağa girip çıkıyordu. Bir ziyafet hazırlığı yapı-yorlarmışçasına kilden testiler ve yiyeceklerle dolu bronz tepsiler taşıyorlardı.

“Ah,” dedi Daniel yüksek sesle, üzerine büyük bir üzün-tü çöktüğünü hissetti.

“Ah, ne?” diye sordu Shelby.

Daniel Shelby'nin kamuflaj desenli eşofman üstünün kapişonunu tuttu. “Luce'u burada arıyorsanız, onu bula-mayacaksınız. O öldü. Bir ay önce.”

Miles neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı.

“Bu hayattaki Luce’u kastediyorsun, değil mi?” dedi Shelby. “Bizim Luce’umuz değil, öyle değil mi?”

“Bizim Luce’umuz - benim Luce’um - da burada değil. Buranın varlığından hiçbir zaman haberi olmadı, o yüzden Duyurucuları onu buraya getirmeyecektir. Sizinkilerin de sizi buraya getirmemiş olması gerekirdi.”

Shelby ve Miles birbirlerine baktılar. “Luce’u aradığını söylemiştin,” dedi. “Ama eğer burada olmadığını biliyor-san, o halde neden hâlâ buradasın?”

Daniel onların arkasında kalan vadiye baktı. “Bitmemiş bir işim var.”

Uzun beyaz elbiseli bir kadını işaret ederek, “*Kim* o?” diye sordu Miles. Uzun boylu ve zayıftı, kızıl saçları güneşte ışıltıyordu. Kısa elbisesi bronz tenini ortaya çıkarı-yordu. Kısık bir sesle zar zor duyabildikleri hoş bir şarkı mırıldanıyordu.

“O Lilith,” dedi Daniel yavaşça. “Bugün evlenmesi ge-rekıyor.”

Miles daha iyi görebilmek için zeytin ağacından yüz metre kadar aşağıdaki tapınağın bulunduğu vadiye doğru giden yolda birkaç adım attı.

“Miles, bekle!” Shelby arkasından gitti. “Bu Vegas zi-yaretimiz gibi değil. Bu korkunç bir... Başka zaman ya da her neyse. Güzel bir kız görünce buranın sahibi senmiş-sin gibi etrafta dolaşamazsın.” Yardım etmesi için Daniel’a döndü.

“Dikkat çekmemeye çalışın,” diye tembihledi Daniel onlara. “Çimenlerin dışına çıkmayın ve size durmanızı söylediğimde durun.”

Dikkatle patikadan aşağı inmeye başladılar ve en so-nunda tapınaktan akan nehrin kıyısında durdular. Küçük

topluluktaki tüm çadırların arası kadife ve kuş üzümü çi-çekleriyle doluydu. Lilith’i ve ona düğüne hazırlanması için yardım eden kızları duyabilecek mesafedeydiler. Kız-lar gülüşerek uzun kızıl saçlarını başının etrafında örerken Lilith’in şarkısına katıldılar.

Shelby Miles’a döndü. “Shoreline’da bizimle aynı sı-nıfta olan Lilith’e benzemiyor mu?”

“*Hayır*,” dedi Miles hemen. Bir süre gelini inceledi. “Pekâlâ, belki biraz benziyor olabilir. Tuhaf.”

“Luce muhtemelen sana ondan hiç bahsetmedi,” diye açıkladı Shelby Daniel’a. “O tam bir kaltaktır.”

“Mantıklı,” dedi Daniel. “Sizin Lilith’iniz aynı kötü ka-dının soyundan geliyor olmalı. Hepsi asıl Lilith’in torun-ları. O Adem’in ilk eşiydi.”

“Adem’in birden fazla mı eşi vardı?” Shelby hayrete düşmüştü. “Peki ya Havva?”

“Havva’dan önce.”

“*Havva’dan önce mi? İmkânsız.*”

Daniel kafasını salladı. “Lilith onu terk ettiğinde çok uzun süredir evli değillerdi. Bu onun kalbini kırdı. Uzun süre onu bekledi ama en sonunda Havva ile tanıştı. Ve Li-lith onu unuttuğu için Adem’i hiç affetmedi. Kalan öm-rünü yeryüzünde dolaşıp Adem ve Havva’yı lanetleyerek geçirdi. Ve onun torunları ise - bazen çok iyi başlasalar bile eninde sonunda kökenlerine dönüyorlar.”

Lilith’in güzelliğiyle hipnotize olmuş gibi görünse de, “Bu çok kötü,” dedi Miles.

“Bana Lilith Clout’un, dokuzuncu sınıfta saçlarını ya-kan kızın *gerçekten* de Cehennem’den gelen bir kaltak ol-duğunu mu söylüyorsun? Ona karşı yaptığım tüm voodoo büyülerinde haklı mıydım?”

“Sanırım.” Daniel omuzlarını silkti.

“Kendimi hiç bu kadar haklı hissetmemiştim.” Shelby kahkaha attı. “Neden bu Shoreline’daki hiçbir *melek bilim* kitabımızda geçmiyor?”

“Şşşş.” Miles tapınağı işaret etti. Lilith düğün hazırlıklarını tamamlamaları için kızları yalnız bırakıp uzaklaştı - kızlar tapınağın girişine sarı ve beyaz gelincik yaprakları serpiyor, meşe ağaçlarının alçak dallarına gümüş çanlar ve kurdeleler takıyorlardı - batıya, Daniel, Shelby ve Miles’ın saklandıkları nehrin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

Elinde beyaz zambaklardan oluşan bir buket vardı. Nehir yatağına vardığında, birkaç yaprak kopartıp suya attı, hâlâ kısık bir sesle şarkısını mırıldanıyordu. Sonra nehir kenarı boyunca kuzeye, dalları nehre doğru eğilen kocaman yaşlı bir keçiboynuzu ağacına doğru yürümeye başladı.

Ağacın altında bir çocuk oturmuş nehri izliyordu. Uzun bacaklarını göğsüne doğru çekip bir kolunu bacaklarının etrafına dolamıştı. Boşta kalan eliyle suya taş atıyordu. Yeşil gözleri esmer teninde parlıyordu. Simsiyah saçları biraz dağınıktı ve kısa bir süre önce yüzmüşçesine hâlâ ıslaktı.

“Aman Tanrım, o...” Daniel elini ağzına kapatarak Shelby’nin bağırmasını engelledi.

Böyle bir şeyin olmasından korkuyordu. “Evet, o Cam, ama senin tanıdığın Cam değil. Bu daha önceki Cam. Binlerce yıl geçmişteyiz.”

Miles gözlerini kıstı. “Ama o yine de kötü.”

“Hayır,” dedi Daniel. “Değil.”

“Değil mi?” diye sordu Shelby.

“Hepimizin aynı ailenin bir parçası olduğumuz bir dö-

nem vardı. Cam benim kardeşimdi. O zamanlar kötü değildi. Belki şimdi bile kötü değildir.”

Fiziksel açıdan, bu Cam ile Shelby ve Miles’ın tanıdığı Cam arasındaki tek fark, boynunda yandaşlarıyla Cehennem’e atıldığında Şeytan’dan aldığı güneş şeklindeki dövmesinin olmayışındaydı. Bunun haricinde, eski Cam şu anda olduğu gibi görünüyordu.

Ancak bu Cam’ın suratında üzgün bir ifade vardı. Bu Daniel’in bin senedir Cam’in yüzünde görmediği bir ifa-deydi. Belki de bu andan beri hiç görmemişti.

Lilith Cam’in arkasında durup kollarını onun boynuna doladı, böylece elleri kalbinin üstünde durdu. Başını çevirmeden ve tek bir kelime dahi etmeden, Cam onun ellerini elinin arasına aldı. İkisi de memnuniyetle gözlerini yumdular.

“Bu çok özel bir ana benziyor,” dedi Shelby. “Gerçekten burada olmalı mıyız - demek istediğim, kendimi tuhaf hissediyorum.”

“O halde git,” dedi Daniel yavaşça. “Yalnız giderken olay çıkartma...”

Daniel’in sözü yarıda kesildi. Biri Cam ve Lilith’e doğru ilerliyordu.

Genç adam uzun boylu ve esmerdi, uzun beyaz bir pelerin giymişti ve elinde kalın bir parşömen taşıyordu. Sarı saçlarını açık bırakmıştı ama onun Daniel olduğu çok açıktı.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.” Miles’ın bakışları Daniel’in eski benliğinin bakışlarına kenetlendi.

“Bekle, o çocuğu az önce Duyurucuyla geri gönderdimizi sanıyordum,” dedi Shelby şaşkınlıkla.

“O benim daha önceki bir versiyonumdu,” dedi Dani-

“Daha önceki bir versiyonuymuş!” Shelby gülümsedi. “Tam olarak kaç tane Daniel var?”

“O bizim şu an olduğumuz tarihin iki bin sene sonrasından geliyor ki bu da gerçek geçmişte bin sene önce demek. O Daniel’in burada olmaması gerekiyor.”

“Biz şu an üç bin sene geçmişte miyiz?” diye sordu Miles.

“Evet ve sizin burada olmamanız gerekirdi.” Daniel dik dik Miles’a baktı. “Ama benim geçmişten gelen o versiyonum...” Cam ve Lilith’in yanında duran çocuğu işaret etti. “Buraya ait.”

Nehrin öteki tarafında, Lilith gülümsedi. “Nasıl sın Dani?”

Dani’nin çiftin yanında çömelip parşömeni açmasını izlediler. Daniel hatırlıyordu. Bu onların evlilik belgesi idi. Her şeyi Aramca kendisi yazmıştı. Nikâhı o kıyacaktı. Cam aylar önce ondan rica etmişti.

Lilith ve Cam dokümanı okudular. Daniel birden ikisinin çok iyi olduklarını hatırladı. Lilith onun için şarkılar yazar, saatlerini yaban çiçekleri toplayarak harcar ve onları giysilerine dikerdi. Cam ise kendisini tamamen ona vermişti. Onun hayallerini dinler ve üzgün olduğunda onu güldürürdü. İkisinin de farklı yanları vardı ve tartışmaya başladıklarında tüm kabilenin haberi olurdu - ama ikisi de henüz ayrılmalarının ardından olacakları karanlık varlıklar değillerdi.

“Şurada,” dedi Lilith yazıdaki bir bölümü işaret ederek. “Nehirde evleneceğimiz yazıyor. Ama tapınakta evlenmek istediğimi biliyorsun, Cam.”

Cam ve Daniel birbirlerine baktılar. Cam Lilith’in elini tuttu. “Aşkim. Sana bunu yapamayacağımı söylemiştim.”

Lilith’in sesinde öfkeli bir ton belirdi. “Benimle Tanrı’nın gözü önünde evlenmeyi red mi ediyorsun? Orası ailemin evliliğimizi onaylayacağı tek yer! Neden bunu yapıyorsun?”

Nehrin öteki tarafından, “Vay canına,” diye fısıldadı Shelby. “Neler olduğunu görebiliyorum. Cam tapınakta evlenemez... Tapınağa adımını bile atamaz çünkü...”

Miles da fısıldamaya başladı: “Cennet’ten kovulan bir melek Tanrı’nın evine girerse...”

“Anında alev alır,” diyerek onun cümlesini tamamladı Shelby.

Nefilimler elbette haklılardı ama Daniel kendi bıkkınlığı karşısında şaşırıldı. Cam Lilith’i seviyordu ve Lilith de Cam’i seviyordu. Sevgilerinin yürümesi için bir şansları vardı. Peki ama neden Lilith tapınakta evlenmek için bu kadar ısrar ediyordu? Neden Cam tapınakta evlenmek istemeyişinin sebebini doğru düzgün açıklamıyordu?

“Oraya adımımı atmayacağım.” Cam tapınağı işaret etti.

Lilith neredeyse ağlamak üzereydi. “O halde beni sevmiyorsun.”

“Seni mümkün olduğunu sandığımdan daha çok seviyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

Lilith’in narin bedeni öfkeden sarsılıyordu. Cam’in bu isteğini reddetmesinin arkasında ona meydan okuma düğünçesi olmadığını hissedemiyor muydu? Daniel bunu hiç sanmıyordu. Lilith yumruklarını sıkıp uzun, tiz bir çığlık attı.

Sanki yer sallanmıştı. Lilith Cam’in bileklerinden tutup onu ağaca çiviledi. Cam mücadele bile etmedi.

“Annem senden hiçbir zaman hoşlanmadı.” Onu o şe-

kilde tutarken kolları titriyordu. “Hep hakkında korkunç şeyler söyledi ve ben her defasında seni savundum. Ama şimdi anlıyorum. Gözlerinde ve ruhunda görebiliyorum. Söyle!”

“Neyi söyleyeyim?” diye sordu Cam korkuyla.

“Kötü bir adam olduğunu. Sen... Senin ne olduğunu biliyorum.”

Lilith’in bilmediği açıktı. Kabilede dolaşan dedikoduları kastediyordu - onun kötü biri olduğu, büyücü olduğu, medyumların bir üyesi olduğu gibi.

Daniel, Cam’ın Lilith’e söyleyebileceğini ama söylemeyeceğini biliyordu. Çünkü korkuyordu.

“İnsanların hakkımda söyledikleri kötü şeylerin hiçbirini kabul etmiyorum, Lilith,” dedi Cam.

Bu doğrudu ve Daniel bunu biliyordu, fakat kulağa daha çok bir yalan gibi geliyordu. Cam vereceği en kötü kararın eşiğindeydi. Buraya kadardı: Cam’ın kalbinin kırılıp vücudunda çürüyen kapkara bir şeye dönüştüğü an buydu.

“Lilith...” Dani ona yalvardı ve Lilith’in ellerini Cam’ın boğazından çekti. “O kötü biri değil.”

“Dani.” Cam onu uyardı. “Söyleyebileceğin hiçbir şey bunu düzeltmez.”

“Haklısın. Her şey bitti.” Lilith onu bırakınca Cam sırtüstü toprağa düştü. Evlilik belgelerini alıp nehre fırlattı. Belgeler akıntının üstünde hafifçe süzöldükten sonra battılar. “Umarım binlerce sene yaşarım ve binlerce torunum olur, böylece her zaman senin adına lanet okuyacak bir kadın olur.” Yüzüne tükürdükten sonra dönüp tapınağa doğru koşmaya başladı, beyaz elbisesi arkasında bir yelken gibi salınıyordu.

Cam’ın suratı Lilith’in gelinliği gibi bembeyaz olmuştu. Ayağa kalkmak için Dani’nin eline uzandı. “Yanında yıldız ıgnen var mı, Dani?”

“Hayır.” Dani’nin sesi titredi. “Böyle konuşma. Onu geri kazanacaksın...”

“Ölümlü bir kadını sevebileceğimi düşünerek saflık ettim.”

“Keşke ona anlatsaydın,” dedi Dani.

“Ona anlatmak mı? Bana - hepimize ne olduğunu mu? Düşüş ve o zamandan beri olan her şeyi?” Cam Dani’ye yaklaştı. “Belki de benim hakkımda söyledikleri doğru. Onu duydun: Tüm köy benim şeytan olduğumu sanıyor. Bu kelimeyi kullanmasalar da böyle düşünüyorlar.”

“Onlar hiçbir şey bilmiyorlar.”

Cam başını çevirdi. “Bunca zamandır inkâr etmeye çalışıyordum ama aşk imkânsız, Dani.”

“Değil.”

“Öyle. Bizim gibi ruhlar için imkânsız. Göreceksin. Benden daha uzun süre dayanabilirsin ama en sonunda anlayacaksın. İkimiz de eninde sonunda bir taraf seçmek zorunda kalacağız.”

“Hayır.”

“Karşı çıkmak için henüz erken, kardeşim.” Cam Dani’nin omzunu sıktı. “Senin ne düşündüğünü merak ediyorum. Hiç... Öteki tarafa geçmeyi düşünmedin mi?”

Dani omuzlarını silkti. “Ben sadece onu düşünüyorum. Tekrar benimle olana dek geçen saniyeleri sayıyorum. Ben onu seçtim, o da beni.”

“Ne kadar yalnız.”

“Yalnız değil,” diye karşı çıktı Dani. “Bu aşk. Kendin için istediğin aşk da bu...”

“Demek istediğim: *Ben* yalnızım. Ve senin kadar soy-
lu değilim. Her an. Bir değişikliğin olmasından korkuyo-
rum.”

“Hayır.” Dani Cam’e doğru gitti. “Yapamazsın.”

Cam geri çekilip tükürdü. “Hepimiz sevdiğimiz kişiye
bir lanetle bağlı olacak kadar şanslı değiliz.”

Daniel bu boş hakareti hatırlıyordu: Deliye dönmesine
sebebi olmuştu. Ama yine de bu sözleri söylememeliydi:

“Git, öyleyse. Kimse seni özlemez.”

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ama artık
çok geçti.

Cam omuzlarını geriye atıp kollarını iki yana açtı. Ka-
natları açılınca, Daniel, Shelby ve Miles’in saklandığı çi-
menlere doğru sıcak bir hava dalgası yayıldı. Üçü de ka-
falarını kaldırıp baktılar. Kanatları kocaman ve göz alıcıydı
ve...

“Bir dakika,” diye fısıldadı Shelby. “Altın rengi değil-
ler!”

Miles gözlerini kırıştırdı. “Nasıl olur?”

Nefilimlerin kafalarının karışması çok doğaldı. Kanat
renklerinin arasındaki fark gece ile gündüz arasındaki fark
kadar açıktı: Altın rengi kanatlar şeytanlara, gümüş ya da
beyaz kanatlar diğerlerine aitti. Ve onların tanıdıkları Cam
bir şeytandı. Daniel, Shelby’ye Cam’in kanatlarının neden
bembeyaz, elmas kadar ışıltılı ve güneşin değdiği kar kadar
parlak olduğunu açıklayacak havada değildi.

Bu Cam henüz taraf değiştirmemişti. Ancak değiştire-
mek üzereydi.

O gün Lilith Cam’i bir sevgili, Daniel ise bir kardeş
olarak kaybetmişti. O günden itibaren birbirlerine düş-
man olacaktı. Daniel onu durdurabilir miydi? Peki ya

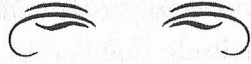
Cam’dan kaçmayıp kanatlarını bir kalkan gibi açmasaydı
- şu an Dani’nin yaptığı gibi?

Denemeliydi. Çalılıkların arasından fırlayıp Cam’i dur-
durmak için can atıyordu. Her şey ne kadar da farklı olur-
du!

Cam ve Dani’nin kanatları henüz onları birbirlerine çe-
ken acı verici manyetik çekime sahip değildi. Şu dakikada
aralarını açan tek şey farklı görüşlere sahip olmalarından
kaynaklanıyordu - bir tür felsefik kardeş rekabeti.

Fakat melekler aynı anda yerden yükselip farklı yönlere
gittiler. Dani gökyüzünde doğruya doğru giderken, Cam
batıya gitti ve kanatlarındaki altın rengi beneklerin ışıltı-
sını çimenlerin arasında saklanan üç kronolojik hatadan
başka kimse görmedi. Parlak bir şimşek gibiydi.

ON YEDİ

Kemiklere Kazınmış

Yin, Çin
Qing Ming

(yaklaşık olarak milattan önce 4 Nisan 1046)

Duyurucu tünelinin sonunda her şeyi yutan bir ışık vardı. Ailesinin Georgia'daki yazlık evindeki bir yaz sabahı gibi Luce'un tenini okşuyordu.

Luce ışığa doğru ilerledi.

Tüm ihtişamıyla. Bill, Daniel'in gerçek ruhunun parlak ışıltısından böyle söz etmişti. Sadece Daniel'in saf melekeli formuna bakmak bile Mayalıların kurban verme töreninde - IX Cuat, Luce'un eski benliği de dahil olmak üzere - bir kabile dolusu insanın sırayla alev almasına sebep olmuştu.

Ama özel bir an yaşanmıştı.

Ölmeden hemen önceki o saf şaşkınlığı yaşadığı sani-

yelerde Luce kendisini Daniel'a hiç olmadığı kadar yakın hissetmişti. Bill'in ne söylediği umrunda değildi: Luce, Daniel'in ruhunun ışıltısını tanıyordu. Onu tekrar görmeliydi. Belki de hayatta kalmasının bir yolu olabilirdi. En azından denemeliydi.

Duyurucudan dışarı çıktığı anda kendisini serin ve boş, devasa bir yatak odasında buldu.

Oda, Luce'un şimdiye dek gördüğü tüm odalardan en az on kat daha büyüktü ve içindeki her şey son derece lükstü. Yerler pürüzsüz mermerdendi ve içlerinden birinde bütün olarak kaplan kafası bulunan hayvan derilerinden kocaman halılarla kaplıydı. Dört ahşap sütun güzelce süslenmiş kalkanlı tavanı destekliyordu. Duvarlar birbirlerine örülmüş bambulardandı. Açık pencerenin yanında yeşil ve altın rengi ipek çarşafarla örtülü, sayvanlı kocaman bir yatak bulunuyordu.

Pencerenin kenarında küçük bir teleskop vardı. Luce dışarı bakmak için teleskopu tutup altın rengi ipek perdeyi araladı. Gözüne yaklaştırdığı teleskop ağır ve soğuktu.

Etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir şehrin ortasında, ikinci kattan aşağı bakıyordu. Labirenti andıran taş yollar, eski görünümlü, sıkışık sıkışık saz ve kerpiç yapılarla birleşiyordu. Ilık havaya kiraz çiçeklerinin kokusu sinmişti. Bir çift sariasma kuşu mavi gökyüzünde süzülüyordu.

Luce Bill'e döndü. "Neredeyiz?" Burası ona Mayalıların dünyası kadar yabancı ve bir o kadar da eski görünüyordu.

Bill omuzlarını silkip bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra...

"Şşşş," diye fısıldadı Luce.

Burun çekme sesi duyuldu.

Biri sessizce ağlıyordu. Luce sesin geldiği yere doğru döndü ve odanın öteki tarafındaki kemerin olduğu yerde sesi bir kez daha işitti.

Luce taş zeminin üstünde çıplak ayaklarıyla kemere doğru ilerledi. Hıçkırık sesi tekrar yankılandı, sanki onu çağırıyordu. Dar koridor başka bir büyük odaya açıldı. Penceresi olmayan, alçak tavanlı bu oda bir düzine ufak bronz kandille loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Luce orada geniş taş bir lavabonun ve tüm odaya sıcak, baharatlı bir koku yayılmasına neden olan hoş kokulu yağların bulunduğu siyah çömlek şişelerle dolu cilalı küçük bir masanın olduğunu görebiliyordu. Odanın köşesinde oymalı, yeşim taşından yapılmış büyük bir gardırop vardı. Kapağına işlenmiş olan küçük yeşil ejderhalar, Luce'un bilmediği her şeyi biliyorlarmış gibi görünüyordlardı.

Odanın ortasında ise ölü bir adam yerde boylu boyunca yatıyordu.

Luce'un başka bir şeye bakma fırsatı olamadan, kör edici bir ışık ona doğru ilerlemeye başladı. Bu, Duyurucunun öteki tarafındayken hissettiği ışığın aynısıydı.

"Bu ışık da neyin nesi?" diye sordu Bill'e.

"O mu? Onu görebiliyor musun?" diye sordu Bill şaşkınlıkla. "O senin ruhun. Fiziksel olarak senden daha farklı şekillerde belirdiklerinde eski yaşamlarını tanıman için bir başka yol daha." Duraksadı. "Bunu daha önce de fark etmiş miydin?"

"Sanırım, bunu ilk kez görüyorum."

"Ah," dedi Bill. "Bu iyiye işaret. İlerleme gösteriyorsun."

Luce üzerine bir ağırlık çökmüş gibi kendini aniden yorgun hissetti. "Daniel olduğunu sanmıştım."

Bill bir şey söyleyecekmişçesine boğazını temizledi, fakat hiçbir şey söylemedi. Işık bir saniye daha parladı, sonra aniden ortadan kaybolunca Luce'un gözleri karanlığa alışana dek hiçbir şey göremedi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu bir ses kabaca.

Işığın olduğu yerde, odanın tam ortasında, on yedi yaşlarında hoş görümlü zayıf bir Çinli kız duruyordu - ölü bir adamın tepesinde duramayacak kadar genç ve zarıftı.

Beline dek inen siyah saçları üzerindeki beyaz sabahlığa tezat oluşturunuyordu. Her ne kadar narin görünse de kavgadan kaçınmayacak bir kıza benziyordu.

"O sensin," dedi Bill Luce'un kulağına. "İsmin Lu Xin ve başkent Yin'in eteklerinde yaşıyorsun. Shang Hanedanı'nın çöküşüne yakın bir tarihteyiz, defterine not almak istersen milattan önce bin civarı."

Hayvan derisi kıyafetleri, kemik kolyesi ve birbirine girmiş saçlarıyla aniden burada beliren Luce, muhtemelen Lu Xin'e bir deli gibi görünmüş olmalıydı. Aynaya bakmayalı uzun zaman olmuştu. Ya da banyo yapmayalı. Üstelik yanında bir de görünmez bir hilkat garibesi vardı.

Gerçi Lu Xin'in ölü bir adamın başında durmuş Luce'a bana bulaşma der gibi baktığı düşünülürse, onun da pek akli başında görüldüğü söylenemezdi.

Lanet olsun. Luce sapı turkuvaz taşlarla süslü açık yeşil bıçağı ya da mermer zeminde biriken ufak kan gölünü daha önce fark etmemişti.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Bill'e.

"Sen." Lu Xin'in sesi şaşırtıcı bir şekilde güçlüydü. "Buceseedi saklamam için bana yardım et."

Ölü adamın saçları şakaklarına doğru beyazlaşmıştı;

yaklaşık altmış yaşında olmalıydı, süslü sabahlığı ve işlemeli pelerininin altında yapılı ve kaslı bir vücudu vardı.

“Ben... Şey, yapabileceğimi sanmıyorum...”

“Kralın öldüğünü öğrenir öğrenmez, ikimizi de öldürürler.”

“Ne?” diye sordu Luce. “Beni de mi?”

“Seni, beni, bu duvarların içindeki çoğu insanı. Yoksa bu despotla birlikte gömülmesi gereken binlerce kurbanı nereden bulacaklar?” Kız yeşil yüzüklü narin parmaklarıyla yanaklarını sildi. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Kızın isteği üzerine Luce kralın ayaklarından tutmaya gitti. Lu Xin, kralı kollarının altından kaldırmaya hazırlandı. “Kral,” dedi Luce. Bu dili yıllardır konuşuyormuş gibi eski Shang kelimeleri dudaklarından döküldü. “Peki o...”

“Göründüğü gibi değil,” diye homurdandı Lu Xin kralın bedenini taşıırken. Kral görüldüğünden daha ağırdı. “Onu ben öldürmedim. En azından...” Duraksadı. “Fiziksel anlamda. İçeri girdiğimde ölmüştü.” Burnunu çekti. “Kendisini kalbinden bıçaklamış. Bir zamanlar kalbinin olmadığını söyledim ama beni haksız çıkardı.”

Luce adamın suratına baktı. Bir gözü açıktı. Ağzı çarpılmıştı. Bu dünyadan acı içinde ayrılmış gibi görünüyordu. “O senin baban mıydı?”

O sırada açık yeşil renkli büyük gardıroba varmışlardı. Lu Xin kalçasıyla dolabı açıp bir adım geri çekildi ve bedenin taşıdığı kısmını dolabın içine bıraktı.

“O benim eşim olacaktı,” dedi soğuk bir şekilde. “Korkunç bir eş. Atalarımız evliliğimizi onaylamıştı ama ben onunla evlenmek istemiyordum. Romantizme değer veren biri için zengin ve güçlü erkekler hiçbir şey ifade et-

mez.” Yavaşça kralın ayaklarını gardırobun zeminine bırakan Luce’u inceledi. “Kral’ın nişanının duyulmadığı hangi topraklardan geliyorsun?” Lu Xin Luce’un Maya dönemine ait kıyafetlerini fark etti. Kısa kahverengi eteğinin ucundan tuttu. “Seni düğünümüzde gösteri yapman için mi tuttular? Bir tür dansçı mısın? Yoksa soyтары mısın?”

“Pek sayılmaz.” Luce eteğini aşağı çekerken yanaklarının kızardığını hissetti. “Dinle, cesedi burada böylece bırakamayız. Biri eninde sonunda onu bulur. Sonuçta, o kral, öyle değil mi? Üstelik her yerde kan var.”

Lu Xin dolaptan kırmızı ipek bir kimono çıkardı. Dizlerinin üstüne çöküp kimonodan büyük bir parça yırttı. Yakasının etrafına küçük siyah çiçekler işlenmiş yumuşak bir ipek kumaştı bu. Ama Lu Xin bu kumaşı yerdeki kanı temizlemek için kullanmakta hiç tereddüt etmedi. Dolaptan mavi bir kimono daha alıp yerleri temizlemesine yardım etmesi için Luce’a fırlattı.

“Pekâlâ,” dedi Luce. “O bıçak ne olacak?” Sapına kadar kralın kanına bulanmış bronz hançeri işaret etti.

Lu Xin anında hançeri kendi kimonosuna sakladı ve *başka bir şey var mı* dercesine Luce’a baktı.

“Oradaki şey ne?” Luce küçük bir kaplumbağa kabuğuna benzeyen şeyi gösterdi. Cesedi hareket ettirdiklerinde kralın elinden düştüğünü görmüştü.

Lu Xin dizlerinin üstündeydi. Kanlı kumaş parçasını bir kenara bırakıp küçük kabuğu ellerine aldı. “Kâhin kemiği,” dedi kısık bir sesle.

“Yani?”

“Bu, yukarıdaki Tanrı’dan gelen cevapları barındırır.”

Luce yaklaşıp kızın üzerinde böylesine bir etki yaratan nesneyi görmek için eğildi. Kâhin kemiği kaplumbağa ka-

buğundan başka bir şeye benzemiyordu, fakat cilası bozulmamıştı. Luce yakından bakınca, birinin kabuğun yumuşak olan alt kısmını siyah darbelerle boyamış olduğunu gördü.

Lu Xin bana karşı dürüst mü, yoksa başka birini mi seviyor?

Lu Xin'in gözleri yaşlarla doldu ve o sakın anda Luce'un bu halini görmesine izin verdi. "Atalarımıza bunu sormuş," dedi gözlerini kapatarak. "Ona karşı dürüst olmadığımı söylemiş olmalılar. Ben... Ben kendime engel olmadım."

Daniel. Daniel'dan bahsediyor olmalıydı. Kraldan sakladığı gizli aşkı. Ama görünüşe bakılırsa yeterince iyi saklayamamıştı.

Luce, Lu Xin'i anlıyordu. Kızın neler hissettiğini tüm kalbiyle anlıyordu. Hiçbir kralın yok edemeyeceği, kimse'nin söndüremeyeceği bir aşkı paylaşıyorlardı. Doğadan bile daha kuvvetli bir aşkı.

Lu Xin'i kollarının arasına aldı.

Ve altlarındaki zeminin kaydığını hissetti.

Niyeti bu değildi! Ama karnı çoktan karıncalanmaya başlamıştı bile ve görüşü kontrol edilemez bir şekilde bulanıklaşmıştı, kendisini dışarıdan görebiliyordu, tuhaf, vahşi ve geçmişine sıkı sıkıya tutunan biri gibiydi. Sonra oda dönmeyi bıraktı ve elinde tuttuğu kâhin kemiğiyle Luce tek başına kaldı. Her şey olup bitmişti. O artık Lu Xin'di.

"Üç dakikalığına ortadan kayboluyorum ve sen üç boyut deneyimi yaşamaya kalkıyorsun?" dedi Bill. "Küçük bir hilkat garibesi, geri döndüğünde sorumlu olduğu kızın kendi mezarını kazdığını görmeden huzurla bir bardak ya-

semin çayı içemez mi? Muhafızlar o kapıyı tıklatırsa neler olabileceğini hiç düşündün mü?"

Ana odanın büyük bambu kapısı sertçe tıklatıldı.

Luce yerinden sıçradı.

Bill kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi insan lafın üstüne gelirmiş," dedi. Sonra abartılı tiz bir sesle bağırma-ya başladı. "Ah, Bill! Yardım et, Bill, şimdi ne yapacağım? Kendimi *son derece aptal bir duruma* düşürmeden önce sana herhangi bir soru sormayı düşünemedim, Bill!"

Fakat Luce'un Bill'e soru sormasına gerek yoktu. Lu Xin'in zihni bir şeyler düşünmeye başlamıştı bile. Bugüne uyduruk bir kralın ölümü değil, bundan daha büyük, daha karanlık ve kanlı bir şeyin damgasını vuracağını biliyordu: Ordular arasındaki büyük çarpışmanın. Kapıyı tıklatan kişi kim miydi? Savaşa kadar krala eşlik etmeyi bekleyen heyet. Kralın birliklerini savaşa sürmesi gerekiyordu.

Ancak kral ölmüş ve bir gardıroba tıklmıştı.

Ve Luce, Lu Xin'in bedeninde, kralın odasında sıkışıp kalmıştı. "Emirlerinizi bekliyoruz."

Luce, Lu Xin'in ipek kimonosunun içinde donup kaldı. Kral Shang diye biri yoktu. İntihar etmesiyle imparatorluk kralsız, tapınaklar baş rahipsiz ve ordu generalsiz kalmıştı, hem de imparatorluğu müdafaa etmesi gereken bir savaştan hemen önce.

"Kötü zamanlama diye buna derim," dedi Bill.

"Ne yapacağım?" Luce ejderha desenli gardıroba döndü ve kralı görünce suratını buruşturdu. Boynu anormal bir şekilde büküktü ve göğsündeki kan lekesi kuruyup kah-verengi bir hal almıştı. Lu Xin hayattayken kraldan nefret ediyordu. Luce artık Lu Xin'in üzüntüsünden değil aşkı,

De'ye olacaklardan endişe ettiği için gözyaşı döktüğünü biliyordu.

Üç hafta öncesine kadar Lu Xin, Huan Nehri kıyısındaki ailesinin darı çiftliğinde yaşıyordu. Bir öğleden sonra parlak at arabasıyla nehir kenarından geçen kral, Lu Xin'i ekinleri biçerken görmüştü. Ondan hoşlandığına karar vermişti. Ertesi gün ordudan iki adam Lu Xin'in evine gitmişti. Ve böylece Lu Xin evini ve ailesini terk etmek zorunda kalmıştı. Komşu köyde yaşayan genç ve yakışıklı balıkçı De'yi de terk etmek zorunda kalmıştı.

Kral onu çağırmadan önce De, Lu Xin'e bir çift karabatak yardımıyla nasıl balık tutulacağını göstermişti, boyunlarına gevşek bir şekilde bir parça halat bağlamak gerekiyordu, böylece ağızlarıyla birkaç balık yakalayabiliyor ama onları yutmuyorlardı. Tuhaf kuşların gagalarından balıkları yavaşça çıkartmasını izlerken, Lu Xin De'ye âşık olmuştu. Ertesi sabah ise ona sonsuza dek veda etmek zorunda kalmıştı.

Lu Xin'in De'yi en son gördüğünden beri on dokuz, evinden gelen kötü haberin üzerinden ise yedi gün geçmişti. De ve komşu çiftliklerden diğer çocuklar isyan ordusuna katılmak için köylerini terk etmişlerdi ve gitmelerinin hemen ardından kralın adamları kaçakları ararken köyün altını üstüne getirmişlerdi.

Kralın öldüğü ortaya çıkarsa, Shanglı adamlar Lu Xin'e asla merhamet göstermezlerdi. Ve Lu Xin De'yi asla bulamaz, Daniel'la asla kavuşamazdı.

Heyetin kralın öldüğünü bilmemesi gerekiyordu.

Gardirop rengârenk, egzotik kumaşlarla doluydu, fakat Luce'un gözüne bir şey ilişti: Kocaman, kıvrımlı bir miğfer. Ağır, sıkı dikişlerle birbirine tutturulmuş kalın deri

parçalarından yapılmıştı. Ön tarafında üzerine ateş üfleyen bir ejderha işlenmiş düz, bronz bir plaka vardı. Ejderha kralın doğduğu yılın burcunu simgeliyordu.

Bill önünde uçtu. "Kralın miğferiyle ne yapacaksınız?"

Luce miğferi başına geçirip siyah saçlarını içine soktu. Sonra gardiropun diğer kapısını açtı, buldukları onu hem heyecanlandırmış hem de endişelendirmişti.

"Kralın zırhıyla yapacağı şeyi," dedi ve ağır kıyafetleri kollarına aldı. Geniş deri pantolonu, kalın deri tuniği giyip zincirli zırh eldivenleri ellerine geçirdi, deri ayakkabılar ona fazla büyük gelmişti ama idare etmek zorundaydı ve bronz göğüs zırhı üst üste binen metal plakalardan oluşuyordu. Miğferin üstündeki ateş üfleyen siyah ejderhanın aynısından deri tuniğin önüne de işlenmişti. Bu ağır kıyafetlerin içinde insanların dövüşebildiklerine inanmak güçtü, fakat Lu Xin kralın tam anlamıyla dövüşmediğini biliyordu - o sadece savaş arabasında oturup birliklerini savaşa götürüyordu.

"Giyinip kuşanmanın sırası değil!" Bill ona bir pençe attı. "Bu şekilde dışarı çıkamazsın."

"Neden? Her şey üzerime oldu. Sayılır." Pantolonunu sağlamlaştırmak için üst kısmını katladı.

Lavabonun yanında cilalanmış tenekeden yapılmış bambu çerçeveye oturtulmuş bir ayna buldu. Yansımasında, Lu Xin'in yüzünün miğferin kalın bronz plakasıyla gizlendiğini gördü. Deri zırhın altında vücudu iri yarı ve kuvvetli görünüyordu.

Luce giyinme odasından çıkıp yatak odasına dönmek üzere harekete geçti.

“Bekle!” diye bağırdı Bill. “Kral hakkında ne söyleyeceksin?”

Luce Bill’e döndü ve gözlerini görebilmesi için ağır deri miğferi kaldırdı. “Kral benim.”

Bill gözlerini kırptırdı ve bir kez bile karşılık vermeye kalkmadı.

Luce’un içini bir güç dalgası kapladı. Kendisini ordunun generali kılığına girerek gizlemesinin Lu Xin’in yapabileceği bir şey olduğunu anladı. Sıradan bir asker olan De, elbette savaş alanında olacaktı. Ve Lu Xin onu bulacaktı.

Kapı tekrar vuruldu. “Kral Shang, Zhour ordusu ilerliyor. Bizimle gelmelisiniz!”

“Sanırım biri size sesleniyor, Kral Shang.” Bill’in sesi değişmişti. Daha kalın ve cızırtılıydı, odanın etrafında öylesine yankılanmıştı ki Luce yerinden sıçradı ama dönüp ona bakmadı. Ağır bronz kolu kaldırıp kalın bambu kapıyı açtı.

Göz alıcı kırmızı ve sarı dövüş kimonolarını giymiş üç adam gergin bir şekilde onu selamladı. Luce görür görmez kralın en yakın üç heyet üyesini tanıdı: Küçük dişli ve kısık sarı gözlü Hu. Geniş omuzlu ve gözleri ayırık olan aralarındaki en uzun boylu Cui. Heyetin en genç ve kibar üyesi Huang.

“Kral çoktan savaş için giyinmiş,” dedi Huang ve merakla boş odaya göz attı. “Kral... Farklı görünüyor.”

Luce donup kaldı. Ne söyleyecekti? Ölen kralın sesini hiç duymamıştı ve taklit etme konusunda son derece başarısızdı.

“Evet.” Hu, Huang’a katıldığını belirtti. “Dinlenmiş görünüyor.”

Uzun ve rahat bir nefes verdikten sonra Luce miğferin başından düşmemesine dikkat ederek kafasını salladı.

Üç adam da krala - Luce’a - mermer koridorda ilerlemesi için işaret etti. Huang ve Hu, Luce’un iki yanında askerlerin moralinin ne kadar düşük olduğu hakkında fısıldaşıyorlardı. Luce’un arkasında yürüyen Cui ise onu huzursuz ediyordu.

Saraydan hiç çıkılamayacak gibiydi - bembeyaz parlayan yüksek kalkanlı tavanları, her dönüşte bir tane bulunan yeşim taşından heykeller, her duvarda göze çarpan bambu çerçeveli aynalar. Nihayet son eşiği de geride bırakıp gri sabaha çıktılarında, uzaktaki kırmızı ahşap savaş arabasını görünce Luce’un dizleri titremeye başladı.

Bu hayattaki Daniel’ı bulmalıydı ama savaşa gitme fikri onu çok korkutuyordu.

Savaş arabasının yanında, kralın heyeti onu selamlayıp eldivenlerini öptüler. Luce zırhlı eldivenleri giydiği için minnettardı ama yine de hareketlerinin onu ele vermesinden korktuğu için hemen elini çekti. Huang ona ahşap saplı ve ucu birkaç santim aşağı doğru kıvrık uzun bir mızrak verdi. “Baltalı kargınız, Majesteleri.”

Luce ağır silahı neredeyse yere düşürecekti.

“Sizi ön cephenin üst kısmını görmeye götürecekler,” dedi. “Hepimiz arkanızdan sizi takip edeceğiz ve süvarilerle orada buluşacağız.”

Luce savaş arabasına doğru döndü. Araç iki siyah atın çektiği, iki büyük tahta tekerleği bir arada tutan uzun bir aksın üstüne yerleştirilmiş platformdan ibaretti. Parlak, cilalı kırmızı tahtadan yapılmıştı ve içine oturarak ya da ayakta durarak üç kişi sığabilirdi. Savaş sırasında deri güneşliği ve perdeleri kaldırılabilirdi ama yolcusunun mahremiyeti için şimdilik örtülüydü.

Luce arabaya tırmandı, perdeleri aralayıp yerine otur-

du. Koltuk kaplan derisi dolguluydu. İnce bıyıklı sürücü dizginleri kavradı ve elinde baltası olan gözleri kapanan bir asker onun hemen yanına geçti. Kamçının şaklatılmasıyla atlar dört nala koşmaya başladı, Luce altında dönen tekerleri hissedebiliyordu.

Sarayın yüksek ve sade kapılarını geride bıraktılar, güneş sisin arasından batıya doğru uzanan geniş yeşilliklere vuruyordu. Manzara çok hoştu ama Luce bu güzelliği takdir edemeycek kadar gergindi.

“Bill,” diye fısıldadı. “Yardım et?”

Cevap alamadı.

“Bill?”

Perdeleri aralayıp dışarı baktı, fakat bu sadece yolculuk boyunca kralı koruması gereken gözleri kapanan askerin dikkati çekti. “Majesteleri, lütfen, güvenliğinizi için size yalvarıyorum.” Perdeyi örtmesi için Luce’a işaret etti.

Luce inleyerek arabanın dolgulu koltuğuna yaslandı. Şehrin taş kaldırımları sona ermiş olmalıydı, çünkü yolculuk oldukça sarsıntılı bir hal almıştı. Luce tahta bir hız trenindeymiş gibi koltukta bir o yana bir bu yana savruluyordu. Parmaklarını kaplan derisinin kalın tüylerine geçirdi.

Bill ondan *bunu* yapmasını istememişti. Ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmayarak ona bir ders mi vermeye çalışıyordu?

Yoldaki her sarsıntıyla birlikte dizleri kısırdıyordu. De’yi nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kralın muhafızları eğer perdenin arasından bile bakmasına izin vermiyorlarsa, ön saflara geçmesine nasıl izin verebilirlerdi ki?

Ama sonra:

Bir keresinde, binlerce yıl önce, eski benliği ölen kralın kılığında bir at arabasında tek başına oturmuştu. Luce

bunu hissedebiliyordu - eski bedenine girmemiş olsaydı bile Lu Xin burada olacaktı.

Üstelik tuhaf ve aksi bir hilkat garibesinin yardımı olmadan. Ve daha da önemlisi, Luce’un şimdiye kadarki yolculuğu boyunca edindiği bilgilere sahip olmadan. Chichén Itzá’da Daniel’i tüm ihtişamıyla görmüştü. Londra’dayken nihayet Daniel’in lanetine tanık olmuş ve onu anlamıştı. Tibet’te intihar ettiğine ve Versay’da onu berbat bir hâyattan kurtardığına şahit olmuştu. Prusya’da ölümünün verdiği acıya dayanmak için sanki bir büyüünün etkisi altındaymış gibi onun uyuyuşunu izlemişti. Helston’da kibirli ve şımarık olmasına rağmen Daniel’in ona âşık olduğunu görmüştü. Milano’dayken kanatlarındaki yaralara dokunmuş ve sırf onun için Cennet’i bırakarak ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini anlamıştı. Moskova’da onu kaybettiğinde, tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığı o üzüntüyü fark etmişti.

Luce bu laneti ortadan kaldırmak için Daniel’a borçluydu.

At arabası aniden durunca Luce neredeyse yerinden fırlayacaktı. Dışarıda, binlerce atın toynağı yeri dövüyordu - bu çok tuhaftı, çünkü kralın arabası olduğu yerde duruyordu.

Dışarıda başka biri vardı.

Luce çarpışan metal sesi ve acı dolu bir inleme duydu. At arabası şiddetli bir şekilde sarsıldı. Ağır bir şey yere düştü.

Daha fazla çarpışma sesi ve daha fazla inleme duyuldu, acı bir çığlık ve başka bir patırtı daha. Elleri titreyen Luce, deri perdeyi hafifçe araladığında gözleri kapanan askerin yerdeki kan gölünün içinde yattığını gördü.

Kralın arabasına tuzak kurulmuştu.

Asilerden biri Luce'un önündeki perdeyi açtı. Yabancı savaşçı kılıcını kaldırdı.

Luce kendisine engel olamayarak çığlık attı.

Kılıç havada kaldı ve sonra içini kaplayan sıcak bir duygu Luce'un damarlarında dolaşarak onu sakinleştirdi, kalp atışlarını düzene soktu.

At arabasındaki savaşçı De'ydi.

Deri başlığı omuzlarına dökülen siyah saçlarını örtüyordu ama yüzü tüm muhteşemliğiyle ortadaydı. Pürüzsüz buğday teninde, menekşe renkli gözleri dikkat çekiyordu. Şaşkın ve aynı zamanda umut dolu görünüyordu. Kılıcını çekmiş olsa da darbeyi indirmemesi gerektiğini hissetmişçesine duraksamıştı. Luce hemen başındaki miğferi çıkarıp koltuğa fırlattı.

Koyu saçları serbest kaldı ve lüleleri bronz göğüs zırhına kadar indi. Gözleri dolduğu için görüş alanı bulanıklaştı.

"Lu Xin?" De onu kollarının arasına aldı. Burnu onun kine değdi ve Luce yanağını onun kine yasladı, kendini güvende hissediyordu. De gülümsemesine engel olamıyor gibiydi. Lu Xin kafasını kaldırıp dudaklarını De'nin dudaklarına bastırdı. De bu öpücüğe açlıkla karşılık verdi ve Luce aralarında bu kadar çok zırhın olmamasını dilerken De'nin vücudunun ağırlığını üzerinde hissederek o anın tadını çıkarmaya baktı.

"Burada görmeyi beklediğim en son kişi sensin," dedi De kısık bir sesle.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Lu Xin. "Burada ne yapıyorsun?"

"Zhou asilerine katıldığımda, kralı öldürüp seni geri alacağıma yemin ettim."

"Kral... Ah, artık hiçbir şeyin önemi yok," diye fısıldadı Luce ve sonra De'nin boynuna sarılıp onu yanaklarından ve gözlerinden öptü.

"Hiçbir şeyin önemi yok," dedi De. "Artık yanıdayım."

Luce Chichén Itzá'da gördüğü göz alıcı ışığı düşündü. Onu evinden oldukça uzaktaki diğer hayatlarında, başka şehirlerde ve zamanlarda görmesi, Daniel'in onu ne kadar çok sevdiğini doğrulamıştı. Aralarındaki bağ koparılamazdı - bu birbirlerine bakmalarından, birbirlerinin düşüncelerini okumalarından ve birbirlerini tamamlamalarından anlaşılıyordu.

Fakat Luce asırlardır onların acı çekmesine neden olan laneti nasıl unutabilirdi? Peki ya laneti ortadan kaldırmak için çıktığı yolculuğu? Gerçekten Daniel ile birlikte olabilmesi için üstesinden gelmesi gereken çok fazla engel olduğunu unutamayacak kadar yol katetmişti.

Şu ana dek tanık olduğu her yaşamı ona bir şeyler öğretmişti. Elbette, bu hayatın da ona öğreteceği şeyler olmalıydı. Ancak bakması gereken şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

"Birlikleri aşağıya yönlendirmek için kralın buraya geleceği haberini almıştık," dedi De. "Asiler kralın süvarilerini tuzığa düşürmek için bir plan yaptı."

Huang'ın söylediklerini hatırlayan Luce, "Yoldalar," dedi. "Her an burada olabilirler."

Daniel kafasını salladı. "Ve buraya vardıklarında, asiler dövüşmemi isteyecektir."

Luce suratını buruşturdu. Şimdiye dek iki kez Daniel'in savaşa hazırlandığını görmüştü ve her ikisi de bir daha asla

görmek istemediği şeylerle sonuçlanmıştı. “Sen dövüşürken ne yapmalıyım...”

“Savaşa katılmayacağım, Lu Xin.”

“Ne?”

“Bu bizim savaşımız değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Kalıp başkalarının savaşına katılabiliriz ya da *hep* yaptığımız gibi yapar ve birbirimizi her şeyin üstünde tutarız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı. Lu Xin, De’nin söylediklerinin ardında yatan derin anlamı bilmiyordu ama Luce anladığından neredeyse emindi - Daniel onu seviyordu, o da Daniel’ı seviyordu ve onlar birlikte olmayı seçiyorlardı.

“Gitmemize kolay kolay izin vermeyeceklerdir. Onları terk ettiğim için asiler beni öldürür.” Başlığını başına geçirdi. “Senin de mücadele etmen gerekecek.”

“Ne?” diye fısıldadı Luce. “Ben dövüşemem. Bu şeyi bile zar zor kaldırılabiliyorum.” Kargısını işaret etti. “Yapamam...”

“Evet,” dedi De, bu tek kelimeye büyük bir anlam yükleyerek. “Yapabilirsin.”

At arabası ışıkla doldu. Bir an için Luce *buraya kadar* diye düşündü; alev alacağı, Lu Xin’in öleceği ve ruhunun gölgelerin arasına döneceği anın geldiğini sandı.

Ama böyle bir şey olmalı. De’nin göğünden ışık saçılıyordu. Bu Daniel’ın ruhunun ışığıydı. Mayalıların kurban verme töreninde olduğu kadar parlak ya da güçlü değildi ama yine de nefes kesiciydi. Luce’a Lu Xin’i ilk gördüğünde tanık olduğu kendi ruhunun ışığını hatırlatıyordu. Belki de dünyayı gerçekte olduğu gibi *görmeyi* öğrenmeye başlamıştı. Belki de nihayet tüm ilüzyon ortadan kayboluyordu.

“Pekâlâ,” dedi Luce ve uzun saçlarını miğferinin içine soktu. “Hadi gidelim.”

Perdeleri aralayıp at arabasının platformunda durdular. Karşılarında, atlarının sırtında bir tepenin kenarında, kralın arabasının ele geçirildiği yerden yaklaşık elli metre ötede asilerin oluşturduğu yirmi kişilik bir grup bekliyordu. Üzerlerinde kahverengi pantolonları ve kalın, kirli gömleklerden ibaret sıradan köylü kıyafetleri vardı. Kalkanlarının üzerinde Zhou ordusunun sembolü olan fare kabartması dikkat çekiyordu. Hepsi de De’nin emir vermesini bekliyordu.

Aşağıdaki vadiden yüzlerce atın gürültüsü duyuldu. Luce kana susamış Shang ordusunun tamamının aşağıda olduğunu anladı. Lu Xin’in çocukluğundan beri bildiği eski bir savaş şarkısını söyledikleri duyuluyordu.

Ve arkalarında bir yerlerde Luce, Huang ve kralın özel askerlerinin randevulaştıkları tepeye varmak üzere olduklarını biliyordu. Attıkları her adımla kan gölüne, tuzağa yaklaşıyorlardı. Onlar gelmeden Luce ve Daniel buradan uzaklaşmak zorundaydı.

“Beni takip edin,” diye mırıldandı De. “Atlarımızın bizi bu savaştan uzaklaştırabileceği kadar batıya gideceğiz.”

At arabasını çeken atlardan birini serbest bırakıp Luce’a yönlendirdi. Kömür kadar siyah, göğsünde elmas biçimli beyaz bir arması olan at muhteşem görünüyordu. De Luce’un ata binmesine yardım etti ve bir eliyle kralın kargısını diğeriyle de okunu ona uzattı. Luce daha önce hiç atış yapmamıştı, bununla birlikte bir kez olsun tatar yayına elini sürmemişti. Lu Xin ise sadece bir kez ok kullanmıştı, o da küçük kız kardeşinin beşiğine yaklaşan vaşağı korkut-

mak içindi. Ama Luce silahın hafif olduğunu hissetti ve gerekirse kullanabileceğini anladı.

De yaptığı seçime gülümseyerek karşılık verdi ve kendi atına ısıklık çaldı. Güzel kahverengi bir kısrak yanına geldi. Hemen atının sırtına bindi.

Atların arasından endişe dolu bir ses, “De! Ne yapıyorsun?” diye seslendi. “Kralı öldürmen gerekiyordu! Onu atlarımızdan birine bindirmen değil!”

Öfkeli adamlar, “Evet! Kralı öldür!” diye bağışmaya başladılar.

Luce, “Kral zaten öldü!” diye seslenince tüm askerlerin sesi kesildi. Miğferin ardındaki kadın sesi hepsini şaşkına çevirdi. Silahlarını kaldırmaları gerekip gerekmediğinden emin olamayarak öylece kalakaldılar.

De atını Luce’unkine yaklaştırdı. Ellerini ellerinin arasına aldı. Elleri o ana dek hissettiği her şeyden daha sıcak, daha güçlü ve güven vericiydi.

“Ne olursa olsun, seni seviyorum. Aşkımız benim için her şeyden daha değerli.”

“Benim için de,” diye fısıldayarak karşılık verdi Luce.

De savaş çılgılığı attı ve atları dört nala koşmaya başladı. Tatar yayı neredeyse Luce’un elinden düşüyordu, öne doğru eğilerek dizginleri kavradı.

O sırada asiler bağırmağa başladılar. “Hainler!”

“Lu Xin!” De’nin sesi tiz çılgınlardan ve toynak gürültüsünden daha belirgindi. “Git!” Kolunu kaldırıp tepeye doğru işaret etti.

Atı öylesine hızlı koşuyordu ki Luce hiçbir şey göremiyordu. Sanki tüm dünya dehşet verici bir hızla dönüyor gibiydi. Bir grup asi peşlerine düşmüştü, toynak sesleri sonu gelmeyen bir deprem kadar gürültülüydü.

Asilerden biri kargısıyla Daniel’in yanına yaklaşıp dek, Luce elinde tuttuğu tatar yayının varlığını unutmamıştı. Ancak o sırada zahmetsizce yayı kaldırdı, hâlâ nasıl kullanacağından tam olarak emin değildi, tek bildiği Daniel’i incitmeye çalışan kişiyi öldürmesi gerektiği idi.

Şimdi.

Ok serbest bıraktı. Asinin oracıkta can verip atından düştüğünü görünce şaşırdı. Adam yoğun bir toz bulutunun içine gömüldü. Luce göğsünden hedef olan ölü adama korkuyla baktı.

“Atını sürmeye devam et!” diye seslendi De.

Luce güçlükle yutkunup atının ona rehberlik etmesine izin verdi. Bir şeyler oluyordu. Eğerinde kendisini daha hafif hissediyordu, sanki yer çekiminin üzerindeki gücü aniden azalmıştı ve De’nin ona olan inancı her şeye göğüs germesine yardım ediyordu. Bunun üstesinden gelebilirdi. Onunla kaçabilirdi. Yayına bir ok daha yerleştirip fırlattı ve sonra aynı şeyi tekrarladı. Kendisini korumak dışında kimseyi hedef almıyordu, yine de ona doğru ilerleyen o kadar çok asker vardı ki neredeyse tüm okları tükenmek üzereydi. Sadece iki tane oku kalmıştı.

“De!” diye bağırıldı.

Daniel neredeyse eğerinden tamamen kalkmıştı ve balatasıyla Shang askerlerinden birini etkisiz hale getirmeye çalışıyordu. De kanatlarını serbest bırakmamıştı ama öyleymiş gibi hareket ediyordu - tüy kadar hafif ama öldürücü biçimde yetenekliydi. Düşmanlarını öylesine temiz bir şekilde öldürüyordu ki ölümleri anlık ve olabildiğince acısızdı.

“De!” diye bu kez daha güçlü bir şekilde seslendi.

De onun sesini duyar duymaz, başını kaldırdı. Luce

eğerinde ona doğru eğilerek oklarının neredeyse tükendiğini gösterdi. De ona kancalı bir kılıç attı.

Luce kılıcı kabzasından yakaladı. Elinde hiç de tuhaf durmuyordu, sonra Shoreline’da aldığı eskrim derslerini hatırladı. İlk maçında, Lilith’i, tüm hayatı boyunca eskrim yapmış kılı kırk yaran, acımasız sınıf arkadaşını yenmişti.

Elbette bunu tekrar yapabiliirdi.

Tam o sırada savaşçılardan biri kendi atından onunkine atladı. Adamın ani ağırlığıyla oturduğu yerde sendeleyerek Luce çılgılık attı, fakat bir saniye sonra adamın boğazı kesildi ve bedeni yere düştü, Luce’un taze kana bulanmış kılıcı parlıyordu.

Göğsüne bir sıcaklık yayıldı. Tüm bedeni uğulduyordu. İleri doğru atılıp atını son hız sürmeye başladı, gittikçe hızlanıyordu, ta ki...

Tüm dünya bembeyaz olana dek.

Sonra her şey karardı.

En sonunda parlak renklerden oluşan bir patlama oldu.

Işığı engellemek için Luce elini kaldırdı ama ışık dışarıdan gelmiyordu. Altındaki at hâlâ dört nala koşuyordu. Hâlâ avcunun içinde tuttuğu kılıcı sağa sola savuruyor, askerlerin boğazlarına ve göğüslerine saplıyordu. Düşmanlar hâlâ ayaklarının dibinde can veriyordu.

Ama nedense Luce tam olarak orada değildi. Bir dizi görüntü zihnine hücum etti... Lu Xin’e ait olan ve Lu Xin’e ait olması imkânsız olan görüntüler.

Daniel’in basit köylü kıyafetleri içinde üzerinden uçtuğunu gördü... Ama bir saniye sonra göğsü çıplak ve uzun sarı saçlıydı... Ve aniden başında bir şövalye miğferi belirdi, siperini kaldırıp onu dudaklarından öptü... Fakat bunu

yapmadan önce şimdiki haline, zamanın içinde yolculuk yapmaya başlamadan önce Thunderbolt’ta ailesinin arka bahçesinde bıraktığı Daniel’a büründü.

Luce bunca zamandır aradığı Daniel’ın o olduğunu anladı. Ona doğru uzanıp ismini söyledi ama tam o sırada tekrar şekil değiştirdi. Ve sonra tekrar. Mümkün olduğunu sandığından çok daha fazla Daniel gördü, her biri bir öncekinden daha muhteşemdi. Büyük bir akordeon gibi birbirlerinin üstüne oturuyorlardı, her bir görüntü arkasındaki gökyüzünün ışığında kırılıp değişime uğruyordu. Burnunun biçimi, çene kemiğinin hattı, teninin rengi, dudaklarının şekli, her şey aynı anda değişime uğrayarak Luce’un görüş alanında belirip kayboluyordu. Gözleri her şey değişiyordu.

Menekşe rengi gözleri hep aynıydı. Ancak bu gözler Luce’un anlayamadığı ve anlamak istemediği korkunç bir şey gizliyordu.

Yoksa Daniel korkuyor muydu?

Aklında beliren görüntülerde, Daniel’ın gözlerindeki korku dolu ifade öylesine yoğundu ki Luce neredeyse onun o güzel gözlerinden bakışlarını kaçırmak istiyordu. Daniel kadar güçlü biri neden korkuyor olabilirdi ki?

Aklına sadece tek bir şey geliyordu: *Kendi ölümü.*

Luce tekrar tekrar kendi ölümlerinin montajını gördü. Alev almadan hemen önce, zamanın içindeki Daniel’ın gördüğü manzara buna benziyordu. Luce bu korkuyu onda daha önce de görmüştü. Bundan nefret ediyordu, çünkü her defasında birlikte geçirdikleri zamanın dolmak üzere olduğu anlamına geliyordu bu. Luce bu ifadeyi Daniel’ın tüm yüzlerinde görebiliyordu artık. Korku

zaman ve mekân dinlemeden tüm sonsuzluğa yayılmıştı. Birdenbire, daha fazlası olduğunu keşfetti:

Daniel, Luce ölümün başka bir karanlığına adımını atmak üzere olduğu için korkmuyordu. Onun canının yanmasından korkmuyordu.

Daniel *ondan* korkuyordu.

“Lu Xin!” De savaş alanından ona seslendi. Luce bulanık görüntülerin arasından onu görebildi. Net bir şekilde görünen tek şey oydu, çünkü etrafındaki her şey kör edici bir parlaklıkla yanıyordu. Ve Luce’un *içindeki* her şey de. Daniel’a duyduğu sevgi mi bu şekilde tutuşmasına neden oluyordu? Yoksa onu her defasında yok eden Daniel’ın değil, kendi tutkusu muydu?

“Hayır!” De ellerini ona doğru uzattı. Ama artık çok geçti.

Başı ağrıyan Luce, gözlerini açmak bile istemiyordu.

Bill geri dönmüştü. Zemin serindi ve Luce yine karanlığın içindeydi. Arkada bir yerlerde akan şelaleden sıçrayan su damlaları sıcak yanaklarını ıslatıyordu.

“Çok iyi idare ettin,” dedi Bill.

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin,” dedi Luce. “Bana nereye kaybolduğunu açıklamaya ne dersin?”

“Yapamam.” Bill tombul dudaklarını büzüp hiçbir şey söylemeyeceğini belli etti.

“Neden?”

“Kişisel sebepler.”

“Sorun Daniel mı?” diye sordu Luce. “Seni görebileceği için, öyle değil mi? Bana yardım ettiğini bilmesini istememenin bir sebebi olmalı.”

Bill gülümsedi. “Benim işlerim her zaman seninle ilgili

değil, Luce. Sorumlu olduğum başka şeyler de var. Ayrica son zamanlarda oldukça bağımsızlaştın. Belki de küçük anlaşmamızı sona erdirmenin vakti gelmiştir, kendi başının çaresine bakabilirsin. Bundan sonra neden bana ihtiyacın olsun ki?”

Luce onunla tartışamayacak kadar yorgundu ve hâlâ az önce gördüklerinin etkisi altındaydı. “Faydası yok.”

Bill’in içindeki tüm öfke hava kaçıran bir balon gibi kayboldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Ölmem Daniel’ın yaptığı herhangi bir şeyden kaynaklanmıyor. Bunun benim içimde olan bir şeyle ilgisi var. Belki onun sevgisi bunu açığa çıkarıyordur ama... Hepsi benim suçum. Bu lanetin bir parçası olmalı, fakat ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, ölmeden önce Daniel’ın gözlerinde beliren ifadenin her defasında aynı olduğu.”

Bill başını eğdi. “Şimdilik.”

“Onu mutlu etmekten çok üzüyorum,” dedi Luce. “Benden vazgeçmemiş olsa bile vazgeçmek zorunda. Bunu ona yapmaya artık devam edemem.”

Luce başını ellerinin arasına aldı.

“Luce?” Bill onun dizine oturdu. Onunla ilk tanıştığında ona gösterdiği tuhaf şefkat geri dönmüştü. “Bu kısır döngüyü sona erdirmek mi istiyorsun? Daniel’ın iyiliği için?”

Luce kafasını kaldırıp gözyaşlarını sildi. “Aynı şeyi tekrar tekrar yaşamayacağımı mı söylüyorsun? Bunun olması için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Eski benliklerinden birinin bedenine girdiğinde, her yaşamında ölmeden önce ruhunun ve her iki bedeninin

ayrıldığı bir an var. Her şey bir saniye içinde olup bitiyor.”

Luce gözlerini kıstı. “Sanırım bunu hissettim. Öleceğimi anladığım anda, ölmeden hemen önce, değil mi?”

“Aynen öyle. Yaşamlarının bir araya gelmesiyle ilgili. Tam o saniyede, lanetli ruhunu şimdiki bedeninden ayırmanın bir yolu var. Ruhunu oyarak bedeninden çıkarmak gibi. Bu, lanetinin getirdiği *yeniden dirilme elementini* geri dönüşü olmayacak bir biçimde ortadan kaldıracak.”

“Ama ben reenkarnasyon döngümün sonunda olduğumu, bu hayattan sonra başka bir bedende tekrar dirilmeyeceğimi sanıyordum? Vaftiz edilmediğim için. Çünkü hiçbir zaman...”

“Bunun bir önemi yok. Hâlâ o döngüye bağlısın. Şimdiki zamana döndüğünde, her an ölebilirsin...”

“Daniel’a olan sevgim yüzünden.”

“Elbette, öyle bir şey,” dedi Bill. “Şey. Tabii geçmişinle olan bağını koparmadığın sürece.”

“O halde, eski benliğimin bedeninden çıktığımda her zaman olduğu gibi ölecek...”

“Ve sen de daha önce olduğu gibi özgür kalacaksın, ancak bu kez ruhunu da ölüme terk etmiş olacaksın. Ve geri döneceğin beden de...” Luce’un omzunu dürttü. “Zamanın başlangıcından beri üzerinde dolaşan lanet olmadan yaşayacak.”

“Artık ölmek yok mu?”

“Bir binanın tepesinden atlamaz ya da bir katille birlikte bir arabaya binmez ya da bir kutu Unisom içmezsen ya da...”

“Anladım,” diyerek araya girdi Luce. “Ama bu...” Sesi-

nin titrememesi için uğraşıyordu. “Daniel’ın beni öptüğünde öldüğüm gibi olmayacak ya da...”

“Daniel *hiçbir şey* yapmayacak.” Bill söylediklerinden emin bir şekilde ona baktı. “Artık o seni kendine çekmeyecek. Kendi hayatına devam edeceksin. Muhtemelen sıkıcı bir adamla evlenip on iki çocuk doğuracaksın.”

“Hayır.”

“Sen ve Daniel o nefret ettiğiniz lanetten kurtulmuş olacaksınız. Özgür olacaksınız. Anlıyor musun? O da kendi yoluna devam edip mutlu olacak. Daniel’ın mutlu olmasını istemiyor musun?”

“Ama Daniel ve ben...”

“Daniel ve sen diye bir şey olmayacak. Pekâlâ, bu acı bir gerçek. Fakat bir düşün, artık onu incitmeyeceksin. Büyü biraz, Luce. Hayatta gençlik aşkıdan daha önemli şeyler var.”

Luce bir şeyler söylemek istercesine ağzını açtı ama sesinin titrediğini duymak istemiyordu. Daniel’ın olmadığı bir hayatı düşünemiyordu. Fakat şimdiki hayatına geri dönüp Daniel ile olmaya çalışmak onu öldürecekti. Bu laneti ortadan kaldırmak için elinden geleni denemişti, ancak cevap hâlâ ondan kaçmayı sürdürüyordu. Belki de böyle olması gerekiyordu. Bu fikir şu an ona çok korkunç geliyordu ama şimdiki hayatına geri döndüğünde Daniel’ı tanımıyor olarsa, o halde onu özlemeyecekti. Ve o da Luce’u özlemeyecekti. Belki de bu her ikisi için de daha iyiydi.

Hayır. Onlar ruh ikizleriydi. Ve Daniel onun hayatına aşktan çok daha fazlasını katmıştı. Arriane, Roland ve Gabbe’yi. Hatta Cam’i bile. Luce kendisi hakkında öğrendiği her şeyi - ne istediği, ne istemediği ve kendisini nasıl

savunacağını - onlara borçluydu. Daniel olmasaydı, asla Shoreline'da okumaz, Shelby ve Miles gibi gerçek dostlar edinemezdi. Peki ya Sword & Cross'a hiç gider miydi? Dünyanın neresinde olurdu? *Kim* olurdu?

Onsuz bir gün bile mutlu olması mümkün müydü? Başka birine âşık olabilir miydi? Luce bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Daniel'in olmadığı bir hayat ona renksiz ve sıkıcı geliyordu. Luce'un ikide bir geri dönüp durduğu tek parlak nokta hariç: *Ya Daniel'ı bir daha incitmek zorunda kalmazsa?*

"Bunu düşünmek istiyorum." Luce'un sesi fısıltıdan ibaretti. "Tekrar düşünmeliyim. Peki bu nasıl olacak?"

Bill arkasındaki küçük siyah kayıştan yavaşça uzun, gümüşü bir şey çıkardı. Luce daha önce bunu fark etmemişti. Bill'in uzattığı kör uçlu, gümüş oku görür görmez tanıdı.

Sonra Bill gülümsedi. "Hiç yıldız iğnesi görmüş müydün?"

ON SEKİZ

Yanlış Yönlendirme

Kudüs, İsrail

27 Nisan 2760

"Demek o kadar da kötü biri değilsin?" dedi Shelby Daniel'a.

Eski Kudüs nehrinin kıyısındaki çimenlerin üzerinde oturmuş Cennet'ten kovulan iki meleğin yollarını ayırdıkları ufka doğru bakıyorlardı. Gökyüzünde Cam'in az önce olduğu yerde altın tonlarında belli belirsiz bir iz kalmış ve hava çürümüş yumurta gibi kokmaya başlamıştı.

"Elbette, kötü biri değilim." Daniel elini serin suya daldırdı. Cam'in seçimini yaptığı anı izlemenin etkisiyle kanatları ve ruhu hâlâ sıcaktı. Onun için ne kadar da basitti. Ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde verilmiş bir karardı.

Ve her şeyin sebebi kalbinin kırılmış olmasıydı.

"Luce, Cam ve senin anlaşma yaptığınızı öğrenince yıkıldı. Hiçbirimiz sebebini anlayamadık." Shelby bu sözleri

doğrulamasını istercesine Miles'a baktı. "Nasıl anlayabilir-
dik ki?"

"Ondan bir şey gizlediğinizi sandık." Miles beysbol
şapkasını çıkarıp kafasını ovuşturdu. "Cam hakkında bil-
diğimiz tek şey onun kötü biri olduğuydu."

Shelby parmaklarını pençe gibi yaptı. "Tıslama, kükreme
ve benzeri şeyler."

"Tam anlamıyla saf olan çok az ruh vardır," dedi Da-
niel. "Cennet'te, Cehennem'de ya da Dünya'da." Başını
çevirip gökyüzünün doğusunda, kanatlarını açıp uçtuğun-
da Dani'nin bırakmış olabileceği gümüş tozu aradı. Hiçbir
şey yoktu.

"Özür dilerim," dedi Shelby. "Ama ikinizi kardeş olarak
düşünmek çok tuhaf."

"Hepimiz bir zamanlar aileydik."

"Evet, ama bu *çok uzun zaman* önceydi."

"Binlerce sene iki kişinin arasında olan şeyin sonsu-
za dek süreceğini sanıyorsunuz." Daniel kafasını salladı.
"Her şey değişim halinde. Zamanın başlangıcında Cam'le
birlikteydim ve zamanın sonuna dek onu göreceğim."

Shelby hayretle kaşlarını kaldırdı. "Cam'in taraf de-
ğiş-tireceğini mi düşünüyorsunuz? Sence tekrar ışığa mı döne-
cek?"

Daniel ayağa kalkmaya yeltendi. "Hiçbir şey sonsuza
kadar aynı kalmaz."

"Peki ya Luce'a karşı hissettiğin sevgi?" diye sordu Mi-
les.

Daniel olduğu yerde kaldı. "O da değişiyor. Luce bu de-
neyimden sonra daha farklı biri olacak. Umarım..." Hâlâ
çimenlerin üstünde oturan Miles'a bakınca, Daniel ondan

nefret etmediğini anladı. Düşüncesizce hareket etmiş olsa
da Nefilim sadece yardım etmeye çalışmıştı.

Daniel ilk kez kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını
gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi; yolculuğu boyunca ihti-
yacısı olan tüm yardımı eski benliklerinden almıştı. Ve şim-
di, nihayet Luce'a yetişmeye hazırды.

Neden hâlâ burada duruyordu?

"İkinizin eve dönme vakti geldi," dedi ve önce Shelby'ye
sonra Miles'a ayağa kalkmaları için yardım etti.

"Hayır," dedi Shelby ve Miles'ın ona uzattığı eli tuttu.
"Bir anlaşma yaptık. Luce'un iyi olduğunu bilene kadar
geri dönmeyeceğiz..."

"Fazla sürmeyecek," dedi Daniel. "Sanırım onu nerede
bulacağımı biliyorum ve orası ikinizin gidebileceği bir yer
değil."

"Hadi, Shel." Miles çoktan nehrin kıyısındaki zeytin
ağacının gölgesinde beliren Duyurucuyu aralamaya başla-
mıştı. Duyurucu ellerinde toplanıp dönmeye başladı ve bir
süreliğine biçimsiz kaldı, çarkın üstünden fırlamak üzere
olan çömlekçi kili gibiydi. Ama Miles gölgeyi dizginleyip
döndürerek oldukça büyük, siyah bir portal haline getirdi.
Duyurucuyu hafifçe araladı ve önden Shelby'nin gitmesi
için işaret etti.

"Bu işte iyiye gidiyorsun." Daniel da kendi gölgesinden
Duyurucusunu çağırmişti. Gölge önünde titriyordu.

Nefilimler kendi geçmiş deneyimleri yüzünden burada
olmadıklarından kendi zamanlarına geri dönebilmek için
bir Duyurucudan diğerine geçmek zorunda kalacaklardı.
Bu çok zor olacaktı ve Daniel yolculukları yüzünden değil
eve dönecekleri için onları kıskanıyordu.

"Daniel." Shelby Duyurucudan kafasını çıkardı. Etra-

fini saran gölgelerin arasında vücudu belli belirsizdi. “İyi şanslar.”

O ve Miles el sallayıp içeri girdiler. Gölge kendiliğinden kapanıp bir nokta kadar küçüldükten sonra ortadan kayboldu.

Daniel bunun olduğunu görmedi. O çoktan gitmişti.

Soğuk rüzgâr Daniel’in içine işliyordu.

Daha önceki seyahatlerinden daha hızlı bir şekilde asla geri döneceğini düşünmediği bir yere ve zamana dönmüştü.

“Hey,” diyen bir ses ona seslendi. “Boğuk ve kabaydı ama tam Daniel’in yanından geliyordu. “Yavaşla biraz, olur mu?”

Daniel sestən uzaklaştı. “Kimsin sen?” diyerek görünmez boşluğa seslendi. “Ortaya çık.”

Karşısında hiçbir şey belirmeyince, Daniel dalgalanan beyaz kanatlarını açtı - hem yavaşlamak hem de Duyurucunun içindeki davetsiz misafire meydan okumak istiyordu. Kanatlarının ısıltısı Duyurucunun içini aydınlattı ve Daniel içindeki gerginliğin biraz olsun azaldığını hissetti.

Tamamen uzattığı kanatları tünelin genişliği kadardı. Sivri uçları oldukça hassastı ve Duyurucunun nemli duvarlarına değdiğinde Daniel’in içini rahatsız edici buz bir his kaplıyordu.

Karşısındaki karanlıkta yavaşça bir figür belirdi.

Önce kanatları göründü: Küçük ve inceciklerdi. Sonra bedeni Daniel’in Duyurucusunu paylaşan küçük, solgun meleği görebileceği kadar renklendi. Daniel onu tanıdı-

yordu. Meleğin hatları bir bebeğinki kadar yumuşak ve masum görünüyordu. Basık tünelde, Daniel kanatlarını her çırtığında oluşan rüzgârın etkisiyle sarı saçları gümüş renkli gözlerine doğru savruluyordu. Çok genç görünüyordu ama elbette diğerleri kadar yaşlı olmalıydı.

“Sen de kimsin?” diye sordu Daniel. “Buraya nasıl girdin? Terazi sen misin?”

“Evet.” Masum ve çocuksu görünümüne rağmen meleğin kalın bir sesi vardı. Bir anlığına arkasına uzanınca Daniel orada bir şey sakladığını düşündü - belki de kendi türünün tuzağa düşürme aletlerinden biriydi - ama melek arkasına dönüp ensesindeki yarayı gösterdi. Terazi’nin yedi tane altın noktadan oluşan sembolünü. “Ben Terazi’yim.” Kalın sesi boğuk ve pıhtılaşmıştı. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Daniel dişlerini gıcırdattı. Terazi Daniel’in ona ya da her şeye karışmasına karşı hiç saygı duymadığını biliyor olmalıydı. Ama kibirli davranışlarından ve düşen melekleri sürekli tek bir tarafa çekmeye çalışmalarından ne kadar nefret ettiğinin önemi yoktu. İsteklerini yerine getirmesi gerekiyordu. Bu Terazi’nin tuhaf bir yanı vardı, fakat Duyurucusuna ondan başka kim girebilirdi ki?

“Acelem var.”

Melek sanki bundan haberi varmışçasına kafasını salladı. “Lucinda’yı mı arıyorsun?”

“Evet,” deyiverdi Daniel. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Var.” Melek kafasını salladı. “Çıkışı ıskaladın.” Aşağıyı, Daniel’in az önce geldiği dikey tüneli işaret etti. “İşte orada.”

“Hayır...”

“Evet.” Melek gülümseyerek küçük sivri dişlerini gös-

terdi. “Bekleyip izleriz. Duyuruculardan kimlerin geçtiğini ve nereye gittiklerini görürüz.”

“Duyurucuların polisliğini yapmanın Terazi’nin yetki alanına girdiğini bilmiyordum.”

“Bilmediğin çok şey var. Luce’un buradan geçişi monitörümüze takıldı. Şimdiye kadar oldukça ilerlemiş olmalı. Onun peşinden gitmelisin.”

Daniel doğruldu. Terazi Duyurucular arasında görme yetisine sahip olan tek melekti. Ve Terazi üyelerinden birinin Luce’un yolculuğunu görmesi mümkündü.

“Neden onu bulmam için bana yardım ediyorsun?”

“Ah, Daniel.” Melek kaşlarını çatı. “Lucinda senin kaderinin bir parçası. Onu bulmanı istiyoruz. Doğana sadık kalıp...”

“Cennet’le birlik olmamı istiyorsunuz?” diye homurdandı Daniel.

“Yavaş yavaş.” Melek kanatlarını yanlarına indirdi ve tünelin içinde ilerledi. “Ona yetişmek istiyorsan,” dedi kalın sesiyle. “Sana yolu gösterebilirim. Bağlantı noktalarının nerede olduğunu biliyorum. Geçmiş zamanların dokuları arasında bir portal açabilirim.” Sonra kısık bir sesle ekledi: “Koşulsuz şartsız.”

Daniel ne yapacağını şaşırmıştı. Cennet’teki savaştan beri Terazi onun için bir karın ağrısından ibaretti, ancak azından amaçları belliydi. Cennet’e dönmesini istiyorlardı. Hepsi buydu. Onu Luce’a götürürlerse bunun olabileceğini düşündüklerini sanıyordu Daniel.

Belki de melek haklıydı. Her şey yavaş yavaş olmalıydı. Tek düşündüğü Luce’tu.

Meleğin yaptığı gibi kanatlarını iki yanına indirdi ve

vücudunun karanlıkta ilerlediğini hissetti. Meleğin yanına vardığında durdu.

Melek işaret etti. “Lucinda şuraya adımını attı.”

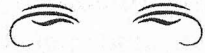
Gölgeli yol Daniel’in az önce geçtiği yolun paralelindeydi. Daniel’in daha önce gitmeyi düşündüğü yoldan daha doğru ya da yanlış görünmüyordu.

“İşe yararsa,” dedi. “Sana borçlu olurum. İşe yaramazsa, senin peşine düşerim.”

Melek hiçbir şey söylemedi.

Ve böylece Daniel hiç bakmadan gölgeye adımını attı, rüzgâr kanatlarını yaladı, aniden güçlenen akıntı onu hızlandırdı ve arkasında bir yerlerde belli belirsiz bir kahkaha sesi duyuldu.

ON DOKUZ

Fani Dünya

Memphis, Mısır

Peret - "Ekim Zamanı"

(Sonbahar, yaklaşık olarak milattan önce 3100)

"Hey sen, oradaki." Luce Duyurucunun eşiğini geçerken biri seslendi. "Şarabımı istiyorum. Kayık tabakta, Köpeklerimi de getir. Hayır, aslanlarımı. Hayır, her ikisini de."

Kaymaktaşı duvarları ve kalın sütunlarıyla yüksek tavanı destekleyen geniş, beyaz bir odadaydı. Kızarmış et kokusu havaya sinmişti.

Odanın öteki ucundaki antilop derisiyle süslenmiş yüksek platform dışında içerisi boştu. Platformun üzerinde mermerden oyulmuş devasa bir taht vardı, zümrüt yeşili yumuşak yastıklar ve birbirine kenetlenen fildişiyle dekore edilmişti.

Tahtta oturan adam - gözleri sürmeli, çıplak göğsü kaslı ve dişleri altın kaplamaydı, parmaklarına bir sürü mücevher takmıştı ve saçları simsiyahtı - onunla konuşuyordu. Elinde papirüs tutan ince dudaklı, mavi pelerinli kâtipten bakışlarını çekti ve iki adam da Luce'a bakmaya başladı.

Luce boğazını temizledi.

"Evet, *Firavun hazretleri*," diye kulağına fısıldadı Bill. "Evet, *Firavun*, de."

Uçsuz bucaksız odanın öteki tarafından, "Evet, *Firavun*!" diye bağırdı Luce.

"Güzel," dedi Bill. "Şimdi sıvış!"

Gölgeli bir kapıya doğru geri geri giden Luce, kendisini durgun bir havuzu çevreleyen iç avluda buldu. Hava serindi ama yakıcı güneş, patika boyunca saksılarda dizili olan tüm nilüferleri kurutmuştu. Avlu geniş ama ürkütücüydü, tüm alan Luce ve Bill'e kalmıştı.

"Buranın tuhaf bir yanı var, değil mi?" Luce duvarlara yakın durmaya çalıştı. "Firavun aniden odada belirdiğimi görünce telaşa bile kapılmadı."

"O insanları *fark etmekle* uğraşmayacak kadar önemli biridir. Göz ucuyla birini gördü ve o kişinin patronluk taslayacağı biri olduğuna karar verdi. Hepsi bu. Üzerinde iki bin sene sonrasına ait Çin'e özgü savaş kıyafeti taşıyor olmana aldırış etmemesiyle aynı şey," dedi Bill parmaklarını sıklatarak. Avlunun köşesindeki gölgeli bir boşluğu işaret etti. "Buradan bir yere ayrılma, sana *bu dönemin modasına uygun* giyebileceğin bir şey getireceğim."

Luce, Shang kralının ağır zırhını çıkarmaya fırsat bulamadan, Bill basit, beyaz bir Mısırlı elbisesiyle geri dönmüştü bile. Luce'un deri kıyafetlerini çıkarmasına yardım edip elbiseyi başından geçirdi. Bir omzunu örten elbise

belinin etrafına bağlanarak ayak bileklerinin birkaç santim yukarısında biten dar bir etek halinde aşağı iniyordu.

“Unuttuğun bir şey olabilir mi?” dedi Bill tuhaf bir şekilde.

“Ah.” Luce Shang’ın zırhına uzanıp kör uçlu yıldız iğnesini çıkardı. İğne, sandığından çok daha ağırdı.

“Ucuna henüz dokunma!” dedi Bill ve sonra yıldız iğnesinin ucunu kumaşla sarıp bağladı. “Henüz değil.”

“Sadece meleklerle zarar verebileceğini sanıyordum.” Luce başını eğdi, Sürgünlerle olan savaşı, okun Callie’nin kolundan tek bir sıyrığa bile neden olmadan sekmesini ve Daniel’in okun bulunduğu alandan olabildiğince uzak durmasını söylediğini hatırladı.

“Sana bunu kim söylediye, tam olarak gerçeği söylememiş,” dedi Bill. “Ok ölümsüzleri etkiliyor. Senin de içinde ölümsüz olan bir parça var - lanetli olan kısmın, ruhun. Burada öldüreceğin kısım bu, unuttun mu? Böylece ölümlü yarın, Lucinda Price, yoluna devam edip normal bir hayat yaşayabilecek.”

“Ruhumu öldürürsem,” dedi Luce yıldız iğnesini yeni elbisesinin altına saklarken. “Buna hâlâ karar vermiş değilim...”

“Anlaştığımızı sanıyordum.” Bill yutkundı. “Yıldız iğneleri çok değerlidir. Anlaşmamış olsaydık onu sana vermezdim...”

“Hadi Layla’yı bulalım.”

Rahatsızlık verici olan sadece sarayın ürkütücü sessizliği değildi - Luce ve Bill’in arasında garip bir şey vardı. Ona gümüş oku verdiğinden beri birbirlerinin yanındayken gergindiler.

Bill derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Eski Mısır’dayız. Baş-

kent Memphis’teki ilk hanedanlık dönemi. Şu an zamanın oldukça gerisindeyiz, Luce Price dünyayı muhteşem varlığıyla şereflelendirmeden beş bin yıl öncesinde.”

Luce gözlerini devirdi. “Eski benliğim nerede?”

“Neden tarih dersi vermeye kalkıyorum ki?” dedi Bill kendi kendine. “Tek bilmek istediği eski benliğinin nerede olduğu. O kadar bencilsin ki bu neredeyse iğrenç.”

Luce kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Ruhunu öldürecek olsaydın, fikrini değiştirmeye fırsatın olmadan bir an önce her şeyin olup bitmesini isterdin sanırım.”

“Peki, karar verdin mi?” Bill nefes nefese kalmış gibiydi. “Ah, hadi ama Luce. Bu birlikte son maceramız. Eski günlerin hatrına detayları bilmek isteyeceğini düşünmüştüm. Buradaki hayatın içlerinde en romantik olanıydı.” Omzuna konup hikâye anlatır gibi bir havaya büründü. “Layla isimli bir kölesin. Her şeyden korunaklı ve yalnız - sarayın duvarlarının dışına bir kez olsun çıkmadın. Ancak bir gün, ordunun yakışıklı yeni komutanı içeri girdi - bil bakalım o kimdi?”

Luce zırh yığınına duvardaki oyuga bırakıp yavaşça havuzun kenarına giderken Bill yanında uçuşmaya devam etti.

“Sen ve cesur Donkor - ona sadece Don diyelim - birbirinize âşık oldunuz, tek bir acı gerçek dışında her şey toz pembe. Don firavunun huysuz kızı Auset ile nişanlı. Ne kadar dramatik değil mi?”

Luce içini çekti. Her zaman bir sorun oluyordu. Buna bir son vermesi için başka bir sebep daha. Daniel sırf Luce’la birlikte olabilmek için dünyevi bir bedene sıkışıp kalmamalı, gereksiz ölümlü dramlarıyla uğraşmamalıydı. Onun için bu hiç de adil değildi. Daniel çok uzun zaman-

dır acı çekiyordu. Belki de Luce buna gerçekten son verebilirdi. Layla'yı bulup bedenine girecekti. Ve sonra Bill ona lanetli ruhunu nasıl öldüreceğini söyleyecekti ve Luce Daniel'a özgürlüğünü verecekti.

Suratını asmış uzun avluda dolaşıyordu. Havuza yakın olan patikanın etrafını dolaştığında, belinde birinin parmaklarını hissetti.

"Yakaladım seni!" Luce'u tutan kız uzun boylu ve kaslıydı, onca makyajın altında ateşli ve dramatik yüz hatlarına sahipti. Kulaklarında en az on tane altın halka küpe, boyunda ise değerli taşlarla süslü ağır altın bir kolye vardı.

Firavunun kızı.

"Ben..." Luce bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Tek kelime etmeye bile kalkma!" diye bağırdı Auset ona. "Zavallı sesin kulak zarımı rahatsız ediyor. Muhafız!"

İri yarı bir adam belirdi. Uzun, siyah bir at kuyruğu ve Luce'un bacaklarından daha kalın kolları vardı. Elinde ucu keskin bakırla kaplı tahta bir mızrak tutuyordu.

"Onu tutukla," dedi Auset.

"Emredersiniz, Majesteleri," dedi muhafız. "Hangi sebepten ötürü, Majesteleri?"

Bu soru üzerine firavunun kızının içinde kızgın bir alev belirdi. "Hırsızlık. Kişisel eşyalarımı çalmaktan."

"Heyet bu konuda bir karara varana dek onu zindana atacağım."

"Bunu bir kez daha yaşadık," dedi Auset. "Ama işte burada, engerek yılanı gibi dilediğince dolaşıyor. Onu asla kaçamayacağı bir yere kapatmalıyız."

"Birini onu sürekli izlemek üzere görevlendiririm..."

"Hayır, bu yetmez." Auset'in yüzünde şeytani bir ifade

belirdi. "Bu kıızı bir daha görmek istemiyorum. Onu bü-yükbabamın mezarına atın."

"Ama, Majesteleri, baş rahipten başka kimse..."

"Dediğimi yap, Kafele," dedi Auset gülümseyerek. "Onu girişteki merdivenlerin altına at ve kapıyı arkasından kilitle. Baş rahip bu gece mezarı kapatma törenine gittiğinde, mezar soyguncusunu görecektir ve ona uygun bir ceza verecektir." Luce'un yanına gidip alaycı bir ses tonuyla ekledi: "Kraliyet ailesinden bir şey çalmaya kalkanların başına ne geldiğini öğreneceksin."

Don. Auset, Layla'nın Don'u çalmaya kalktığını ima ediyor olmalıydı.

Luce, önce Layla'nın bedenine girme şansı elde ettiği sürece, onu bir yere kapatıp anahtarı bir yere fırlatmalarını umursamazdı. Yoksa Daniel'ı nasıl özgür bırakacaktı? Bill bir plan düşünürken pençelerini dudaklarına vurarak havada uçuşuyordu.

Muhafız belindeki çantadan bir çift pranga çıkardı ve demir zincirleri Luce'un bileklerine bağladı.

"Ben ilgilenirim," dedi Kafele ve uzun zincirin bir ucundan tutup onu arkasında çekistirmeye başladı.

"Bill!" diye fısıldadı Luce. "Bana yardım etmelisin!"

Luce avluda çekistirilirken, "Bir şeyler düşünüyoruz," diye fısıldadı Bill. Auset'in ürkütücü şekilde güzel görünen kocaman taş bir heykelinin bulunduğu karanlık bir koridora saptılar.

Kafele, kendi kendine konuşan Luce'a dönüp baktığında, adamın yüzünün önüne düşen uzun siyah saçları Luce'a bir fikir verdi.

Adam olacakları asla beklemiyordu. Luce zincirli ellerini kaldırıp sertçe adamın saçlarına doladı ve tırnakları-

nı başına geçirdi. Bağırılmaya başlayan adam geriye doğru sendeledi, kafa derisi kanıyordu. Sonra Luce var gücüyle dirseğini adamın midesine geçirdi.

Adam homurdanarak iki büklüm oldu. Elindeki mızrak yere düştü.

“Şu prangayı çıkarabilir misin?” diye homurdandı Luce Bill’e.

Hilkat garibesi kaşlarını kaldırdı. Prangaya küçük, siyah bir şimşek çakmasıyla zincirler gözden kayboldu. Az öncesine kadar pranganın takılı olduğu yerde Luce’un teni kızarmıştı ama en azından artık özgürdü.

“Hah,” dedi çıplak bileklerine bakarken. Mızrağı yerden aldı ve Kafele’nin boynuna saplamak için hemen arkasına döndü.

“Senden bir adım ileride, Luce,” diye seslendi Bill. Luce dönüp baktığında Kafele’yi Auset’in taştan heykelinin etrafına bileklerinden prangalanmış bir halde sırtüstü yerde yatarken buldu.

Bill ellerini üzerine sildi. “Takım çalışması diye buna derim.” Suratı bembeyaz olan muhafıza baktı. “Acele etsek iyi olacak. Yakında bağırılmaya başlar. Benimle gel.”

Bill hızla Luce’u karanlık koridorda yönlendirerek kumtaşı merdivenlerden yukarı çıkıp teneke lambalarla aydınlatılmış ve kilden yapılmış şahin ve hipopotam figürlerinin dizili olduğu başka bir koridordan geçirdi. İki muhafız koridora saptı, fakat Luce’u görmelerine fırsat vermeden, Bill onu sazdan perdeyle örtülü bir kapıya doğru itti.

Luce kendisini bir yatak odasında buldu. Bir araya getirilmiş papirüs köklerine benzer şekilde oyulmuş taş sütunlar alçak tavanı destekliyordu. Fildişiyle süslenmiş tahta bir sandalye, ahşaptan oyulmuş ve altın yapraklarıyla

boyalı olduğu için parlayan küçük yatağın tam karşısındaki açık pencerenin yanında duruyordu.

“Şimdi ne yapacağım?” Koridordan geçen birinin içeri bakma ihtimaline karşı Luce sırtını duvara dayadı. “Neredeyiz?”

“Burası komutanın odası.”

Luce, Bill’in Daniel’i kastettiğini anlayana kadar, kadının biri sazdan perdeyi aralayıp içeri girdi.

Luce ürperdi.

Layla’nın üzerinde Luce’un üzerindeki dar kesimli elbiseye benzer beyaz bir elbise vardı. Gür saçları dümdüz ve parlaktı. Bir kulağının arkasına beyaz şakayık sıkıştırmıştı.

Büyük bir üzüntüyle Luce, Layla’nın tahta tuvalet masasına doğru süzülüp siyah reçine tepside taşıdığı teneke kutudan lambaya yağ döküşünü izledi. Bu Luce’un ziyaret ettiği son yaşamıydı, her şeyin sona ermesi için ruhuna veda edeceği son bedendi.

Layla lambaları yatağın kenarına koymak için döndüğünde Luce’u fark etti.

“Merhaba,” dedi kısık ve boğuk bir sesle. “Birini mi arıyorsun?” Sürmeli gözleri Auset’inkinden çok daha doğal görünüyordu.

“Evet, birini arıyorum.” Luce vakit kaybetmek istemiyordu. Kızın bileğine doğru uzandığı sırada, Luce’un omzunun üzerinden kapıya doğru bakan Layla’nın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. “Kimdi o?”

Luce arkasına dönüp baktığında Bill’i gördü. Bill’in gözleri kocaman açılmıştı.

“Onu...” Luce şaşkınlıkla Layla’ya bakıyordu. “Görebiliyor musun?”

“Hayır!” dedi Bill. “Koridordaki ayak seslerini kastediyor. Acele et, Luce.”

Luce önüne dönüp eski benliğinin sıcak elini tuttu, yağ kutusu yere düştü. Layla hayretle geri çekilmeye çalıştı ama her şey o sırada oldu.

Luce’un midesinde bir çukur açılıyormuş gibi hissetmesi artık neredeyse tanıdıktı. Oda dönmeye başladı, görüş alanında netliğini koruyan tek şey karşısındaki kızdı. Kapkara saçları, bal rengi benekleri olan gözleri ve yanaklarını kızartan aşkı. Puslu bir şekilde, Luce gözlerini kırıştırdı, Layla da gözlerini kırıştırdı ve sonra...

Zemin sabitleşti. Luce ellerine baktı. Layla’nın ellerini gördü. Titriyorlardı.

Bill gitmişti. Ama haklıydı: Koridordan ayak sesleri geliyordu.

Luce teneke yağ kutusunu almak için yere eğildi, sonra lambalara yağ doldurmak için kapıdan uzaklaştı. Kapının önünden her kim geçerse geçsin, işinden başka bir şeyle meşgul olmadığını görmesi onun için en iyisiydi.

Arkasındaki ayak sesleri kesildi. Parmak uçlarının sıcak dokunuşları kollarından yukarı çıkarken güçlü bir göğsün sırtına bastırıldığını hissetti. *Daniel*. Arkasına dönmesine gerek kalmadan ısıltısını hissedebiliyordu. Kollarını beline dolayıp yumuşak dudaklarını ensesinde gezdirdi ve tam kulağının altına geldiğinde durdu.

“Seni buldum,” diye fısıldadı.

Luce yavaşça kollarının arasında arkasına döndü. Onu görür görmez nefesi kesildi. Elbette, hâlâ Daniel’dı, fakat teni yoğun aromalı sıcak çikolata gibiydi ve dalgalı siyah saçları kısaydı. Üzerinde sadece kısa bez peştemali, deri

sandaletleri ve boynunda gümüş bir boyunluk vardı. Menekşe renkli gözleri üzerindeydi, mutlu görünüyordu.

O ve Layla birbirlerine sırlıslıkla âşıklardı.

Luce yanağını Daniel’in göğsüne yaslayıp onun kalp atışlarını saymaya başladı. Bunu son kez mi yapıyordu, onu son kez mi bağrına basıyordu? Luce doğru şeyi yapmak üzereydi - Daniel için *doğru* olanı. Ama yine de bunu düşünmek canını acıtıyordu. Onu çok seviyordu! Bu yolculuktan herhangi bir şey öğrendiyse, o da Daniel Grigori’yi ne kadar çok sevdiğiydi. Bu kararı vermek zorunda kalması hiç adil değildi.

Ama işte buradaydı.

Eski Mısır’da.

Daniel ile birlikte. Son kez. Onu özgür bırakmak üzereydi.

Daniel, saçlarının ortasını öperken Luce’un gözleri dolmuştu.

“Veda etme fırsatımızın olacağından emin değildim,” dedi. “Nubia’daki savaşa gitmek için bu öğlen saraydan ayrılıyorum.”

Luce başını kaldırdığında, Daniel onun ıslak yanaklarını ellerinin arasına aldı. “Layla, ekim zamanından önce gelmiş olurum. Lütfen ağlama. Çok geçmeden hep yaptığın gibi gece yarısı odama yine nar tabaklarıyla gizlice geleceksin. Söz veriyorum.”

Luce titreyerek derin bir nefes aldı. “Güle güle, aşkım. Güle güle.”

“Şimdilik.” Yüz hatları ciddiydi. “Şimdilik, güle güle.”

Luce kafasını salladı. “Şimdilik aşkım, şimdilik.”

Saz perde aralandı. Bir grup mızraklı muhafızın odaya girmesiyle Layla ve Don birbirlerinden ayrıldılar. Adam-

ların başında Kafele vardı, oldukça öfkeli görünüyordu. “Kızı alın,” dedi Luce’u işaret ederek.

Muhafızlar Luce’un etrafını sararken, “Neler oluyor?” diye bağırdı Daniel. “Size durmanızı emrediyorum. Onu bana verin.”

“Üzgünüm, komutanım,” dedi Kafele. “Firavunun emri bu şekilde. Şimdiye kadar anlamış olmanız gerekirdi... Firavunun kızı mutlu olmadığına Firavun da mutlu olmaz.”

Luce’u götördükleri sırada Daniel bağırmaya başladı. “Seni kurtaracağım, Layla! Seni bulacağım!”

Luce bundan emindi. Her zaman böyle olmuyor muydu? Tanışıyorlar, Luce’un başı belaya giriyor ve o bir anda karşısında belirip onu kurtarıyordu - asırlar boyunca hep böyle olmuştu, melek son anda devreye girip onu kurtarıyordu. Bunu düşünmek bile yorucuydu.

Ama bu kez karşısına çıktığında, Luce yıldız iğnesiyle hazır bekliyor olacaktı. Bu düşünce içine saf bir acının yayılmasına neden oldu. Yine gözleri dolmak üzereydi ama yutkunarak kendisine engel oldu. En azından ona veda edebilmişti.

Muhafızlar onu bitmek tükenmek bilmeyen koridorlardan geçirerek dışarıya, yakıcı güneşin altına çıkardılar. Eşit olmayan taş parçalarından yapılmış sokaklarda yönlendirerek kemerli devasa bir kapıdan geçirdiler, kerpiç evlerin ve ışıldayan bereketli çiftlikleri arkalarında bırakarak şehrin dışına çıktılar. Onu kocaman altın bir tepeye doğru sürüklüyorlardı.

Ancak yeterince yaklaştıklarında, Luce onun insan yapımı bir yapı olduğunu fark etti. Layla’nın zihni korkuyla dolduğu anda buranın ölümler şehri olduğunu anladı. Tüm

Mısırlılar buranın son firavun, Meni’nin mezarı olduğunu bilirdi. Soyluların gömülü olduğu bu yere birkaç kutsal rahip - ve ölümler - dışında hiç kimse yaklaşmaya cesaret edemezdi. Büyüler ve sihirli sözlerle korunuyordu, bazıları bir sonraki hayatlarına yaptıkları yolculuklarında ölümleri sakinleştirmek içindi, bazıları ise mezara yaklaşmaya cesaret eden yaşayanları uzakta tutmak içindi. Onu oraya doğru sürükleyen muhafızlar bile yaklaştıkça gerginleşmişlerdi.

Çok geçmeden pişirilmiş çamur tuğlalarından yapılmış piramit biçimli bir mezara girdiler. İri yarı iki muhafız haricinde hepsi dışarıda kaldılar. Kafele Luce’u karanlık bir kapıdan içeri sokup daha da karanlık merdivenlerden aşağı doğru itti. Arkalarından takip eden diğer muhafız yolu aydınlatmak için elinde bir meşale taşıyordu.

Meşalenin ışığı duvarlarda titriyordu. Duvarlar hiyerogliflerle süslüydü ve arada sırada Layla’nın gözleri firavunun ruhunun ölümden sonraki yolculuğunda tek parça olarak kalmasına yardım etmesi için Tait’e, dokuma tanrıçasına yazılan dualara ilişiyordu.

Her birkaç adımda bir sahte kapıların önünden geçiyorlardı - duvarların içindeki derin taş boşluklardan. Luce içlerinden bazılarının bir zamanlar hanedan üyelerinin mezarlarına giden yollar olduğunu fark etti. Ancak hiçbir ölümlünün geçememesi için artık taş ve çakıllarla kapatılmışlardı.

Yolları gittikçe serinleyip kararıyordu. Havada belli belirsiz bir ölüm kokusu vardı. Koridorun sonundaki açık kapı boşluklarından birine vardıklarında, elinde meşale taşıyan muhafız daha fazla ilerlemeyi reddetti. “Bu kızın masumiyeti yüzünden tanrıların beni lanetlemesine izin

vermeyeceğim.” Böylece Kafele tek başına kaldı. Kapıyı kapalı tutan taş kilidi zorla itince, dışarı sirkeyi andıran sert bir koku yayıldı.

“Artık kaçma umudun var mı?” diye sorduktan sonra kollarındaki prangaları çıkarıp onu içeri itti.

Ağır taş kapı arkasından kapanıp kilidi yerine otururken, “Evet,” diye fısıldadı Luce kendi kendine. “Tek bir umudum var.”

Zifiri karanlıkta tek başınaydı ve soğuk tenine işliyordu.

Sonra bir şey çatırdadı - taşın üstüne düşen ses oldukça tanıdıktı - ve odanın ortasında küçük bir ışık belirdi. Işık, Bill’in ellerinin arasındaydı.

“Merhaba.” Odanın kenarına doğru uçup alev topunu avcunun içinden mor ve yeşile boyalı taş bir lambaya bıraktı. “Tekrar karşılaştık.”

Luce’un gözleri karanlığa alışırken, ilk fark ettiği şey duvarlardaki yazılar oldu. Duvarlar koridorlardaki gibi hiyerogliflerle süslüydü, ancak bu kez dualar firavunaydı. “Bozulma. Çürüme. Ölümsüz Yıldızlara doğru yol al.” Altın paralar ve ıslıl ıslıl turuncu mücevherlerle dolu oldukları için kapanmayan sandıklar vardı. Karşısında obelisklerden oluşan devasa bir koleksiyon duruyordu. Yaklaşık on tane mumyalanmış kedi ve köpek onu süzüyordu.

İçerisi kocamandı. Luce yatak odası takımının etrafından dolaşp kozmetiklerle dolu tuvalet masasının yanına gitti. Üzerinde iki başlı yontulmuş bir yılan paleti vardı. Birbirine dolanan boyunları siyah taşın üstünde parlak mavi göz farını tutan bir boşluk oluşturunuyordu.

Bill Luce’un farı eline alışı izledi. “Öbür dünyada da güzel görünmek lazım.”

Bill, bir önceki firavunun ürkütücü bir şekilde gerçekçi görünen heykelinin başında oturuyordu. Layla’nın zihni Luce’a, bu heykelin firavunun *ka’sını*, *ruhunu* simgelediğini ve mezarını izlediğini söyledi - gerçek firavun heykelin arkasında mumyalanmış olarak yatıyordu. Kireçtaşı lahitin içinde iç içe ahşap tabutlar olmalıydı; en ufak ve en içte kalan tabutta ise mumyalanmış firavun yatıyordu.

“Dikkat et!” dedi Bill. Luce ellerini küçük tahta bir sandığa dayadığını fark etmemişti bile. “O sandığın içinde firavunun iç organları var.”

Luce geri çekilip yıldız iğnesini elbisesinin altından çıkardı. Yukarı kaldırdığında, ucu parmaklarını ısıttı. “Bu gerçekten işe yarayacak mı?”

“Eğer dikkat eder ve söylediklerimi yaparsan, evet,” dedi Bill. “Ruhun senin bedeninin tam ortasında bulunuyor. Ona ulaşmak için oku göğsünün tam ortasına saplaman lazım, tam o kritik anda, Daniel’in seni öptüğü ve bedeninin ısınmaya başladığını hissettiğin anda. Bunu yaparsan, sen, yani Lucinda Price her zaman olduğu gibi eski benliğinin içinden çıkacaksın, fakat lanetli ruhun Layla’nın bedenine hapsolup tutuşacak ve tamamen yok olacak.”

“Ben... Korkuyorum.”

“Korkma. Apandisitini aldırma gibi bir şey. Lanetli kısmın olmadan daha iyi bir hayatın olacak.” Bill boş gri bileğine baktı. “Saatine göre, Don her an burada olabilir.”

Luce gümüş oku ucu göğsüne gelecek şekilde tuttu. Burgulu gövdesine dokununca parmakları karıncalandı. Gerginlikten elleri titriyordu.

“Sakin ol.” Bill’in hevesli sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

Luce dikkat etmeye çalışıyordu ama kalp atışları kulak-

larında zonkluyordu. Bunu yapmak zorundaydı. *Mecburdu.* Daniel için. Sırf onun yüzünden üstlendiği cezadan onu özgür kılmak için.

“Vakti geldiğinde bunu çok daha hızlı yapmak zorundasın, yoksa Daniel seni mutlaka durdurur. Ruhuna hızla sapla. Bir şeyin gevşediğini ve bir serinlik hissedeceksin, sonra, *bam!*”

“*Layla!*” Don karşısında belirdi. Arkasındaki kapı hâlâ kilitliydi. Nereden gelmiş olabilirdi?

Yıldız iğnesi Luce’un elinden yere düştü. Luce onu hemen yerden kapıp elbisesinin altına soktu. Bill gitmişti. Ama Don - Daniel tam olmasını istediği yerdeydi.

“Burada ne arıyorsun?” Onu gördüğüne şaşırılmış gibi yapmak zorunda olduğu için sesi zorlanıyordu.

Daniel onu duymuş gibi görünmüyordu. Hızla ona doğru gidip onu kollarının arasına aldı. “Hayatını kurtarıyorum.”

“İçeri nasıl girdin?”

“Bunu düşünme. Hiçbir ölümlü, hiçbir taş parçası bizim aşkımıza karşı gelemmez. Seni her zaman bulurum.”

Daniel’in çıplak bronz kollarındayken Luce’un anında kendisini güvende hissetmesi gerekirdi. Ama yapamadı. Kalbi halsiz ve soğuktu. Bu basit mutluluk, bu güçlü güven duygusu, her hayatında Daniel’in ona karşı gösterdiği sevgi dolu davranışlar... Hepsi şu an ona işkence ediyordu.

“Korkma,” diye fısıldadı Daniel. “Sana bu hayattan sonra neler olacağını söylememe izin ver, aşkım. Geri geleceksin, tekrar dirileceksin. Yeniden doğuşun güzel ve gerçek olacak. Her defasında bana geri döneceksin...”

Lambanın titreyen ışığında menekşe rengi gözlerini ışıldadı. Vücudu öylesine sıcaktı ki.

“Ama *her defasında* ölüyorum.”

“Ne?” Daniel başını eğdi. Dış görünüşü ona yabancı olduğunda bile Luce onun yüzünde beliren ifadeleri çok iyi tanıyordu - örneğin anlamasını beklemediği bir şeyi söylediğinde beliren o neşeli ifadeyi. “Bunu nasıl... Boş ver. Önemi yok. Asıl önemli olan şey tekrar birlikte olacağımız. Her zaman birbirimizi bulacağız, ne olursa olsun birbirimizi hep seveceğiz. Seni asla bırakmayacağım.”

Luce taş basamaklarda dizlerinin üstüne çöküp yüzünü elleri arasına gömdü. “Buna nasıl dayanabildiğini bilmiyorum. Aynı üzüntüye, tekrar tekrar...”

Daniel onu yerden kaldırdı. “Aynı mutluluk...”

“Her şeyi öldüren aynı alevler...”

“Her şeyi yeniden canlandıran aynı tutku. Bilemezsin. Ne kadar müthiş olduğunu hatırlamıyorsun...”

“Her şeyi gördüm. Biliyorum.”

İşte şimdi Luce’un dikkatini çekmişti. Ona inanıp inanamaması gerektiğine emin değildi ama en azından Daniel onu dinliyordu.

“Ya bazı şeylerin değişmesi için hiç umut yoksa?” diye sordu Luce.

“Tek umut var. Bir gün bunu atlatacağın. Bu gerçek devam etmemi sağlayan tek şey. Senden asla vazgeçmeyeceğim. Sonsuza kadar sürse bile.” Baş parmağıyla Luce’un gözyaşlarını sildi. “Seni her yaşamında ve ölümünde tüm kalbimle seveceğim. Sana olan aşkım dışında hiçbir şeye bağlı değilim.”

“Ama bu çok... Senin için çok zor değil mi? Hiç düşünmedin mi...”

“Bir gün aşkımız bu kara döngüyü yenecek. Bunu bilmek benim için çok değerli.”

Luce kafasını kaldırıp baktığında Daniel’in gözlerinde ışıldayan sevgiyi gördü. Daniel söylediklerine inanıyordu. Tekrar tekrar acı çekmeyi umursamıyordu. Dayanacak, onu tekrar tekrar kaybedecek ve bir gün her şeyin sona ereceği umuduna tutunacaktı. Bunun kaderinde olduğunu biliyordu ama yine de denemekten vazgeçmeyecekti.

Daniel’in ona, ikisine olan bağlılığı Luce’un vazgeçtiğini sandığı yanını duygulandırdı.

Yine de karşı çıkmak istiyordu: Bu Daniel’in karşılaşacakları zorluklardan ve asırlar boyunca dökecekleri göz yaşlarından henüz haberi yoktu. Daniel Luce’un çaresizliğinin en zor anlarına tanık olduğunu bilmiyordu. Ya da ölümünün verdiği acının ona neler yaptığını.

Ancak tam o sırada...

Luce anladı. Ve bu her şeyi değiştiriyordu.

Daniel’in en kötü anları onu dehşete düşürmüştü, fakat bazı şeyler değişmişti. Bunca zamandır, aşklarına bağlıydı ve artık onu nasıl koruyacağını biliyordu. Aşklarını birçok farklı açıdan görmüştü. Her şeyi asla mümkün olmayacağını sandığı şekilde anlıyordu. Daniel zayıf düşerse, Luce onu ayağa kaldırabilirdi.

Bunu nasıl yapacağını en iyi öğretmenden, Daniel’dan öğrenmişti. Ancak *ruhunu öldürüp* aşklarını sonsuza dek gömmek üzereyken Daniel ile birlikte geçirdiği beş dakika onu hayata geri döndürmüştü.

Bazı insanlar tüm hayatlarını böyle bir aşkı arayarak geçiriyorlardı.

Luce ise bunca zamandır bu aşka sahipti.

Geleceğinde yıldız iğnesi yoktu. Sadece Daniel vardı.

Onun Daniel’ı, şimdiki yaşamında Thunderbolt’ta bıraktığı Daniel. Gitmeliydi.

“Öp beni,” diye fısıldadı Luce.

Daniel, Luce’un dizleri arasına girebileceği şekilde bacaklarını açmış bir halde basamaklarda oturuyordu. Luce dizüstü çöküp ona baktı. Alınları ve burunlarının uçları birbirine dokunuyordu.

Daniel onun ellerini tuttu. Ona bir şey söylemek ister gibi bir hali vardı ama doğru kelimeleri bulamıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı Luce ve dudaklarını onunkilere doğru yaklaştırdı. “Öp ve beni özgür bırak.”

Daniel ona doğru eğildi ve onu yukarı kaldırıp yana doğru çevirerek kollarına yatırdı. Dudakları onunkileri buldu. Bal özü kadar tatlılardı. Luce tüm bedenini büyük bir mutluluk kaplarken inledi. Layla’nın ölümünün yaklaştığını hissedebiliyordu ama sadece Daniel onu tuttuğunda kendisini güvende ve hayat dolu duyumsuyordu.

Ellerini Daniel’in ensesine koyunca omzundaki kasları ve kanatlarını koruyan ufak yara izlerini hissetti. Daniel’in elleri sırtında ve uzun, gür saçlarında dolaştı. Her dokunuşu onu kendinden geçiriyordu, her öpücüğü öylesine muhteşemdi ki başını döndürüyordu.

“Benimle kal,” diye yalvardı Daniel. Yüz kasları gerilmiş ve öpücükleri daha sert ve çaresiz bir hal almıştı.

Luce’un bedeninin ısındığını hissetmiş olmalıydı. Isı vücudunun merkezinde yükselerek göğsüne yayılıyor ve yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. Gözleri dolan Luce onu sertçe öptü. Daha önce bunu birçok kez yaşamıştı ama bu kez nedense daha farklıydı.

Daniel güçlü bir hışırtıyla kanatlarını açtı ve hemen

Luce'un etrafına sardı. Beyaz, yumuşak bir beşik ikisini de sımsıkı tutuyordu.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye fısıldadı Luce. "Bir gün bunu geride bırakacağıma?"

"Tüm kalbim ve ruhumla," dedi Daniel ve Luce'un yüzünü avuçlarının arasına alıp kanatlarını ikisinin etrafına daha da sıkı sardı. "Ne kadar sürerse sürsün, seni bekleyeceğim. Seni sonsuza dek her an seveceğim."

O sırada Luce'un içi kaynamaya başladı. Vücudunu saran sıcaklığın etkisiyle Daniel'in kollarında debelenip acıyla bağıyordu. Tenini yakıyor olmasına rağmen Daniel onu bırakmıyordu.

O kritik an gelmişti. Yıldız iğnesi Luce'un elbisesinin altında gizliydi ve tam şu anda onu kullanması gerekiyordu. Ama Luce vazgeçmeyecekti. Daniel'dan vazgeçemezdi. Ne kadar zor olursa olsun, ondan vazgeçmeyeceğini bildiği halde bunu yapamazdı.

Teni su toplamaya başladı. Isı öylesine acımasızdı ki elinden ürpermekten başka bir şey gelmiyordu.

Ve sadece çılgılık atabiliyordu.

Layla tutuşmuştu, alevler vücudunu sararken, Luce kendi bedeninin ve paylaştıkları ruhun birbirinden ayrıldığını ve acımasız sıcaklıktan en hızlı şekilde kurtulmak için bir yol aradığını hissetti. Alev sütunları tüm odayı kaplayacak kadar yüksekliğe ve genişliğe ulaşmıştı ve artık Layla diye biri kalmamıştı.

Luce kendisini karanlıkta bulmayı umuyordu ama aydınlıktaydı.

Duyurucu neredeydi? Luce hâlâ Layla'nın bedeninde olabilir miydi?

Ateş yanmaya devam ediyordu. Sönmemiş, yayılmıştı. Alevler karanlığı giderek daha çok sararak sanki gece tuşabilir bir şeymiş gibi gökyüzüne yükseliyordu ve Luce kırmızı ile altın rengi alevlerden başka hiçbir şey göremiyordu.

Eski benliklerinden biri öldüğünde, her defasında Luce'un alevlerden kaçışı Duyurucunun içinde son buluyordu. Farklı olan bir şeyler vardı, *bir şey* Luce'un gerçek olması mümkün olmayan şeyler görmesine neden oluyordu.

Alev alan kanatlar.

"Daniel!" diye haykırdı Luce. Daniel'in kanatlarına benzeyen şey alevler içindeydi ama için için yanmak yerine kanatları alevdenmiş gibi görünüyordu. Görebildiği tek şey beyaz kanatları ve menekşe rengi gözleriydi. "Daniel?"

Alevler okyanustaki büyük bir dalga gibi karanlığa yayıldı. Görünmez bir kıyıya vurup şiddetle Luce'u, vücudunu, başını ve ardına kadar uzanan alanı kapladı.

Sonra, sanki biri bir mum söndürmüştüğüne, ani bir tıslama sesi duyuldu ve her şey tekrar karanlığa gömüldü.

Luce sırtında serin bir rüzgâr hissetti. Tüyleri diken diken oldu. Kollarını etrafına dolayıp bacaklarını kendisine doğru çekince, şaşkınlıkla ayaklarının altında bir zeminin olmadığını fark etti. Tam olarak uçtuğu söylenemezdi, sadece belli bir yöne doğru gitmeden havada süzülüyordu. Bu karanlık bir Duyurucuya ait değildi. Yıldız iğnesini kullanmamıştı ama bir şekilde... Ölmüş olabilir miydi?

Korkuyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu, tek bildiği yalnız olduğuydu.

Hayır. Başka biri daha vardı. Bir sürtünme sesi duydu. Zayıf, gri bir ışık.

“Bill!” diye bağırdı Luce onu görünce, o kadar rahatlamıştı ki gülmeye başladı. “Ah, Tanrı’ya şükür. Kaybolduğumu sanmıştım... Ben sanmıştım ki... Ah, boş ver.” Derin bir nefes aldı. “Yapamadım. Ruhumu öldüremedim. Laneti ortadan kaldırmak için başka bir yol bulacağım. Daniel ve ben... Biz birbirimizden vazgeçmeyeceğiz.”

Bill çok uzaktaydı ve havada daireler çizerek ona doğru süzülüyordu. Yaklaştıkça daha büyük görünmeye, şişmeye başladı. Luce’un birlikte yolculuk ettiği ufak hilkat garibesinin iki, üç, on katı büyüklüğüne ulaştı. Sonra asıl metamorfoz başladı:

Omuzlarının arkasından bir çift simsiyah, kalın kanat açılarak küçük kanatlarını paramparça etti. Alnındaki kırışıklıklar derinleşerek tüm vücuduna yayıldı, ürkütücü derecede buruş buruş ve yaşlı görünüyordu. Elleri ve ayaklarındaki pençeleri daha uzun, daha keskin ve eskisine göre daha sarıydı. Karanlıkta jilet kadar keskin bir şekilde ışıldıyorlardı. Bill hiç olmadığı kadar büyük bir hale bürünürken şişen göğsünden kalın, kıvrıkcık siyah tüyler çıkıyordu.

Luce boğazına takılan çığlığı bastırmak için çaba harcıyordu. Ve başarılı da olmuştu - ta ki Bill’in gri gözleri, irisleri katarakt katmanları altında donuklaşıp alev gibi parlayana dek.

Luce o anda çığlık attı.

“Her zaman yanlış kararlar verdin.” Bill’in sesi canavar-

laşmıştı; kalın, balgam dolu ve kulak tırmalayıcıydı. Ölüm kokan nefesi Luce’u sersemletti.

“Sen...” Luce cümlesini tamamlayamadı. Karşısında ki kötü yaratığı tanımlayabileceği tek bir kelime vardı ve bunu yüksek sesle dile getirme fikri korkutucuydu.

“Kötü çocuk mu?” diyen Bill kıkırdadı. “Sürpriz!” İ harfini o kadar çok uzatmıştı ki Luce onun iki büklüm olup öksürmek üzere olduğundan emindi ama böyle bir şey olmadı.

“Fakat... Sen bana birçok şey öğrettin. Bana yardım ettin. Neden? Nasıl? *Bunca* zamandır?”

“Seni kandırıyordum. Benim işim *bu*, Lucinda.”

Luce, her ne kadar çirkin ve iğrenç görünse de Bill’i sevmişti. Ona güvenmiş, onu dinlemiş ve sırf o öyle söylediği için neredeyse ruhunu öldürmeye kalkmıştı. Bu düşünce onun içini sızlattı. Bill yüzünden neredeyse Daniel’ı kaybedecekti. Ve Bill yüzünden hâlâ Daniel’ı kaybetme ihtimali vardı. Ama o Bill değildi...

Steven, hatta Cam gibi sıradan bir şeytan da değildi.

O *kötülüğün* vücut bulmuş haliydi.

Ve *bunca* zamandır Luce’un burnunun dibindeydi.

Luce ondan uzaklaşmaya çalıştı ama karanlığı her yere ulaşmıştı. Luce gece gökyüzünde süzülüyormuş gibi hissediyordu kendini, fakat tüm yıldızlar oldukça uzaktaydı ve Dünya’dan en ufak bir iz yoktu. Karanlığın daha koyu olan kısımlarında girdap gibi dönen uçurumlar vardı. Ve ara ara bir ışık parlıyordu - bir parça umut, bir parça aydınlık sunarak - ancak sonra ışık tamamen kayboluyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu.

Şeytan onun bu sorusunun mantıksızlığı karşısında sırtıttı. “Hiçbir yerde,” dedi. Sesi artık yol arkadaşının tanı-

dık ses tonundan çok farklıydı. “Her şeyin merkezindeki hiçbir şeyin karanlık kalbinde. Ne Cennet, ne Dünya ne de Cehennem’deyiz. Tüm karanlık geçitlerin ortasındayız. Bu noktada aklının alabileceği bir yer değil.” Kırmızı gözleri patlayacak gibi oldu. “O yüzden muhtemelen sana *korkunç* geliyor.”

Bulunduğu yerin ne kadar korkunç olduğunu düşünmesin diye, “Peki ya o parlayan ışıklar?” diye sordu Luce. O ana dek dört ışık parlaması görmüştü, aniden belirip gökyüzünün karanlığında kaybolan parlak ateşler gibiydiler.

“Ah, onlar mı?” Bill Luce’un omzunun üzerinden bir tanesinin parlayıp kaybolmasını seyretti. “Seyahat eden melekler. Seyahat eden şeytanlar. Çok yoğun bir gece, değil mi? Anlaşılan herkes bir yerlere gidiyor.”

“Evet.” Luce gökyüzünde bir ışık patlaması daha görmeyi bekliyordu. Işık parladığında üzerine gölgesi düştü, Luce ışık kaybolmadan bir Duyurucu oluşturabilmek için çaresizce gölgeye uzandı. “Ben dahil.”

Duyurucu hızla ellerinde genişledi, o kadar ağır, hızlı ve esnekti ki Luce bir an için başarabileceğini düşündü.

Fakat vücuduna sert bir şeyin battığını hissetti. Bill onu yapış yapış pençesinin arasına almıştı. “Henüz veda etmeye hazır değilim,” diyerek tüyler ürpertici bir sesle fısıldadı. “Anlarsın ya, seni çok sevdim. Hayır, bekle, sebebi bu değil. Sana... Hep çok düşkün oldum.”

Luce gölgenin ellerinde kaybolmasını seyretti.

“Ve her seven gibi, yanımda olmana ihtiyacım var, özellikle de şimdi, böylece bir daha asla planlarımı bozamazsın.”

Bill’in tutuşuna dayanmaya çalışırken, “En azından sa-

yende artık bir amacım var,” dedi Luce. Faydasızdı. Bill onu daha sıkı kavrayıp kemiklerini sıkmaya başladı.

“Hep içinde bir ateş oldu. Bu yanına bayılıyorum.” İğrenç bir şekilde gülümsedi. “Keşke bu kıvılcımın içinde kalsaydı, hmmm? Bazı insanlar aşta çok şansız olabiliyor.”

“Bana aşktan söz etme,” diye çıkıştı Luce sertçe. “Ağzından çıkan tek bir kelimeyi dahi dinlemiş olduğuma inanmıyorum. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“*Bunu* daha önce de duymuştum. Ancak aşk hakkında çok önemli bir şey biliyorum: Sen aşkının Cennet’ten, Cehennem’den ve aradaki her şeyin kaderinden çok daha büyük olduğunu sanıyorsun. Ama yanıliyorsun. Daniel Grigori’ye karşı hissettiğin sevgi önemsiz bile değil. Bu *hiçbir şey!*”

Bağrışı Luce’un saçlarını uçuran bir şok dalgası gibiydi. Nefesi kesilen Luce derin derin solumaya çalıştı. “İstediyini söyle. Daniel’ı seviyorum. Ve hep onu seveceğim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

Şeytan sivri pençelerinden birini Luce’un tenine batırdı. “Onu sevdiğini biliyorum. Ona *deli* oluyorsun. Bana sebebini söyle.”

“Sebebini mi?”

“Evet. Neden *o*? Kelimelere dök. Bana bunu gerçekten *hissettir*. Duygulanmak istiyorum.”

“Milyonlarca sebebi var. Sadece seviyorum.”

Kırık dişlerini ortaya seren gülümsemesi genişledi ve içinden binlerce köpek uluyormuş gibi bir ses çıktı. “Bu bir testti. Testi geçemedin ama bu senin suçun değil. Bu taşıdığın lanetin talihsiz yanı. Artık karar veremeyeceksin.”

“Bu doğru değil. Hatırlarsan, ruhumu öldürmemek gibi büyük bir karar verdim.”

Bill bunun üzerine sinirlendi. Luce, burun deliklerinin genişlemesinden, pençesini yumruk haline getirip bir yerlerde bir lamba düğmesi kapatılmış gibi karanlık gökyüzünün yıldızlı bir kısmını karartmasından sinirlendiğini görebiliyordu. Ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece geceye doğru baktı.

Luce’un aklına korkunç bir düşünce geldi. “Bana doğruyu mu söylüyordun? Yıldız iğnesini ruhumu öldürmek için kullansaydım gerçekte ne olurdu...” Ürperdi, bunu yapmaya bu kadar yakın olduğunu düşünmek midisini bulandırıyor. “Tüm bunlardan çıkarın ne? Benim ortadan yok olmamı ve böylece Daniel’a ulaşmak mı istiyorsun? Bu yüzden mi hiç onun karşısına çıkmadın? Çünkü o senin peşine düşerdi ve...”

Şeytan kıkırdadı. Kahkahası yıldızların ışıklarını söndürdü. “Daniel Grigori’den *korktuğumu* mu sanıyorsun? Onu gözünde çok büyütüyorsun. Söylesene, Cennet’teki muhteşem bir yere sahip olduğuna seni inandırmak için ne tür yalanlarla kafanın içini doldurdu?”

“Asıl yalancı sensin,” dedi Luce. “Seninle tanıştığım andan beri yalan söylemekten başka bir şey yapmadın. Tüm evrenin senden tiksinesine şaşırmamak gerek.”

“Tüm evren benden korkar, *tiksalmaz*. Arada fark var. Korkunun içinde kıskançlık vardır. İnanmak istemeyebilirsin ama gücüme sahip olmak isteyenler ve bana... Tapanlar var.”

“Haklısın. Sana inanmıyorum.”

“Hiçbir şey hakkında yeterince bilgiye sahip değilsin. Seni geçmişinde bir geziye çıkardım - sana bu varoluşun

gereksizliğini gösterdim ve gerçeği görmeni umdum, ancak karşılığında aldığım tek şey, ‘Daniel! Daniel’ı istiyorum!’ oldu.”

Onu aşağı indirmesiyle Luce yere düştü. Bill onun etrafında dar bir daire çizdi, elleri arkasında, kanatları sıkı sıkıya kapalıydı, başını gökyüzüne çevirmişti. “Burada gördüğün her şey görebileceğin her şeydir. Uzakta olabilirler, evet, ama hepsi orada... Tüm yaşamlar, dünyalar ve çok daha fazlası, ölümlülerin zayıf anlayışının çok ötesinde. Şuraya bir bak.”

Luce söylenileni yerine getirdi, her şey gözüne daha farklı görünüyordu. Yıldızlar uçsuz bucaksızdı, karanlık gece art arda katlanarak gökyüzündeki parlak noktaları örtüyor ve karanlıktan çok aydınlıkmış gibi görünüyordu. “Çok güzel.”

“Tabula rasa olmak üzere.” Dudaklarını büküp çarpık bir şekilde gülümsedi. “Bu oyundan sıkılmaya başladım.”

“Tüm bunlar senin için bir oyun mu?”

“Onun için bir oyun.” Elini gökyüzüne doğru açtı ve ardında kara bir iz bıraktı. “Ve sırf kozmik bir terazi yüzünden Diğeri’ni kabul etmeyi reddediyorum. Çünkü taraflarımız dengede.”

“Denge. Demek istediğin, senin yanında yer alan meleklerle Diğeri’nin yanında yer alan meleklerin arasındaki denge mi...”

“Sakın ağzına alma. Ama evet, o Diğeri. Şu an her şey dengede ve...”

Arriane ile Las Vegas’ta yaptıkları uzun konuşmayı hatırlayarak, “Bir saf seçmesi gereken tek bir melek var,” dedi Luce.

“Hmmm. Ancak bu kez şansa bırakmayacağım. Tüm

o yıldız iğnesi fikri oldukça düşüncesizce bir plandı, fakat hatamın farkındayım. Bir süredir düşünüyorum. Plan kuruyorum. Genellikle sen ve Grigori'nin geçmiş versiyonları ikinci sınıf oynaşmalarınızla meşgulken. Görüyorsun ya, hiç kimse bu yeni planımı sabote edemeyecek.

“Yeni bir sayfa açacağım. En başından başlayacağım. Senin yaşamına varan milenyum ve o hayatını atlayabilirim, *Lucinda Price...*” Güldü. “Ve yeniden başlayabilirim. Ve bu kez, akıllıca hareket edeceğim. Bu kez ben kazanacağım.”

“Yeni bir sayfa açmak da ne demek oluyor?”

“Zamanı büyük bir sayfa olarak düşün, Lucinda. Yazılan hiçbir şey tek bir hamlede silinemez. Evet, bu zor bir hamle olacak ve binlerce seneyi bir kenara atacagım anlamına gelecek. Herkes için büyük bir sorun - ama sonsuzluk kavramı düşünüldüğünde birkaç bin yılın kaybolmasının ne önemi olabilir ki?”

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu Luce, titrediğini hissettiğini biliyordu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Başlangıca döneceğim demek oluyor. *Düşüş*'e. Özgür irademizi denemeye kalktığımız için hepimizin Cennet'ten kovulduğu ana. Yapılan ilk büyük adaletsizlikten bahsediyorum.”

“En önemli anlarını yeniden yaşamak için mi?” dedi Luce ama Şeytan onu dinlemiyordu, planının detaylarına dalmıştı.

“Sen ve sıkıcı Daniel Grigori bu yolculuğumu mümkün kılacaksınız. Aslına bakarsan, ruh ikizin şu an buraya varmak üzere.”

“Neden Daniel buraya...”

“Elbette ona yolu ben gösterdim. Şimdi tek yapmam

gereken şey oraya zamanında gidip meleklerin yeryüzüne düşmeye başlamalarını beklemek.”

“Düşüş ne zaman başlayacak? Ne kadar sürecek?”

“Bazı hesaplara göre dokuz gün,” diye mırıldandı. “Ama biz reddedilenlere göre sonsuza dek sürüyor. Bunu arkadaşlarına hiç sormadın mı? Cam'e. Roland'a. Arriane'e. Peki ya çok değerli Daniel'ına? Hepimiz oradaydık.”

“O halde bunun oluşunu yeniden göreceksin?”

“Ve tam o sırada beklenmedik bir şey yapacağım. Ne olduğunu biliyor musun?” Kıs kıs gülünce kırmızı gözleri parladı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Luce. “Daniel'ı öldürecek misin?”

“Hayır, öldürmeyeceğim. *Yakalayacağım*. Her birini yakalayacağım. Büyük bir ağ şeklinde bir Duyurucu açıp onu zamanın başına iteceğim. Sonra eski benliğimin bedenine girip tüm melekleri kendimle birlikte şimdiki zamana taşıyacağım. Çirkin olanları bile.”

“Peki sonra ne olacak?”

“Ne mi olacak? Bir kez daha en başından başlıyor olacağız. Çünkü *Düşüş* başlangıçtır. Bu tarihin bir parçası değil, tarihin *başladığı* andır. Ondan önce olan şeylere gelince, hiçbiri olmamış olacak.”

“Gerçekleşmemiş olacak... Kastettiğin şey, Mısır'daki hayat gibi mi?”

“Hiç yaşanmamış olacak.”

“Ya Çin'deki? Versay? Las Vegas?”

“Hiçbiri olmayacak. Ama sen ve erkek arkadaşından çok daha fazlası söz konusu, seni bencil çocuk. Asıl mesele Roma İmparatorluğu ve Diğer'i'nin Oğulları. Karanlık çağlarda başlayan insanlığın yavaşça tüm dünyayı bir çöp-

lûge çevirmesi. Şimdiye kadar gerçekleşen her şey suyun yüzeyinde kayan bir taş gibi zamanda sekecek.”

“Ama tüm geçmişini öylece silemezsin!”

“Elbette silebilirim. Bir eteğin boyunu kısaltmak gibi olacak. Sadece fazla gelen kumaşı kesip iki parçayı birleştireceğim ve böylece ortadaki parça hiç olmamış gibi olacak. Yeniden başlayacağız. Tüm döngü kendisini tekrar edecek ve en önemli ruhları cezbetmek için bir şansım olacak. Mesela...”

“Onu asla ele geçiremeyeceksin. O asla senin yanında yer almayacaktır.”

Daniel, Luce’un tanık olduğu beş bin yıl içerisinde bir kez bile pes etmemişti. Onu tekrar tekrar öldürmeleri ya da tek aşkını ondan alıkoymaları karşısında bile bir kez olsun vazgeçmemiş ve taraf seçmemişti. Kararlılığını yitirse bile Luce her zaman onun yanında olacaktı: Zayıf düştiğinde Daniel’ı taşıyabileceğini artık biliyordu. Tıpkı onun Luce’u taşıdığı gibi.

“İstedığın kadar yeniden başlayabilirsin,” dedi. “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Ah?” Luce’un adına utanmış gibi kahkaha attı - korkutucu bir kahkahaydı bu. “Elbette, değiştirecek. Her şey değişecek. Sana nasıl olacağını anlatayım mı?” Sivri, sarı pençelerinden birini salladı. “Öncelikle, Daniel ve Cam tekrar kardeş olacaklar, tıpkı Düşüş’ten sonraki ilk günlerde oldukları gibi. Bu senin için eğlenceli olmaz mı? Daha da kötüsü: Nefilimler olmayacak. Meleklerin yeryüzünde dolaşıp ölümlülerle çiftleştikleri bir dönem olmayacak, o nedenle küçük okul arkadaşlarına veda et.”

“Hayır...”

Bill pençelerini şıklattı. “Ah, unuttuğum bir şey daha

var: Daniel ile olan geçmişin, o da silinecek. Bu yüzden küçük yolculuğunda keşfettiğin, birlikte geçmişte çıktığımız yolculuklarda öğrendiğin ve bana hevesle anlattığın şeylere de veda etsen iyi olur.”

“Hayır! Bunu yapamazsın!”

Bill bir kez daha Luce’u soğuk pençeleriyle kavradı. “Ah, tatlım, yaptım sayılır.” Kıs kıs güldü, zaman ve boşluk etraflarına yayılırken attığı kahkaha bir çığrı andırıyordu. Tüyleri diken diken olan Luce onun elinden kurtulmak için debelendi, fakat Bill onu sınıksız tutmuş ve iğrenç kanadının altına sıkıştırmıştı. Luce hiçbir şey göremiyor, sadece onun kanatlarının arasına dolan esintiyi ve bir sıcaklık dalgası hissedebiliyordu, çok geçmeden ruhunun üzerine büyük bir serinlik çöktü.

YİRMİ

Yolculuğun Sonu

Cennet'in Kapısı Sonbahar

Elbette, Luce'u bulabileceği tek bir yer vardı.

Başlangıç.

Daniel ilk yaşama doğru yuvarlandı, Luce'un oraya varması ne kadar sürerse sürsün onu beklemeye hazırdı. Onu kollarının arasına alıp kulağına, *en sonunda seni buldum, beni bırakmana asla izin vermeyeğim*, diye fısıldayacaktı.

Gölgenin içinden çıktığında kör edici ışığın altında donup kaldı.

Hayır. Varmak istediği yer burası değildi.

Mükemmel hava ve rengârenk gökyüzü. Elmasları andıran ışığın kozmik girdabı.

Kara Duyurucuya vuran beyaz bulutlardan oluşan dalgaları görünce Daniel'in ruhu kasıldı. İşte orada, uzaktan gelen sesi duyabiliyordu: Kısık bir sesle durmaksızın çalan,

yanlış anlamasının mümkün olmadığı üç nota. Bu Göksel Krallık'ın sadece ışık saçarak yaptığı müzikti.

Hayır. Hayır! *Hayır!*

Burada olmaması gerekiyordu. Lucinda ile yeryüzündeki ilk yaşamında buluşmalıydı. Onca yer dururken nasıl *buraya* gelebilmişti?

Kanatları içgüdüsel bir şekilde açıldı. Kanatlarının serbest kalması yeryüzünde olduğundan daha farklıydı - nihayet kendisini özgür bırakmasının verdiği büyük rahatlıktan eser yoktu, daha çok ölümlüler için nefes almak ne kadar sıradansa öyle bir durumdu. Işıldadığını biliyordu ama ölümlülerin ay ışığının altında olduğu gibi değildi. Işıltısı burada saklayabileceği ya da gösterebileceği bir şey değildi. Sadece vardı.

Daniel evinde olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Evi onu kendisine doğru çekiordu. Bir ölümlünün çocukluğunu geçirdiği evin kokusu misali - çam ağaçları, ev yapımı kurabiyeler, yaz yağmurları ve bir babanın sigarasının kokusu gibi - her birini oraya doğru çekiordu. Son altı bin yıldır Daniel'in buradan uzak durmasının sebebi buydu.

Ama geri dönmüştü - üstelik her şey kendi isteğinin dışında olmuştu.

O melek yüzünden!

Duyurucusunun içindeki o solgun renkli, ufak melek Daniel'i kandırmıştı.

Daniel'in kanatlarının ucu dimdikti. O meleğin tuhaf bir yanı vardı. Terazi sembolü fazla yeniydi. Ensesindeki sembol sanki yeni işlenmiş gibi kabarık ve kırmızıydı...

Daniel bir tür tuzağa düşmüştü. Ne olursa olsun buradan gitmeliydi. Kanatlarını açtı ve beyaz buğunun üzerine

çarptığını hissetti. Sedefsi ormanların üzerine yükseldi, Bilgi Bahçesi'nin üzerinden geçti ve Hayat Korusu'nun etrafından dolaştı. Sateni andıran bembeyaz göllerin ve parlak, gümüşü Göksel Dağların eteklerinden geçti.

Orada öylesine mutlu çağlar geçirmişti ki.

Hayır.

Tüm bunlar ruhunun derinliklerinde kalmalıydı. Nostalji yapmak için uygun zaman değildi.

Yavaşlayarak Taht Ovası'na yaklaştı. Her şey hatırladığı gibiydi: Bulutların parlak, beyaz düzlükleri her şeyin merkezine doğru uzanıyordu. Tahtın kendisi, baş döndürücü şekilde parlaktı ve etrafına saf iyiliğin sıcaklığını yayıyordu, öylesine parlaktı ki bir melek için bile doğrudan bakmak imkânsızdı. Kimse ışığa bürünmüş bir şekilde Tahtta oturan Yaratıcıyı *görmeye bile* yaşanamazdı, o nedenle alışılmış tanımlama - tüm varlıktan Taht olarak bahsetmek - en uygun olanıydı.

Daniel'in gözleri Tahtın etrafını saran dalgalı gümüş kemerlere ilişti. Her biri baş meleklerden birini simgeliyordu. Eskiden burası onların karargâhıydı, tapınma, görüşme ve Tahta mesaj taşıyıp mesaj alma yeri idi.

Kendi koltuğu olan parlak mihrap oradaydı, Tahtın üst sağ köşesine yakın bir yerde. Tahtın var olduğu süre boyunca hep oradaydı.

Ama artık yedi mihrap vardı. Bir zamanlar sekiz taneydi.

Bir dakika...

Daniel suratını buruşturdu. Cennet'in Kapıları'na vardığının farkındaydı ama hangi zamanda olduğunu hiç düşünmemişti. Bu önemliydi. Taht sadece kısa bir süreliğine bu şekilde dengesiz kalmıştı: Şeytan Cennet'i terk edece-

ğini duyurduktan sonra ve diğerlerine bir taraf seçmeleri söylenmeden önce.

Bu dengesiz an, Şeytan'ın ihanetinden sonra ama Düşüş'ten önceydi.

Büyük ayrılık yaklaşıyordu, bazıları Cennet'in tarafında yer alacak, bazıları ise Cehennem'e katılacaktı ve Lucifer hepsinin gözü önünde Şeytan'a dönüşecekti, ardından Taht'ın Kolu hepsini Cennet'in yüzeyinden süpürüp yer yüzüne dökecekti.

Ova'ya biraz daha yaklaştı. Meleklerin koro halinde fısıldaşmalarıyla birlikte ahenkli notaların sesi yükseldi. En parlak ruhların bir araya geldiği Ova ışıldıyordu. Eski benliği buralarda bir yerlerde olmalıydı ama hatıraları ona Ova'nın en uzak köşesindeki gümüş mihrapta, Tahtın tam karşısında oturmasına izin verildiğini söylüyordu.

Bu bir toplantı çağrısıydı, Cennet'teki ruhların yarısının kaybolmadan önce son kez bir araya geldikleri andı. O sırada Daniel, Tahtın neden bunun olmasına izin verdiğini düşünüyordu. Her şeyin üzerinde hâkimiyeti olan varlık, Lucifer'in meleklerle yapacağı çağrının utanç verici bir şekilde sonuçlanacağını nasıl düşünemezdi? Taht nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi?

Gabbe hâlâ şaşırtıcı bir netlikle toplantı çağrısını okuyordu. Daniel çağrının çok azını hatırlıyordu - tek bir kanadın dayanışma içerisinde ona hafifçe dokunması dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. O dokunuş ona, *yalnız değilsin*, demişti.

Şimdi Daniel o kanada bakmaya cesaret edebilir miydi?

Belki de toplantı çağrısını daha farklı bir şekle sokabilmek için bir yol olabilirdi, böylece hemen ardından başla-

rına gelen lanetin o kadar sert bir etkisi olmazdı. Benliğinin merkezine dek ulaşan bir ürpertiyle, Daniel düştüğü tuzağı bir fırsata dönüştürebileceğini anladı.

Tabii ya! *Biri* Lucinda'nın bir kurtuluşu olsun diye laneti yeniden tasarlamıştı. Bunca zamandır peşinde olan Daniel, bunu Lucinda'nın yaptığını sanmıştı. Geçmişe düşüncesizce yaptığı yolculuğun bir noktasında, yasal bir boşluk oluşturduğunu sanmıştı. Ama belki de... Belki de bunu yapan Daniel'in ta kendisiydi.

Artık buradaydı. Bunu yapabiliirdi. Bir bakıma, çoktan başarmış sayılırdı. Evet, buraya varmadan önce seyahat ettiği binlerce yıl içerisinde bunun izlerini takip ediyordu. Burada, her şeyin başlangıcında, şimdi yapacağı her şey Lucinda'nın daha sonraki tüm hayatlarına yayılacaktı. Nihayet, bazı şeyler ona mantıklı gelmeye başlamıştı.

Laneti yumuşatacak, Lucinda'nın yaşamasını ve kendi geçmişine seyahat etmesini sağlayacak kişi oydu - her şey burada başlamış olmalıydı. Ve Daniel ile bitmesi gerekiyordu.

Bulutların düzlüğüne alçalıp ısıtılı sınırlarına doğru yaklaştı. Yüzlerce, binlerce melek endişeli bir şekilde toplanmaya başlamıştı. Kalabalığın arasına süzüldüğünde etrafını saran ışık şaşırtıcı boyuttaydı. Kimse kronolojik bir hata olduğunu anlamamıştı; meleklerin gerginliği ve korkusu oldukça parlaktı.

“Vakit geldi, Lucifer,” dedi Tahttan gelen ses. Onun sesi Daniel’a ölümsüzlüğünü ve onunla birlikte gelen her şeyi bahsetmişti. “Gerçekten istediğin bu mu?”

“Bunu sadece ikimiz için değil, tüm melekler için istiyorum,” dedi Lucifer. “Özgür irade herkesin hakkıdır, sadece yukarıdan izlediğimiz ölümlü erkeklerin ve kadınların

değil.” Sabah yıldızından daha parlak bir ışık saçan Lucifer meleklerle seslenerek konuşmasını sürdürdü. “Ova’daki bulut topraklarında bir sınır çizildi. Hepiniz hangi tarafta yer alacağınızı seçmekte özgürsünüz.”

İlk tanrısal kâtip Tahtın dibinde ısıtılı bir parlaklıkla belirdi ve isimleri okumaya başladı. En düşük kademedeki meleklerle, Cennet’in yedi bin sekiz yüz on ikinci oğluyla başladı:

“Geliel,” diye ismi okudu. “Ay’ı yöneten yirmi sekiz meleğin sonuncusu.”

Her şey böyle başlamıştı.

Kâtip parlak gökyüzünde sırayla isimleri okurken, gecenin ikinci saatinin meleği Chabril Lucifer’ı ve kuzey rüzgârının meleği Tiel ise çocukların yataklarını gözeten Padiel ve hastalar için mucizeler yaratan melek Gadal ile birlikte Cennet’i seçti. Meleklerin bazıları uzun uzadıya konuşurken, bazıları tek bir kelime dahi etmedi. Daniel sırayı pek takip etmiyordu. Kendisini bulmayı amaçlamıştı, üstelik bunun nasıl sona ereceğini zaten biliyordu.

Meleklerin arasında ilerlemeyi sürdürdü, herkesin kararını vermesinin uzun bir zaman almasına minnettardı. Kalabalığın arasında yükselip uzun zamandır aklından geçirdiği o saf sözcükleri dile getirmeden önce eski benliğini tanımak zorundaydı.

Ova’da bir hareketlilik vardı - fısıldaşmalar, ışık parlamaları ve boğuk bir şekilde gürleyen gökgürültüsü. Daniel isminin söylendiğini duymamış ve seçimini duyurmak için gökyüzüne yükselen meleği henüz görmemişti. Daha yakından görebilmek için önündeki ruhları iterek ilerledi.

Roland. Tahtın önünde selam verdi. “Bağışlayın, karar vermeye henüz hazır değilim.” Tahta bakarak Lucifer’ı işa-

ret etti. "Siz bugün bir oğlunuzu kaybediyorsunuz, bizler ise kardeşimizi. Görünüşe bakılırsa, birçoğu taraf değiştirecek. Lütfen, bu kara kararı düşünmeden almayın. Ailemizi bölünmeye zorlamayın."

Roland'ın ruhunu görünce Daniel'in içi sızladı - şiir ve müziğin meleği, Daniel'in kardeşi ve arkadaşı beyaz gökyüzüne doğru yalvarıyordu.

"Yanılıyorsun, Roland," diye gürledi Taht. "Ve bana meydan okuyarak, seçimini yapmış sayılırsın. Onu kendi yanına al, Lucifer."

"Hayır!" diye çığlık attı Arriane ve ışığın merkezinden yükselerek Roland'ın yanına doğru süzüldü. "Lütfen, ona bu seçimin ne anlama geldiğini anlaması için biraz zaman verin!"

Yanıt olarak, "Karar verilmiştir," dedi Taht. "Söylediklerinin aksine ruhunda ne olduğunu anlayabilirim, o çoktan seçimini yapmış."

Daniel'in ruhuna bir ruh dokundu. Sıcak, büyüleyici ve tanıdıktı.

Cam.

"Nesin sen?" diye fısıldadı Cam. Daniel'da bir farklılık olduğunu hemen sezmişti, fakat Cennet'ten hiç ayrılmamış ve olacaklar hakkında hiçbir bilgisi olmayan bir meleğe Daniel'in ne olduğunu açıklaması mümkün değildi.

"Kardeşim, korkma," diye yalvardı Daniel. "Benim."

Cam onu kolundan yakaladı. "Bunu görüyorum ama aynı zamanda sen olmadığını da görüyorum." Sertçe kafasını salladı. "Burada olmanın bir sebebi olmalı. Lütfen. Bunun olmasını durdurabilir misin?"

"Daniel." Kâtip ona seslendi. "Sessiz gözlemcilerin meleği, Grigori."

Hayır. Henüz değil. Ne söyleyeceğine, ne yapacağına henüz karar vermemişti. Daniel etrafındaki ruhların kör edici ışığının arasından yukarı fırladı ama çok geçti. Çoktan yavaşça göğe yükselen eski benliği ne Tahta ne de Lucifer'a bakıyordu.

Aksine dalgın bir şekilde uzaklara bakıyordu. Daniel onun Luce'a baktığını hatırladı.

"Bağışlayın, bunu yapmayacağım. Lucifer'in tarafını seçmeyeceğim, Cennet'in tarafını da seçmeyeceğim."

Meleklerden, Lucifer'dan ve Tahttan bir gürültü yükseldi.

"Ben sevgiyi seçiyorum - hepinizin unuttuğu şeyi. Aşkı seçip sizi kendi savaşınızla baş başa bırakıyorum. Bu işi başımıza açmakla hata ettiniz," dedi Daniel. "Cennet'te ve Yeryüzü'nde olan her şey sevgiden doğdu. Bu savaş hiç adil değil. Bu savaş hiç iyi değil. Aşk uğruna savaşmaya değen tek şeydir."

"Oğlum." Tahttan kalın, güçlü bir ses duyuldu. "Yanlış anlamışsın. Ben hâlâ sevgiden yanayım - yarattığım her şeyin sevgiyi tatmasından."

"Hayır," dedi Daniel kısık bir sesle. "Bu savaş gurur yüzünden çıktı. Dilerseniz beni dışlayın. Kaderimde bu varsa, buna teslim olurum ama size asla."

Şeytan'ın kahrkahasıyla etrafa berbat bir koku yayıldı. "Bir tanrının cesaretine ama bir ölümlünün gençliğine sâhipsin. Ve bu yüzden bir ergene yakışır şekilde cezalandırılacaksın." Lucifer elini bir tarafa çekti. "Cehennem onu kabul etmiyor."

"Cennet'i terk etme isteğini zaten açıkça dile getirmişti," diye Tahttan kararı onaylamayan bir ses duyuldu. "Tüm çocuklarım gibi, senin ruhunda da ne olduğunu"

görebiliyorum. Ama sana ya da aşkına ne olacağını bilmiyorum, Daniel.”

“Aşkına sahip olamayacak!” diye bağırdı Lucifer.

“O halde bir teklifin olmalı Lucifer?” diye sordu Taht.

“Bu bir örnek teşkil etmeli.” Lucifer kızmıştı. “Görmüyor musunuz? Bahsettiği aşk yıkıcı!” En kötü oyununun tohumları filizlenirken Lucifer sırıttı. “O halde bizi değil, âşıkları yok etsin. Kız ölecek!”

Meleklerin nutku tutuldu. Bu imkânsızdı, herkesin beklediği en son şeydi.

“Her zaman ve sonsuza dek ölecek,” diye Lucifer kalın sesiyle zehir saçmaya devam etti. “Ergenliğinden sonrasını hiçbir zaman göremeyecek - yaptığın tercihi hatırladığı anda tekrar tekrar ölecek. Böylece hiçbir zaman gerçek anlamda birlikte olamayacaksınız. Bu onun cezası olacak. Ve sana gelince Daniel...”

“Bu kadarı yeterli,” dedi Taht. “Daniel kararına bağlı kalmayı seçerse, senin önerin yeterli bir ceza olacaktır, Lucifer.” Uzun, işkence eden bir sessizlik çöktü. “Şunu bilin: Çocuklarımın başına böyle bir şeyin gelmesini istemem ama Lucifer haklı. Bu durum bir örnek teşkil etmeli.”

Bu Daniel’in lanette bir açık yaratmak için tek şansının olduğu an olmalıydı. Cesur bir şekilde Ova’da göğе doğru yükselerek eski benliğinin yanına gitti. Şimdi bazı şeyleri ve geçmişi değiştirme zamanıydı.

“Bu ikiz de nereden çıktı?” diye öfkesini dile getirdi Lucifer. Yeni edindiği kırmızı gözlerini kısarak her iki Daniel’a da baktı.

Daniel’ın altındaki melekler şaşkınlıkla yanıp sönmeye başladılar. Eski benliği hayretle ona bakıyordu. “Neden buradasın?” diye fisıldadı.

Daniel daha fazla sorguya çekilmeyi, Lucifer’in yerine oturmasını ya da Tahtın şaşkınlığını atlatmasını bekleyemezdi.

“Gelecekte geliyorum, bu cezanın verildiği tarihten bin sene sonrasında...”

Ruhlarının yaydığı sıcaklıktan meleklerin ani şaşkınlığı hissediliyordu. Elbette, bu hiçbirinin hayal edemeyeceği bir şeydi. Daniel Tahtı tam olarak göremediği için dönüşünün Taht üzerinde nasıl bir etki yarattığını seçemiyordu, fakat Lucifer’in ruhu öfkeyle yanıyordu. Daniel kendisini devam etmeye zorladı:

“Buraya merhamet dilemeye geldim. Cezalandırılmamız gerekiyorsa - Lord’um kararınızı sorgulamıyorum - lütfen, en azından gizemli, yüce ve hepimizden üstün olan gücünüzün en büyük özelliklerinden birinin de merhamet olduğunu hatırlayın.”

“Merhamet mi?” diye bağırdı Lucifer. “İhanetinin büyüklüğünden sonra merhamet mi diliyorsun? Peki gelecekte gelen benliğin verdiği karardan pişman mı?”

Daniel kafasını salladı. “Ruhum yaşlı olabilir ama kalbim hâlâ genç,” dedi şaşkınlığını üzerinden atamamış görünen eski benliğine bakarak. Sonra sevgilisinin güzel ve ışık saçan ruhuna baktı. “Olduğumdan farklı biri gibi davranamam, verdiğim kararın sonucuyum. Ve bu karara bağlı kalacağım.”

“Karar verilmiştir,” dedi her iki Daniel aynı anda.

“O halde uygun görülen cezaya bağlı kalacağız,” diye gürledi Taht.

Yüce ışık titredi ve uzun sessizlik boyunca Daniel öne çıkarak doğru şeyi yapıp yapmadığını düşündü.

Sonra en sonunda, “Ancak merhamet dileğinizi yerine getireceğiz,” dendi.

“Hayır!” diye bağırdı Lucifer. “Cennet yanlış yapılan tek taraf değil!”

“Sessizlik!” Tahtın sesi gittikçe yükseliyordu. Kulağa yorgun, acılı ve Daniel’in şimdiye kadar duyduğundan daha az emin geliyordu. “Eğer bir gün ruhu kendisi için bir taraf seçmenin ağırlığını kaldırabilirse, o zaman bu anı yeniden yaşamak için gelişmekte ve kendi adına seçim yapmakta özgür olacak. Bu cezadan sıyrılabilir. Ve bunu yaparken, senin Cennet’ten ve aileden üstün olduğunu savunduğun bu aşk son kez teste tutulacak; onun yapacağı seçim senin kurtuluşun ya da cezanın sonu olacak. Hepsi bu kadar.”

Daniel eğilerek selam verdi, eski benliği de yanında selam verdi.

“Buna tahammül edemem!” diye bağırdı Lucifer. “İkisi asla birlikte olmamalı! *Asla...*”

Sanki merhamet kapasitesini doldurmak üzereymiş gibi, “Karar verilmiştir,” diye gürledi ses. “Bu ya da başka bir konuda kimsenin benimle münakaşa etmesine göz yummayacağım. Gidin, kötüyü seçenler ve hiç seçim yapmamışlar. Cennet’in Kapıları size artık kapalı!”

Bir şey yanıp söndü. En parlak ışık *aniden* söndü.

Cennet kararını öldürücü bir şekilde soğudu.

Nefeslerini tutup ürperen melekler bir araya toplandılar

Sonra sessizlik çöktü.

Kimse ne hareket ediyor ne de konuşuyordu.

Ardından olan şey, tüm bunlara daha önce tanık olmuş olan Daniel için bile hayal edilemezdi.

Altlarındaki gökyüzünün titremesiyle beyaz göl taşarak her şeyin üstüne buğulu bir su sıçrattı. Bilgi Bahçesi ve Hayat Korusu birbirlerine girdiler ve parçalandıkları sırada tüm Cennet sarsılmaya başladı.

Tahttan gümüş renkli bir şimşek çakıp Ova’nın batı tarafını vurdu. Bulut toprakları karardı ve Lucifer’in altında karanlık bir çukur açıldı. Lucifer tüm kudretsiz öfkesi ve ona yakın meleklerle birlikte gözden kayboldu.

Henüz kararını vermemiş melekler de Cennet’in düzlüklerinde yaşama haklarını kaybettiler ve uçuruma doğru düştüler. Gabbe onlardan biriydi. Arriane ve Cam ve yüreğine yakın olan diğerleri de - Daniel’in seçimine paralel bir yıkım gerçekleşmişti. Gözlerini kocaman açmış olan eski benliği bile Cennet’ta açılan kara deliğe doğru çekilerek içinde kayboldu.

Bir kez daha Daniel’in elinden olanları durdurmak için hiçbir şey gelmedi.

Cennet’ten kovulan meleklerin Dünya’ya varana dek sürecek dokuz günlük bir düşüş yaşayacaklarını biliyordu. Daniel bu dokuz günü *onu* bulmadan harcayamazdı. Uçuruma doğru atıldı.

Hiçliğin kenarında, Daniel aşağıya baktı ve hayal edemediği en uzaktaki şeyden bile daha uzakta olan bir ışık gördü. Gördüğü şey bir melek değildi, gecedan bile daha karanlık ve kocaman siyah kanatları olan bir yaratıktı. Ve *ona doğru* yaklaşıyordu. Ama nasıl?

Daniel az önce Lucifer’ı yukarıdaki Muhakeme sırasında görmüştü. İlk düşen oydu ve şu an en derinlerde bir yerlerde olmalıydı. Ancak ondan başkası olamazdı. Daniel’in görüşü netlik kazandı ve yaratığın kanadının altında birini

taşıdığını fark edince kendi kanatları en diplerinden ucuna dek ısındı.

“Lucinda!” diye bağırdı ama yaratık onu çoktan bırakmıştı.

Daniel’in tüm dünyası yıkıldı.

Daniel Lucifer’in daha sonra nereye doğru gittiğini görmedi, çünkü Luce’un peşinden uçuruma dalmıştı. Luce’un ruhu son derece parlak ve tanıdık bir şekilde yanıyordu. Daniel ileri doğru atıldı, düşüşünü olabildiğince hızlandırmak için kanatlarını vücuduna yapıştırdı, o kadar hızlı bir şekilde düşüyordu ki etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı. Uzandı ve...

Luce kollarına düştü.

Daniel hemen kanatlarını açıp onun etrafında koruyucu bir kalkan oluşturdu. Lucinda sanki az önce bir kâbustan uyanmış gibi şaşkındı, Daniel’in gözlerinin içine baktı ve ciğerlerindeki tüm havayı dışarı verdi. Daniel’in yanağına dokundu ve sonra parmaklarını kanatlarının kenarında gezdirdi.

“Nihayet.” Daniel onun dudaklarını bulup nefesini ona sundu.

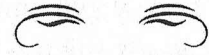
“Beni buldun,” diye fısıldadı Luce.

“Her zamanki gibi.”

Hemen aşağılarında, düşen meleklerin oluşturduğu kalabalık binlerce yıldız gibi gökyüzünü aydınlatıyordu. Görünmeyen bir güç vasıtasıyla hepsi bir araya çekilmiş gibiydi, Cennet’ten Yeryüzü’ne doğru inen büyük düşüşte birbirlerine kenetlenmişlerdi. Hem trajik hem de hayranlık uyandıran bir manzaraydı bu. Bir anlığına hepsi büyük bir kusursuzlukla uçuşdayıp yanmaya devam ettiler. Da-

niel ve Luce onları izlerken, gökyüzünde kara bir şimşek çaktı ve düşmekte olan parlak yığının etrafını sardı.

Sonra Luce ve Daniel haricindeki her şey tamamen karrardı. Sanki tüm melekler aynı anda gökyüzündeki bir delikten aşağı yuvarlanmışlardı.

Buraya Kadar

Savannah, Georgia

27 Kasım 2009

O Luce'un uzun bir süre adımını atmak istemeyeceği en son Duyurucuydu. Daniel o tuhaf, sonsuz gökyüzündeki yıldızların açıklanması güç parlaklığının oluşturduğu gölgeyi açtığı anda, Luce arkasına bakmadı. Büyük bir rahatlama hissiyle Daniel'in elini sımsıkı tuttu. Artık Daniel'in yanındaydı. Nereye giderlerse gitsinler *orası* evi olacaktı.

“Bekle,” dedi Luce gölgenin içine girmeden.

“Ne oldu?”

Daniel'in dudakları Luce'un köprücük kemiğini takip etti. Luce bedenini arkaya doğru atıp onu ensesinden tutarak kendisine doğru çekti. Dişleri birbirlerine çarptı ve dilleri birbirlerini buldu, o şekilde durdukları sürece nefes almaya bile ihtiyacı yoktu.

Geçmiş o öpücükle geride bıraktılar - uzun zamandır beklenen ve Luce'un etrafındaki her şeyin dönmesine neden olan o tutku dolu öpücükle. Birçok insanın hayatı boyunca hayalini kurduğu türden bir öpüktü bu. Ailesinin arka bahçesinde onu bıraktığından beri aradığı ruh şimdi yanındaydı. Ve Daniel onu Duyurucudan dışarı çıkarıp huzurlu bir şekilde süzülen gümüş renkli bulutun üstüne bıraktığında hâlâ birlikteydiler.

Daniel geri çekildiğinde, "Daha fazla," dedi Luce. O kadar yüksekteydiler ki Luce yeryüzünün sadece küçük bir bölümünü görebiliyordu. Ay ışığının aydınlattığı bir parça okyanus. Karanlık kıyıya vuran küçük beyaz dalgalar.

Daniel gülerek onu bir kez daha kendisine doğru çekti. Gülümsemesine engel olamıyor gibiydi. Vücudunu üzerinde hissetmek Luce'un hoşuna gidiyordu, Daniel'in teni yıldızların ışıklarının altında muhteşem görünüyordu. Öpüşmeye devam ettikçe, Luce ona asla doyamayacağından daha çok emin oluyordu. Öteki hayatlarında ziyaret ettiği Daniel'lar ve şu an dudaklarını onunkilere bastıran Daniel arasında çok az fark vardı - ama bu bile oldukça fark yaratıyordu. En sonunda, Luce kendisinden ve sevgilerinden şüphe etmeden onun öpücüklerine karşılık verebiliyordu. Tarifi olmayan bir mutluluk duyuyordu. Bundan neredeyse vazgeçmek üzere olduğunu düşünmek ise...

Yavaş yavaş gerçekliğe dönmeye başladı. Daniel'la üzerlerine çöken laneti ortadan kaldırma görevinde başarısız olmuştu. Şeytan tarafından kandırılmış ve aldatılmıştı...

Öpüşmeye ara vermeyi hiç istemese de Luce Daniel'in sıcak ellerini tuttu. Menekşe rengi gözlerinin içine bakarak güç toplamaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi. "O şekilde kaçtığım için."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Daniel yavaşça ve büyük bir samimiyetle. "Gitmen gerekiyordu. Bu çok önceden yazılmıştı; olması gerekiyordu." Tekrar gülümsedi. "Biz yapmamız gereken şeyi yaptık, Lucinda."

İçini aniden kaplayan sıcaklık hissi başını döndürdü. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

"Seni *her zaman* bulacağımı sana kaç kez söylemem gerekiyor?" Luce'u sırtını göğsüne yaslayacağı şekilde döndürdü. Ensesini öpüp kollarını gövdesine doladı - uçuş pozisyonlarını almışlardı - ve havalandılar.

Daniel ile birlikte uçmak Luce'un asla bıkmayacağı bir şeydi. Havada uzayan beyaz kanatları inanılmaz bir zarafetle hareketlenip geceyarısı gökyüzüsünde çırpıya başladı. Bulutların nemi Luce'un alnını ve burnunu ıslattı. Daniel'in etrafına doladığı güçlü kolları ise Luce'un uzun zamandır hiç olmadığı kadar kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Boynunu hafifçe eğerek, "Bak," dedi Daniel. "Ay."

Bu gök cismi Luce'un dokunabileceği kadar yakınmış gibi görünüyordu.

Havada çıt çıkarmadan süzölmeye devam ettiler. Luce derin bir nefes alıp şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. Bu havayı tanıyordu! Georgia kıyılarına has tuzlu okyanus esintisinin kokusuydu bu. O artık... Evindeydi. Annesini, babasını ve köpeği Andrew'u düşünürken gözleri doldu. Onlardan ne kadar zamandır uzaktaydı? Geri döndüğünde ne olacaktı?

"Evime mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Önce uyu," dedi Daniel. "Ailen için endişeleniyorsan,

sadece birkaç saatliğine yoktun. Şu an neredeyse geceyarısı. Sen dinlenir dinlenmez yarın ilk iş evine gideriz.”

Daniel haklıydı: Luce şimdi dinlenip onları sabah görmeliydi. Ama eğer Daniel onu evine götürmüyorsa, nereye götürüyordu?

Ağaç hattına yakındılar. Rüzgârda çamların ince uçları sallanıyordu ve üstünden geçtikleri boş kumsal ışıltıyordu. Kıyıdan pek uzakta olmayan küçük bir adaya doğru gidiyorlardı. Tybee. Küçükken oraya birçok kez gitmişti...

Ve geçenlerde bir kez daha ziyaret etmişti... Bacasından duman tüten, sazdan çatısı olan kütüklerden yapılmış küçük kulube. Küçük çatı katına bakan pencere. Penceresi tuzdan lekelenen kırmızı kapı. Her şey tanıdık geliyordu ama Luce çok yorgundu ve son zamanlarda birçok yeri ziyaret etmişti, o nedenle ayakları yumuşak, alüvyonlu zemine bastığında Sword & Cross’tan ayrıldıktan sonra kaldığı kulübeyi ancak tanıyabildi.

Daniel birlikte geçirdikleri eski hayatlarını ona anlattıktan sonra, mezarlıktaki o korkunç savaştan sonra, Bayan Sophia kötü bir şeye dönüşüp Penn öldürüldükten ve tüm melekler Luce’a birden hayatının tehlikede olduğunu söyledikten sonra, Luce üç çılgın gün boyunca burada uyuyordu.

“Burada dinlenebiliriz,” dedi Daniel. “Düşen melekler için burası güvenli bir yer. Dünyanın farklı noktalarına dağılmış buna benzer yerlerimiz var.”

Luce’un tüm gece boyunca dinlenme fikrine sevinmiş olması gerekirdi - özellikle de Daniel yanında olacaksa - ama onu huzursuz eden bir şey vardı.

“Sana bir şey söylemeliyim.” Patikada ona doğru dön-

dü. Çamların arasında öten baykuş, kıyıya vuran dalga sesleri dışında karanlık ada tamamen sessizdi.

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet.” Daniel’in gözleri fırtına gibi grileşti. “Seni kandırdı, değil mi?”

“Evet!” diye bağırdı Luce, bundan utanç duyuyordu.

“Ne kadar süre boyunca seninleydi?” Daniel kıskançlığını gizlemeye çalışıyormuş gibi kıpırdandı.

“Uzun bir süre boyunca.” Luce suratını buruşturdu. “Ama daha da kötüsü, korkunç bir şey planlıyor olması.”

“O her zaman korkunç bir şeyler planlıyor,” diye homurdandı Daniel.

“Hayır, bu kez çok büyük bir şey.” Daniel’in kollarına sokulup ellerini göğsüne bastırdı. “Bana anlattı - her şeye yeniden başlamak istediğini söyledi.”

Daniel onun belini daha da sıkı tuttu. “Ne söyledi?”

“Her şeyi anlamadım. Düşüş’ün olduğu ana geri dönüp bir Duyurucu açacağını ve kendisiyle birlikte tüm melekleri o andan doğruca şimdiki zamana taşıyacağını söyledi. Ve böylece...”

“Arada kalan zamanı silecek. Bizim varoluşumuzu silecek,” dedi Daniel sertçe.

“Evet.”

“Hayır.” Elini tutup onu kulübeye doğru çekti. “Bizi gözetliyor olabilirler. Sophia. Sürgünler. Herkes. İçeri, güvenli olan yere gel. Bana sana söylediği her şeyi anlatmalısın, Luce, her şeyi.”

Daniel kulübenin kırmızı kapısını hızla açtı ve arkasından kilitledi. Bir saniye sonra Luce ve Daniel bedenlerini saran bir çift kol hissettiler.

“Güvendesiniz.” Sese büyük bir rahatlama hâkimdi.

Cam. Luce arkasını dönüp baktığında Şeytan’ı Sword & Cross’ta giyilen üniformaya benzer siyahların içinde buldu. Altın rengi kocaman kanatlarını omuzlarının arkasına atmıştı. Kanatları duvarlara ısıltılar saçıyordu. Teni solgun ve kendisi yorgun görünüyordu; gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

Cam’in omzuna vurarak, “Geri döndük,” dedi Daniel temkinli bir şekilde. “Güvende olduğumuzdan ise emin değilim.”

Cam dikkatle bakışlarını Luce’un üzerinde gezdirdi. Neden buradaydı? Neden Daniel onu gördüğüne sevinmemişti?

Daniel Luce’u oturması için çıtırdayan şöminenin yanındaki eski hasır sallanan sandalyeye götürdü. Luce sandalyeye yığılırken, o da kolçağa oturup elini onun sırtına koydu.

Kulübe Luce’un hatırladığı gibiydi: Sıcak, kuru ve tarçın kokulu. Daha önce burada kaldığında uyuduğu köşedeki küçük karyola düzgün bir şekilde toplanmıştı. Ana odaya bakan küçük çatı katına çıkan dar merdivenler aynıydı. Yeşil lamba hâlâ çatı girişinden sallanıyordu.

“Buraya gelmen gerektiğini nasıl bildin?” diye sordu Daniel Cam’e.

“Roland bu sabah Duyurucularda bir şeyler okudu. Geri döneceğinizi düşündü ve bir şeylerin gelişmekte olduğunu.” Cam Daniel’ı süzdü. “Hepimizi etkileyebilecek bir şeylerin.”

“Luce’un söyledikleri doğruysa, bu hiçbirimizin tek başına üstlenebileceği bir şey değil.”

Cam Luce’a doğru başını eğdi. “Biliyorum. Diğerleri de yolda. Haberi verme görevini ben üstlendim.”

Tam o sırada çatı katındaki pencere paramparça oldu. Daniel ve Cam ayağa fırladılar.

“Biziz!” diyen Arriane’in sesi duyuldu. “Ekipte Nefilimler var, o yüzden bir kolej hokey takımından beklenebilecek bir zarafetle seyahat ediyoruz.”

Yukarıdan etrafa yayılan altın ve gümüş tonlarında ki büyük bir ışık, kulübenin duvarlarını titretti. Luce ayağa kalktığı anda Arriane, Roland, Gabbe, Molly ve Annabelle’in - Luce’un Helston’dayken melek olduğunu fark ettiği kızın - yavaşça çatı girişlerinden aşağı doğru süzülmesini gördü, hepsinin kanatları açıktı. Birlikte siyah, altın rengi, beyaz ve gümüş tonlarında bir renk cümbüşü oluşturuyorlardı.

Bir saniye sonra Shelby ve Miles gürültülü bir şekilde ahşap merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar. Üzerlerinde hâlâ asırlar öncesinde kalmış gibi görünen Şükran günü yemeğinde giydikleri kıyafetler - Shelby’de yeşil süveter, Miles’da ise kot pantolon ve beysbol şapkası - vardı.

Luce hayal görüyormuş gibi hissetti kendini. Bu tanıdık yüzleri bir arada görmek harika bir duyguydu - tekrar görüp göremeyeceğini merak ettiği yüzleri. Elbette bu tabloda sadece ailesi eksikti ve Callie... Ama Luce yakında onları da görecek.

Başta Arriane olmak üzere tüm melekler ve Nefilimler Luce’la Daniel’a sarıldılar. Luce’un doğru düzgün tanımadığı Annabelle bile. Hatta Molly.

Aniden herkes bir şeyler söylemeye başladı...

Isıltılı pembe göz kapaklarını kırpıştıran Annabelle, “Ne zaman döndünüz?” diye sordu. “Anlatacak o kadar

çok şeyimiz var ki!" Ve Gabbe Luce'u yanağından öptü. "Umarım dikkatli olmuştundur... Ve umarım ihtiyacın olan her şeyi görmüşsündür." Arriane ekledi: "Bize iyi bir şeyler getirdiniz mi bari?" Shelby nefes nefese araya girdi: "Her yerde seni aradık. Değil mi, Miles?" Roland, "Tek parça halinde eve döndüğünü görmek çok güzel, evlat," diyerek lafa girdi. Çok geçmeden Daniel ciddi ses tonuyla hepsini susturdu. "Nefilimleri buraya kim getirdi?"

"Ben getirdim." Molly, Shelby ve Miles'in omuzlarına kollarını doladı. "Bu konuda söylemek istediğin bir şey mi var?"

Daniel Luce'un Shoreline'da edindiği arkadaşlarına baktı. Luce'un onları savunmasına fırsat vermeden gülümsedi ve "Güzel," dedi. "Herkesin yardımına ihtiyacımız olacak. Herkes otursun."

"Lucifer bunu yapamaz," diyen Cam şaşkınlıkla kafasını salladı. "Bu ümitsizce başvurulmuş son çare gibi bir şey. Yapamaz... Muhtemelen Luce'u korkutmaya..."

"Yapar," dedi Roland.

Sallanan sandalyede oturan Luce ve Daniel'in karşısında, ateşin yanında bir daire oluşturmuşlardı. Mutfaktaki dolaplarda sosisli sandviç, şekerleme ve sıcak çikolata paketleri bulan Gabbe ateşin karşısında küçük bir yemek pişirme alanı oluşturmuştu.

"Gururunu kaybetmektense yeniden başlamayı göze alır," diye ekledi Molly. "Üstelik geçmişini silerek kaybedebileceği hiçbir şey yok."

Miles sosisli sandviçini elinden düşürünce tabak sert

zemine çarptı. "Bu Shelby ve benim artık olmayacağımız anlamına mı geliyor? Peki ya Luce, o nerede olacak?"

Kimse cevap vermedi. Luce utanarak meleksi olmayan statüsünün farkına vardı. Omuzlarına kadar kızardı.

"Zaman yeniden yazıldıysa nasıl oluyor da hepimiz hâlâ burada olabiliyoruz?" diye sordu Shelby.

"Çünkü henüz düşüşlerini tamamlamadılar," dedi Daniel. "Düşüşleri bittiğinde, oyun sona ermiş olacak ve geri dönüş olmayacak."

"O halde bizim sadece..." Arriane içinden saydı. "Dokuz günümüz var."

"Daniel?" Gabbe ona baktı. "Bize ne yapabileceğimizi söyle."

"Yapılabilecek tek bir şey var," dedi Daniel. Kulübenin içinde ışıldayan tüm kanatlar beklentiyle ona doğru döndü. "Herkesi meleklerin ilk düşeceği yere çekmeliyiz."

"Peki orası neresi oluyor?" diye sordu Miles.

Bir süre kimse konuşmadı.

"Söylemesi zor," diye cevap verdi Daniel en sonunda. "Bu çok uzun zaman önce oldu, hepimiz Dünya'da yenyidik. Ama..." Cam'e baktı. "Bazı şeyleri anlamak için yöntemlerimiz var."

Cam kısık sesli bir ıslık çaldı. Korkuyor muydu?

"Dokuz gün Düşüş'ün nerede olacağını saptamak için yeterli bir süre sayılmaz," dedi Gabbe. "Üstelik oraya var-sak bile Şeytan'ı nasıl durduracağız?"

"Denemek zorundayız." Luce düşünmeden araya girdi, ses tonundaki kesinliğe kendisi de şaşırmıştı.

Daniel meleklerle, sözde şeytanlara ve Nefilimlere göz gezdirdi. Bakışları her birini, ailesini kapsıyordu. "O hal-

de bu işte birlikteyiz? Hepimiz?” En sonunda bakışlarını Luce’a çevirdi.

Luce yarının nasıl geçeceğini hayal edemese bile Daniel’in kollarına atlayıp, “*Her zaman,*” dedi.